

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FALL OUT

THE BOSTON REVS BASEBALL CLUB

JENNI BARA

The Fall Out

JENNI BARA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE FALL OUT

JENNI BARA

The Fall Out

BOSTON REYS THREE OUTS KİTAP 1

Jenni Bora

Düşüş

Boston Revs Üç Çıkış Kitap 1

Copyright @ 2024 Jenni Bara

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektrikli veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar kurgusaldır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. VB Edits tarafından Satır Kopyası ve Prova Düzenleme

Jeffrey Hodge tarafından son düzeltme

İç biçimlendirme Sara Stewart Kapak

Cheslea Kemp

ISBN: 978-1-959389-12-5 (e-kitap)

ISBN: 978-1-959389-14-9 (ciltsiz)

Jennibara.com

DEDICATION

To Britt, he's yours.

***But not just because you
called him first...***

although you did.

Playlist

*Bir oF YPaePPa GEels - lee BeEce
&Py StwpEH WaawtPa - HoPan Wayee
HxngSng By a- lifeLouae Pou'r-e Bdp
Betrer Mnlf- KeirL Hrbnii Hoani Yow R
"aaaäwH ne - NScPcmIÄac\$c*

Someone You Loved - Lewis Capaldi
Morgan Wallen
You and Me - Lifeshouse
Drunk on Your Love - Brett Eldredge
Don't Happen Twice - Kenny Chesney
19 You + Me - Dan + Shay
Feels Like Home - Chantal Kreviazuk

REVS | METROS
APRIL 1ST | 6 PM

LINEUP

COACH: TOM WILSON #49

1 KYLE BOSCO #29 RF

2 JASEPER QUINN #16 1B

3 EMERSON KNIGHT #21 3B

4 ASHER PRICE #5 C

5 HENRY WINTERS #44 2B

6 EDDIE MARTINEZ #30 SS

7 COLTON STEWART #23 DH

8 TRISTIAN JENNER #27 LF

9 MASON DUMPTY #22 CF

P CHRISTIAN DAMIANO #35 P

B

CONTENTS

1. Avery.
2. [Hristiyan](#)
3. Avery.
4. [Hristiyan](#)
5. Avery.
6. [Hristiyan](#)
7. Avery.
8. [Hristiyan](#)
9. [Hristiyan](#)
10. [Hristiyan](#)
11. Avery.
12. Avery.
13. [Hristiyan](#)
14. [Hristiyan](#)
15. Avery.
16. [Hristiyan](#)
17. [Hristiyan](#)
18. Avery.
19. Avery.
20. [Hristiyan](#)
21. [Hristiyan](#)
22. [Hristiyan](#)
23. Avery.
24. Avery.
25. [Hristiyan](#)
26. [Hristiyan](#)
27. Avery.
28. [Hristiyan](#)
29. [Hristiyan](#)
30. Avery.
31. [Hristiyan](#)
32. Avery.
33. [Hristiyan](#)
34. [Hristiyan](#)
35. Avery.
36. [Hristiyan](#)
37. Avery.
38. [Hristiyan](#)
39. [Hristiyan](#)
40. Avery.

-

41. Avery.
42. Avery.
43. [Hristiyan](#)
44. Avery.
45. [Hristiyan](#)
46. [Hristiyan](#)
47. Avery.
48. [Hristiyan](#)
49. Avery.
50. [Hristiyan](#)
51. Avery.

[Sonsöz](#)

[Sevgili Okuyucu](#)
[Teşekkür Jenni Bara](#)
tarafından [da](#)

MART

"Hangi şanslı adam Avery'nin başka bir ahmağı atlatmasına yardım edecek?" En iyi arkadaşım Wren boynunu bükmüş, kalabalık barı inceliyordu. Odadaki her erkeği incelemek için durakladı, neredeyse siyah olacak kadar koyu gözleriyle onları inceledi. Sanki Boston'un en prestijli müzayede evinde çalışıyormuş ve onlar da değer biçmekle görevlendirildiği sanat eserleriymiş gibi onları teker teker değerlendirdi.

"Lütfen, bunu daha garip bir hale getirelim." Biramdan bir yudum aldım ve iki şarap kadehi ve bir kahverengi şişenin durduğu yuvarlak yüksek masanın yüzeyini inceledim. Wren ve Jana Chardonnay kızlarıydı, ama ben her gün şarap yerine bir Bud Light alırdım. Neyse ki, makyaj ya da ojeye olan ilgisizliğim gibi bunu da bana karşı kullanmıyorlardı.

"Sarışın yok," diye cıvıldadı Jana, çılgınlığı durdurumama yardım etmek yerine Wren'in çabasını teşvik ederek. "*Tüm* sarışınları veto ediyorum."

Çünkü pislik Joe sarışındı. Mavi etiketin köşesini karıştırdım ve içimde kaynamaya başlayan öfkeyi soğumaya zorladım. bir ay bile olmadı, erkek arkadaşımın tam bir pislik olduğunu öğrendim. İlk başta üzülmüştüm,

Ama şimdi dönüp dolaşıp yine kızgınlığa geliyordum. Kendime, ona, babamın kariyer seçimine. Hepsine.

Bu öğleden sonra, en iyi arkadaşlarım hayatıma devam etme zamanımın geldiğine karar verdiler ve beni bu bara sürükleyerek yarım yamalak planlarını uygulamaya koydular. Ben katılmadım. Wren ve Jana benim arkadaşlarım olmalarına rağmen deliydiler. Çoğu zaman en iyi şekilde, ama *diğer zamanlarda* sadece deliydiler.

Bunu çekme eğilimindeydim. Büyük kişilikler benim tipik ruh halim olan sakinliği severdi. Wren'i ortaokulda Boston'a taşındığından beri tanıyordum, bu da lise yıllarımızın çoğunu bizi onun bulduğu belalardan uzak tutarak geçirdiğim anlamına geliyordu.

Jana ile Boston Hayvanat Bahçesi'ndeki ilk günümde tanıştım. Reklam ve pazarlama departmanında çalışıyordu. Bir sonraki harika fikri bulmaya bayılıyordu ama bazen fikirlerinin hayvanların işbirliğine bağlı olduğunu unutuyordu. Bu da onu genellikle yardımım için yalvarmaya itiyordu. Onunla tanıştıktan birkaç hafta sonra, Wren ve benim uzun zaman önce olduğumuz fıstık ezmesi ve jöleli sandviçin marshmelov kabartması haline geldi. Gerçekte, muhtemelen *onlar* jöle, kabartı ve fıstık ezmesiydi. *Ben* sıkıcı beyaz ekmektim.

"Kızılar dışarıda." Wren şarabını yudumlarken, hâlâ kendisine layık gördüğü sarışın ve kızıl olmayan birini arıyordu.

"Ama kızılar acayip. Onları neden yasaklıyoruz?" Jana bir elini çilek sarısı buklelerinin arasından geçirip uzaklaştırdı. Omzunun üzerinden bakarak uzun pembe tırnağıyla iki masa ötedeki yüksek bir masada oturan kumral saçlı, at kuyruklu bir adamı işaret etti. "Onun için bu adamı beğendim."

Koltuğumda geriye doğru kaykıldım ve kızın onu işaret ettiğini fark etmemesini umdum.

"Hayır. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı birine ihtiyacı var."

Tahmin ettiğim gibi, çok yüksek sesleri adamın dikkatini çekti ve bize doğru döndü.

"Kusura bakmayın. Kızlar gecesi," diye mırıldandı bize dönmeden önce. "Her zaman sarışınları ya da kızıları seçiyor. Ve hepsi de berbat."

Yıllar boyunca yaptığım hatanın bu olduğunu söyleyemezdin. "Sanırım-"

"Hayır." Wren başını sallayarak sözümü kesti, kahverengi perçemleri yüzünün etrafında uçuşuyordu. "Senin söz hakkın yok. Toplayıcın bozuldu."

"Toplayıcı mı?" Jana sordu.

Aynı zamanda alay ettim. "*Kırık*."

Jana bana yan gözle baktı ve parlak kırmızı dudaklarını büzdü. "İyi erkekleri seçme konusunda berbatsın. Bu konuda hepimiz hemfikiriz." Elimi okşadı, saati gümüş takı bileziğine çarpıyordu. "Sadece buna seçicilik diyebileceğimi sanmıyorum."

Birkaç kötü erkek arkadaşım olmuştu. Tamam, belki birkaçtan fazla. Bu, bardaki bir serserinin sorunu çözeceği anlamına gelmiyordu.

Gözlerimi devirdim ve tabureme daha da çöktüm. "Kalabalık bir barda birini işaret ederek ve beni onunla yatmam için eve göndererek mükemmel erkeği bulacağından çok şüpheliyim."

"Bağlılık yok," diye düzeltti Wren. Koyu renk gözleri sertçe beni kesmişti. "Yani geceyi burada geçirme. Uyumak, *sarılmak*? Bu tür şeyler duygularını yakalamana neden olur." Burnunu kaşıdı ve ürperdi.

Yanıt olarak uzun bir iç geçirdim ve Jana bana gözlerini devirdi.

Yatmamı istedikleri adama karşı bir şeyler hissetme fikri neden bu kadar korkunçtu?

Onlar çıkmadan önce sorma şansım olmadı.

"Ayrıca, mükemmel olanı aramıyoruz. Seksi ama bencil bir pislik de işimizi görür. Ondan gerçekten *hoşlanmanı* istemiyoruz." Jana tırnaklarıyla ahşap masaya vurdu.

"Doğru. Sadece eziklik büyüsünü bozacak bir erkeğe ihtiyacın var." Wren tekrar etrafına baktı, çenesini kaldırdı. "Şu adam gibi." Masamızdan çok uzakta olmayan bir çıkıntıda duran iki adamı işaret etti.

Tamam, evet, siyah saçlı adam Adrian Grenier tarzında ateşliydi. Ama kesinlikle benden daha gençti. Belki yirmi üç? Ve çok fazla güler yüzlüydü. Tanrım, o kadar büyük gülümsemek yanaklarını acıtmıyor muydu?

Yanındaki adam daha sertti. Güçlü çenesi sımsıkı kenetlenmiş ve saat beş yönündeki gölgesiyle tozlanmıştı. Koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda kısılmıştı ve omurgamdan aşağı inmeye çalışan ürpertiyle savaştım. Beni içine çektikçe, yüz ifadesiyle birlikte gözleri de yumuşadı ve belki de ilgileniyormuş gibi dişlerini dolgun alt dudağının üzerinde kaydırды. Ama sonra odağı bir parça kayarak Wren'in hâlâ onu işaret ettiği yere kaydı ve yüzüne bir perde indi. Bir anda bakışları geri döndü.

Elini aşağı çektim. "İşaret etmesek olmaz mı?" Yüzüm alev alev yanıyordu ve solgun tenim sayesinde on metrelik bir yarıçap içindeki herkes bunu fark edebilirdi.

Ben kızarana kadar bana eziyet etmeyi seven arkadaşlarım güldüler.

"Olay ıkarma." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Bu gece cidden kimseyle takılmayacağım. Sadece kızlar gecesi olamaz mı?"

"ok geç. Bu geliyorlar," dedi Jana.

Ellerimin içine inledim. Kankalarımı seviyordum. . Ama arkadaşlarım planlarının ne kadar zekice olduğunu düşünürse düşünsün, eziklik büyümü bozmak için rastgele bir adamla yatmayacaktım. Bunu düşünmeye istekli olsam bile, muhtemelen bize bağırarak için yolumuza çıkacak olan dalgın adamı seçmezdim.

Büyüyü bozmak için tek yapmam gereken daha fazla dikkat etmektir. Benden çok babamı tanımakla ilgilenen erkeklerden uzak durmayı öğrenmek. Konuştuğumda beni dinleyen bir adam bulmalıydım. Soyadımdan bahsettiğimde birini.

Yanaklarımdaki sıcaklık biraz azalınca tekrar doğruldum. Hemen dikkatimi hızla yaklaşan iki adama verdim. Bir yanımda paniklemek istiyordu. Ayağına kalkmak ve kapıdan dışarı fırlamak. Ama şans benden yanaydı, değil mi? İki adam vardı ve biz üç kişiydik. Ve bu üçlünün içinde arka planda kalabilen sürekli bendim. Ben de öyle yapardım. Sonra hızlı bir kaçış yapardım.

"HIYARLIK MI YAPACAKSIN?" Takım arkadaşım Emerson Knight beni barda bizi işaret eden üç kadına doğru sürükledi. Normalde, bana bir gösteriymişim gibi bakılması diğer yöne kaçma isteği uyandırır, ama muhteşem sarışın... ilgi çekiciydi. Yanındaki kadınlar gibi gösterişli değildi. Onlar bardaki her erkeği cezbedecek şekilde giyinmişlerdi ama o tamamen iri mavi gözlere, uzun ipeksi saçlara ve mükemmel bir tene sahipti. Yanaklarındaki koyu kırmızı allık bile çok hoştu. Takım arkadaşına gülümsemesinin karnıma büyük bir tekme gibi indiğini söylemesem de, *ona* bir içki ısmarlayacak kadar ilgimi çektiğini inkâr edemezdim.

"Ben asla bir pislik değilim," diye homurdandım.

Cevabı sadece gülmek oldu. AAA takımında tanışmıştık ve üç yıl boyunca birlikte oynamıştık, yani bu noktada beni tanıyordu.

Emerson ve ben New York'ta olduğu gibi Boston'da da aynı daireyi paylaşıyorduk ve bu gece beni bir şeyler içmek için sokağın karşısındaki bara sürüklemişti. Sosyalleşmek gibi bir niyetim olmamasına rağmen, bunun kötü bir fikir olmadığını kabul etmek zorundaydım. Birinci lig atıcısı olarak ilk maçında içimde biriken baskının bir kısmını boşaltmak için dikkatimi dağıtmak işime yarayabilirdi.

Yarın. Sinirlerim boğazıma kadar tırmandı ama çenemi kilitledim ve o pisliği ezdim. Kazanmak güvenle ilgiliydi.

"Hadi ama Dragon. Boston Florida gibi olmayacak."

Florida'daki bahar antrenmanları gerçek dışıydı. Alt liglerde genellikle etrafta kadınlar olurdu ama yoğunluk, bahar antrenmanlarına akın eden top tavşanlarının yanında hiç kalırdı. Agresif ve yüzüme bakıyorlardı ve bu bana göre değildi. Her önüne gelenle yatacak bir adam değildim. Eğer kimya uyuşmazsa, zamanımı harcamaya değmezdi.

"Hâlâ New York'un tepelerinde bir çift hiçmişiz gibi davranın. Beyzbol bile seyretmiyor olabilirler. Sadece işaret ediyor olmaları bizi tanıdıkları anlamına gelmez." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Çok seksiym. Kadınlar kim olduğumu bilseler de bilmeseler de beni görme eğilimindedirler."

Homurdandım. Emerson bir şeydi, bu kesindi.

Benden birkaç yaş küçük olmasına rağmen, ikimiz de bu yıl Boston'daki birinci lig beyzbol takımına çağırılmıştık. O, bahar antrenmanları başlamadan hemen önce Revs'in yeni üçüncü kalecisi olarak getirilmişti, ben ise iki hafta sonra çağırılmıştım.

Her zaman, eğer o gün gelirse, bir rüyayı yaşıyor olacağımı düşünmüştüm. Ve sanırım bazı açılardan yaşıyordum da. Ama lanet olsun, kimsenin topu nasıl attığına ya da bir muhabire yanlış bir şey söylediğime odaklanmadığı bir gece için çaresizdim. Eğer bir kişi daha onlara aptalca şeyler söylemeyi bırakırsam bunun bana yardımcı olacağını söylerse, bir şeyleri kırabilirdim. Babam başımdan savmamı söyledi. Ben de boşvermeye çalışıyordum. Ama MLB'ye pes ederek gelmedim, bu yüzden kolay değildi.

"Hiç beyzbol konuşmasak nasıl olur? Eğlenceli olabilir. Üçü de çok seksi." Bana dirsek attı.

Neredeyse yanımda zıplıyordu. Küçük mutlu bir köpek yavrusu gibi. Eğer bir gökkuşağı tek boynuzlu atı Energizer Tavşanı ile çiftleşseydi, sonuç Emerson Knight olurdu.

Ona homurdandım, o da bunu mutsuz olduğum anlamına aldı. "Şu kızgın havayı bırak."

Ona yan gözle bakarak cevap verdim. Her zaman gökkuşağı sıçmıyor olmam deli olduğum anlamına gelmiyordu. "Beyzbol yok. Biz oynamıyoruz. Takip etmiyoruz. Bu lanet sporun hayranı bile değiliz."

"Tamam." Gülümsedi. "Ben bir ."

Kendi ayaklarımın üzerinde tökezledim ve ona bakakaldım. "Neden?"

Omuz silktili, tüm varlığı bu lanet fikir karşısında neredeyse parlıyordu. "Kulağa eğlenceli geliyor." Koluma üç kez vurdu.

kişisel alan. "İnsanların attığı şeyleri toplayabiliriz. Sen de çöpçü olmak ister misin?"

Tanrı aşkına, neden başkalarının çöpünü biriktirmek isteyeyim ki? "Hayır." İki elimi de havaya kaldırdım. "Hiç de bile."

Kıkırdadı ama ne kızgınlığıma ne de cevabıma şaşırmış görünmüyordu.

Bu gece rahatlamak için geldim, *yalan söylemek* için değil. "Kariyer uydurmuyoruz. Bir iş hakkında konuşmaktansa işsiz olduğumu söylemeyi tercih ederim."

"Hmm." Omuz silkerek bana doğru döndü ve masaya doğru geri geri yürüdü. "Kadınlar işi olan erkeklerden hoşlanır, bu yüzden eğer böyle bir durum olursa, işsizmiş gibi davranmaktansa benimle çöp toplaman daha iyi olur." Sırıttı ve tekrar arkasını döndü. "Hey, güzel bayanlar."

Bu bir felaket olacaktı. Özellikle de muhteşem sarışın başını öne eğmiş, bale ayakkabılarını inceliyordu ve açıkça bizim şirketimizle ilgilenmiyordu, uğraşmak istemediğim kadınlar ise beni bir sonraki fetihleriymişim gibi izliyorlardı. Öyle bir şey olmadı. İkisi için de vücudumda tek bir ilgi kıvılcımı bile yoktu.

"Merhaba." Kızıl saçlı kadın sırtarak şarabını kaldırdı ve bize doğru uzattı. "İkiniz de mutlu görünmüyor musunuz?"-kadehi önce Emerson'a salladı, sonra bana döndü-"aynı anda hem mutlu hem de kızgın."

Kaşlarımı çattım ama cevap verme zahmetine girmedim. Hayır, beni odanın diğer ucuna sürükleyecek kadar ilgimi çeken kadını izlemekle meşguldüm.

Sanki dikkatim fiziksel bir okşamaymış gibi başını kaldırdı ve bana odaklandı. Öğleden sonra güneşi altındaki sakın bir göl gibi gözleri parlıyordu. İçine dalmak ve onlarda kaybolmak istedim. Kahretsin, sesim kötü bir şiir gibi çıkıyordu. Gözlerimi iki kez kırptım ama bakışlarının beni içine çektiği büyüden kendimi kurtaramadım. O da gözlerini benden kaçırmadı.

"Dragon için endişelenme." Emerson içeri girdi ve kızıl ile esmerin arasındaki yeri kaparken IPA'sını ahşap yüzeye vurdu.

Onları alabilirdi. Sarışına bir adım daha yaklaştım. Ağzının bir tarafı hafifçe yukarı kalktı, bu hareket göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Arkadaşım genel olarak kabızdır."

Midem bulanıyordu, sağa döndüm ve takım arkadaşşıma ters ters baktım. *Neydim ben?*

Bana sırtıttı. "Sürekli kabız olman konusunda sana yardımcı olamam."

"Vay canına, ne açılış cümlesi ama." Esmer kız güldü.

Hâlâ söyleyecek bir şey bulamamıştım.

"Size çöpçü olduğumu söylememe izin vermedi, bu yüzden söyleyebileceğim başka bir şey yoktu."

"Vay anasını," diye tersledim.

Takım arkadaşımın yanındaki iki kadın güldü.

"Ben sadece..." Sarışın arka taraftaki koridoru işaret etti. Üstündeki tabelada *Tuvalet* yazıyordu. "Geri geleceğim."

Bakışlarını kaçırma şekline bakılırsa, artık sıçma konusunda sorunları olduğunu düşündüğü adamdan kaçmayı planladığından oldukça emindim. Ne kadar çekici.

Bu gece Emerson'ı öldürebilirim.

Ben onu durduramadan kaçıp gitti. Giderken onu takip ettim, bakışlarımı şeftali şeklindeki mükemmel poposunu örten hafif kottan çekemiyordum. Atlet ve kot pantolon pek moda sayılmazdı ama o öyle gösteriyordu. Sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, kıvrılmış uçları açık mavi bluzunun üzerinden sarkıyordu. O boşlukta ilerlerken kafalar dönüyordu ve ben de arkasından gidip her bir adamın gözlerini oymak istiyordum, çünkü onun kışına bakmaya hakları olduğunu düşünüyorlardı.

"Ejderha?"

Döndüm.

"Ben Wren." Esmer kadın eğildi. Bir kolunu önündeki masaya dayayarak yaptığı bu hareket, göğüslerinin kalkmasına ve kırmızı gömleğinin derinliklerine doğru itilmesine neden oldu.

Yüzüne odaklanmaya devam ettim. Benim zevkime göre çok fazla makyaj yapıyordu.

Başını bir yana eğdi, koyu renk saçları omzuna döküldü. "Bağlılık olmadan sekse inanır mısın?"

Dişlerimi sıktım. Bu sorunun iyi bir cevabı yoktu. Öyle miydin? Elbette. Çabuk sinirlenen huysuz bir pisliktim. İnsanlar benden, benim onlardan bıktığım kadar çabuk bıcardı. Ama kadınların övüneceği bir ganimet değildim. Ve birinci sınıfa geçtiğimden beri ne kadar çok kadının bununla ilgilendiğini keşfetmiştim. Bunu yüksek sesle söylemek beni

Kendini beğenmiş bir pislik gibi görünüyorsun. En azından bir kadına bundan en son bahsettiğimde takım arkadaşlarım bana böyle söylemişti.

Ayrıca, barda ilgimi çeken tek kadın ben yaklaşır yaklaşmaz kaçmıştı. Bu yüzden soruya cevap verme zahmetine girmedim. Sarışın kadın hemen geri dönmezse burada kalmayı planlamıyordum.

Kaşlarımı çattım.

"Dragon biradan çok iyi bir viski gibi." Emerson içkisinden bir yudum aldı.

"Mükemmel." Wren sırttı.

Arkadaşı ise sadece kaşlarını çattı.

Wren dirseğiyle ona çarptı. "Burada Ejderha'yı kastediyor." Elimi okşadı.

İçgüdüsel olarak onu çektim. Hatunun bana dokunmasına gerek yoktu. İnsan avucunda yirmiden fazla bakteri türü yaşıyordu ve benimkinde zaten bulunanlara onunkini de eklememe gerek yoktu.

"Alınmayın." Emerson kıkırdadı. "Adam tam bir mikrop düşmanı."

Eküriler tarihindeki en kötü eküri olabilir. Bu iki kadın da umurumda değildi ama arkadaşları? Onu düşününce bile içim daraldı. Bu yüzden beni tam bir dangalak gibi göstermezse minnettar olurdum.

Ama kızıl saçlı kadının yüzü sanki bakterilerden nefret etmem bütün hafta boyunca duyduğu en iyi habermiş gibi aydınlandı. "Bizim kız doktor olduğuna göre ne tesadüf."

"Bu tartışılır, Jana." Wren sanki bu fikri tartışıyormuş gibi başını öne arkaya eğdi, koyu renk saçları omuzlarının üzerinde dans ediyordu.

Doktor olmak nasıl tartışılabilirdi?

"Ama Dragon daha çok sonradan edinilen bir tat gibi görünüyor. Tadını çıkardığın bir şey içeceğiniz gibi tekrar tekrar içmek yerine *bir kez için*."

"Aynen öyle." Emerson şişesini siyah saçlı güzele doğru eğdi. "Sen ve ben, aynı dili konuşuyoruz."

Uzun kirpiklerini kırıştırtarak güldü ve arkadaşım eğilip kulağına fısıldadı. Adam tam bir erkek fahişeydi. *Kız kardeşlerinizi ve kızlarınızı kilitleyin* yazan bir tabela takmalıydı. Bar olayını pek sık yapmazdım ve rastgele kadınlarla nadiren takılırdım. Yıllardır yapmadım. Ama Emerson? İnsanlar mutlu üçüncü kaleciyi seviyordu, bu yüzden neredeyse her gün kulağına gülen yeni kadınlar vardı.

"Seksi ama bir pislik." Jana ellerini ırdtı ve çenesinin önünde dua pozisyonunda tuttu. "Tam da doktorun emrettiği Şey."

Kadınlar birbirlerine dönüp aynı Şekilde sırttıktan sonra bir kez daha bana baktılar.

"Kesinlikle kaçacağız. Kızımıza iyi bak." Jana bana bir hava öpücüğü verdi, masanın üstünden çantasını aldı ve arkasına bakmadan çıkıŐa doğru yürüdü.

". " Wren, Emerson'ın elini çekti.

Adam omuz silkti ve yavru bir köpek gibi onun peşinden gitti.

Başımı salladım. EĞer ikisiyle birlikte bizim eve geri dönerse ve beni bütün gece uyutmazlarsa, kıına tekmeyi basar ve yeni bir daire aramaya başladı.

"Gittiler mi?"

Arkamdan gelen yumuşak sesle . Geri gelmişti.

Belki de bu gece tam bir felaket olmayacaktı.

Yanıma yaklaştığında dudaklarını birbirine bastırımıŐ, barı tarıyordu. O evremizi değerlendirirken, ben de dudaklarımın almak istediği yolu inceleyerek onu içime çektim: Mavi kumaŐa karşı göğüslerinin kabarıklığı. stnn açıkta bıraktığı düz karnı. Ve dilimi sokmak istediğim göbek deliği.

Sürüngen olduğumu düşünmeden önce kendimi onunla göz göze gelmeye zorladım. "Sana bir içki ısmarlayayım mı?"

Verdiği yanıtta ki uzun duraksama beni düğümler içinde bıraktı.

TERK MI ETTİLER?

Bay Uzun, Esmer ve Serseri bana bir soru sormuştu ama ben onun sözlerine odaklanmamıştım. Jana ve Wren jokerlerdi. Muhtemelen masadan kalkmamalıydım ama onların erkeklerle eşleşeceğini ve benim de sıvışabileceğimi düşündüm. Eve gider, rahat koltuğuma kıvrılır ve sevimsiz bir Hallmark filmi izlerdim. Dışarıda geçirdiğim geceleri genelde böyle sonlandırırdım. Peki herkes gitmişken neden daha yakışıklı olan hala bu masadaydı?

Kalın bir şekilde yutkundum ve yanımdaki düşünceli adama döndüm. "Sana ne söylediler?"

Ona benden kötü erkek arkadaş hislerini söküp atmasını mı söylediler? Yani, bu ne kadar mümkün olabilir ki? Doğru açıyla vurursa, kulağımdan falan mı fırlayacaklardı?

Boğazını temizledi ve gözlerini bana dikti. "Sadece gideceklerini ve eve gittiğinden emin olmam gerektiğini söyledim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ısırdım. Ne Wren ne de Jana eve dönmem konusunda endişelenecekti. Neredeyse köşede oturuyor olmam bir yana, onlar böyle şeyler düşünecek tipler değillerdi. İkisi de karanlık bir sokakta tek başına bir yabancıyı takip etmeden önce duraksamazdı bile ve ben

içkilerini tamamen başıboş bıraktıkları için onlara kaç kez bağırdığımı sayamadım.

"Bundan şüpheliyim." Büyük, ateşli yalancıya kaşlarımı kaldırdım.

Koyu renk gözleri yüzümde gezindi ve burnundan hızlı bir nefes çekti. "Sana göz kulak olmamı söylediler." Ah. Bu daha mantıklı geldi. "Bunun seni eve sağ salim götürmek anlamına geldiğini sanmıştım."

Omuz silktim. "Normal insanlar böyle düşünür. Ama benim arkadaşlarım deli, bu yüzden onlar için bu birden fazla orgazm olduğumdan emin olmak anlamına geliyor."

Önümdeki adam öksürürken boğuldu, sanki söylediklerim onu şok etmişti. Cumartesi gecesi bir bardaydık. İnsanların burada ne yaptığını sanıyordu? Şahsen ben bunun için burada değildim ama bir anket yapsaydım, bu bardaki insanların en az yüzde 87'si bana önümüzdeki birkaç saat boyunca takılacak birini bulmak için burada olduklarını söylerdi.

"Her neyse." Jana'nın boş şarap kadehinin dibiyle oynadım, içimde çırpınan sinirlerle savaşırken kadehi birkaç kez çevirdim. Bunu yaparken parmaklarım titredi, neredeyse bardağı devirecektim.

İri bir el bardağın çanağına sarılıp onu sabitlediğinde kurtuldu.

Odağımı tekrar midemi hoplatan muhteşem adama yönelttim. Yüzüme odaklanmaya devam etti, incelemesi o kadar yoğundu ki omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

En iyisi gerçeği ortaya çıkarmaktı, çünkü Wren ve Jana geri dönerlerse ona söyleyeceklerdi. Tabii henüz söylemedilerse. "Bu geceki görevleri, kötü ilişki büyüsünü ya da onun gibi bir şeyi benden söküp alacak bir adam bulmaktı. Bundan bahsetmediklerine şaşırdım."

Daralmış gözleri ve kilitlenmiş çenesiyle bir şeyleri kırmaya hazır görünüyordu ama yine de o koyu renk gözlerindeki sıcaklık cazip olabilirdi. Yanılıyor da olabilirdim. Daha önce hiç kimse bana, beni müsait olan ilk yüzeye fırlatıp adını haykırmamı isteyecekmiş gibi bakmamıştı. Acaba o anda düşündüğü şey bu muydu?

Duvara itilme fikri içimi daralttı. Uzun parmakları tenimi ısırırken nasıl hissedecekti?

Sanki o da aynı fikirdeymiş gibi dilini poposunda gezdirdi. dudak.

Sadece bu küçük hareket bile dizlerimin titremesine neden oldu. Bana bir su birikintisi de

Çünkü ben öyle hissediyordum.

Tanrım, kendimi toparlamam ve bu gece eve kimseyle gitmeye niyetim olmadığını hatırlamam gerekiyordu.

"Senin de amacın duygusal karmaşayı ortadan kaldırmak mı?" Dudaklarını birbirine bastırdı ve biraz daha yaklaştı, incelemesi beni içten dışa yakıyordu. Peki ya derin sesi? İçimi sarstı ve aniden bu geceki hedefimin bu olup olmaması gerektiğini düşünmeme neden oldu.

Ama başımı salladım ve kararımı gölgeleyen şehveti uzaklaştırdım. "Sadece kız kıza bir gece geçirmek istemiştım. Rahatlatıcı, stresli değil." Kendimi bir başka kötü ilişkinin içine atmaktan kaçınmam gerekiyordu.

Kollarını masanın üzerine dayadı ve daha da yakına eğildi. "Ama?"

Söyleyeceklerimle ilgileniyormuş gibi beni izledi, ben de devam ettim. Neden olmasın ki? Bu adamı etkilemeye çalışmıyordum.

"Altı aylık erkek arkadaşımından ayrıldım çünkü beni bir işe girmek için kullandığı ortaya çıktı-" Çok fazla ayrıntı vermemek için ağzımı kapattım. "Tanıdığım bazı insanlar. Durumdaki pislik o olsa da, yine de kendimi ezik gibi hissettim. Arkadaşlarım hayatıma devam etmem için bana yardım etmeye çalışıyorlar."

Yüzümü inceledi, ifadesi her zamanki gibi yoğundu. Genç olmasına rağmen, muhtemelen benim yaşımdaydı, cildine kazınmış sert çizgiler ve sert çenesi onu çok daha yorgun gösteriyordu.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye ikinci kez sordu.

Benimle takılmak istemesine neden olan şey sesimin berbat çıkması mıydı? Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum ama ben kimdim ki şikayet edeyim? "Neden olmasın?"

Masaya döndü ve etrafa saçılmış şarap kadehlerini ve şişeleri taradı. Sonra tekrar bana döndü. "Ne istersiniz?"

İlginçti. Çıktığım erkeklerin çoğunun aksine, kadehlerden birinin bana ait olduğunu varsaymamıştı. Altı ay sonra bile Joe şaraptan nefret ettiğimi fark etmemişti. Ama bu adam sormak için zaman ayırmıştı.

"Bud Light."

Bana kısa bir baş selamı verdi ve bara doğru yürüdü. Beklerken birkaç kez omzunun üzerinden baktı, suratı asıktı. Bu bakış kafamı karıştırdı. Bana bir içki ısmarlamak istiyordu ama bu konuda pek mutlu görünmüyordu.

Onu beklerken, bardaki Bay Uzun, Esmer ve Öfkeli'nin bana içki getirdiğini nazikçe söyleyerek birkaç adamı uzaklaştırdım. Döndüğünde elinde iki şişe vardı. Biri kahverengiydi ve mavi etiketi vardı, ikincisi ise daha önce hiç görmediğim bir markaydı.

Sakin ol.

"Bunu hiç duymamıştım." Şişesini elime aldım ve etiketini okudum. Logo güzeldi - *Easy Out* kelimelerini çevreleyen küçük çiçeklerden oluşan bir halka. Long Island'dan el yapımı bira. Hah. Boston'da mı satıyorlar? Gelecek vaat eden bir marka olmalı.

Koyu kahverengi gözleri benimle bira arasında gidip geldi. "Denemek ister ?"

"Elbette." Şişeyi dudaklarıma götürdüm ve serin, ferahlatıcı sıvının tadını çıkardım. Önüne koyduğumda dudaklarımı yalayarak tadını değerlendirdim. "Neredeyse narenciye gibi."

İki kez göz kırptı ve yutkundu. "Sen mi istedin?" Şişeyi bana doğru iterken, şişe ahşap masa tablasına sürtündü.

Tadı ne kadar hoşuma gitse de, iki içkiyi birden almak kabalık gibi geldi. Başımı salladım. "Bud Light ile devam edeceğim."

Sanki rahatsız olmuş gibi ağzının kenarları aşağı doğru çekildi ve gözlerini içkiye dikti. Ama sonra başını salladı ve tekrar bana odaklandı. Sonunda uzun parmaklarını şişenin etrafına doladı, kendi dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Yutkunurken adem elmasının sallanması mideme komik şeyler yaptı ve kalçalarımı sıktı. Vay canına. Boynu çok seksiydi. Uzun, pürüzsüz ve bronzdu. Sert çenesinde saat beş gölgesinden daha fazlası vardı ve dudakları dolgun ve pembeydi.

Nefesim kesildi. Bu adam seks yayıyordu. Ama ben bunun için burada değildim. Doğrudum ve konuşmaya geri döndüm.

"Peki bu markayı nasıl buldun? Hiç duymamıştım."

"Babamın en sevdiğidir." Konuşurken gözlerinin parlaması bana gerçekten gülümseyebileceğini düşündürdü. "On altı yaşında bana verdiği ilk bira buydu. Sanırım aklımda kalmış."

İçimden kaçan nefese engel olamadım. "On altı mı? O kadar genç yaşta bira içseydim babam beni vururdu ve sana veren sen miydin?"

"Bekâr bir babaydı, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu." Avuçlarını birbirine sürterek başını eğdi ve masaya odaklandı, sanki yorumum onu gücendirmiş gibiydi.

"Bunu kötü anlamda söylemedim." Elimi kolunun üzerine koydum.

Zaten gergin olan kasları parmaklarımın altında kasıldı ve hareketlerimi takip etti.

Eleştirdiğimi düşünmesini istemediğim için devam ettim. "Babanın soğukkanlı olması güzel bir şey."

Dokunuşumla rahatladı ama çok az. Hâlâ bir kayaya tutunuyormuşum gibi hissediyordum. Adam kollarındaki kasları güçlendirmek için her ne yapıyorsa işe yarıyordu. Başparmağımı bileğinin derisinde gezdirdim ve yine hareketi takip etti, temasa odaklanmıştı.

Boğazını temizledi. "Babam geçiş törenlerine çok önem verir. İlk biramı onunla içmemi istedi." Yine beni değerlendiriyordu ama kolundan itmedi. "Bu bizim evde hiçbir zaman tabu olmadı, bu yüzden kendimi aptal gibi içmeyi hiç umursamadım."

"Babam her konuda çok katıydı." Gözlerimi devirdim. Katı demek hafif kalırdı. "Şimdi bile soğukkanlılığını bulamıyor." Kıkırdadım.

Yirmi yedi yaşındaydım ama babam çoğu zaman bana hâlâ küçük bir kızmışım gibi davranırdı.

"Annemle ben hatırlayamayacak kadar küçükken boşanmışlar. Sanırım yeterince iyi olmak konusunda endişeleniyordu." Büyükler ligi beyzboluyla bu kadar iç içeyken bir çocuk yetiştirmek kolay olmamıştır. Oyuncularla ve genel olarak sektörle ilgili her türlü dramı duymamı engellemek zordu. O da bunu tamamen telafi etti ve general oldu. Belki de bu sadece onun kişiliğiydi. Hayattaki çoğu şey söz konusu olduğunda böyleydi.

"Babam harikadır. Her şeyde iyidir, özellikle de soğukkanlı olmakta. Daha çok onun gibi olmayı hedefliyorum." Düşünceli seksi kaşlarını çatı.

Kalbim sıkıştı ve göğsümde sıcaklık yayıldı. Bu huysuzun ailesini sevmesi ne kadar etkileyiciydi?

"Baban Long Island'da mı büyüdü?" Easy Out bir yerlerden gelmiş olmalı. Başını salladı. "Ben de."

Vay canına. Bunu tahmin edemezdin. O güçlü New York aksanına sahip değildi. *H'lerini* telaffuz ediyordu ve *Os'ları* *aw* gibi gelmiyordu. Yine de hain simit seven bir Metros taraftarı olabilirdi. Koltuğumda geriye yaslandım ve kollarımı kavuşturdum.

Kıkırdadı ve kalbim yerinden fırladı. Kahretsin, ters ters bakarken de çok ateşliydi ama o hızlı, neredeyse sırtan gülümsemesi vücudumun çok uzun zamandır hissetmediği bir şekilde ağrımaya neden oldu. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı ve yerimde kıpırdandım. Tanrı yardımcım olsun. Eğer gerçekten gülümserse, yanabilirdim.

"Long Island köklerim bulaşıcı bir hastalık değildir."

"Sen öyle diyorsun," diye suçladım ama dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım. "Boston'a ne zaman taşındınız?"

Soruya cevap vermek istediğinden emin değilmiş gibi yüzümü taradı. Sonunda iç çekti. "Bu hafta."

Tekrar dik oturdum ve bir elimi göğsüme bastırdım. "Gerçekten mi? Sana tüm iyi noktaların bir haritasını çizmem gerekiyormuş gibi hissediyorum." Güldüm.

Dudakları kıvrıldı ve bir köşede yukarı doğru çekildi ve bu huysuzun gülümseyebileceği fikriyle vücudumun sıkıştığına yemin ettim. Hatta daha da fazlası, *bana* gülümseyebileceğini düşündüm. "Bunu çok isterim."

Görünüşe göre onun isteği benim için emirdi. Bir bar peçetesi aldım ve etrafıma bakmadan önce iyice açtım. "Belki barmenin bir-"

Sharpie peçetemin yanındaki masaya çarptı ve yuvarlandı.

Çabucak yakaladım ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Cebinde miydi o?" Yargılamak gibi olmasın ama ne tür bir yetişkin yanında böyle kalemler taşır?

Bu soru karşısında huysuzum çenesini kilitledi ve kaşlarını çatı.

Hmm. Parlama *olmayan* bir ifadeye ilham vermek neredeyse bir meydan okumaydı. "Başka renklerin var mı? Çünkü ben gerçekten pembe altını seviyorum," diye şaka yaptım.

Homurdandı, sonra masanın üzerine siyahın yanına gümüş bir Sharpie düştü, ardından da kraliyet mavisi. Renklerin ortaya çıkış şekli sihir gibiydi.

"Altın yok," diye

homurdandı. "Pembe

altın," diye düzelttim.

İç çekti. "Aynı griyi bana beş kez gösterip farklı olduklarını söyleyen kız kardeşim gibi konuşuyorsun."

Kıkırdadım ama gümüşe uzandım ve çizgiler çizmeye başladım. "Hayır, pembe altın bir renktir."

Bir kez daha, ağzı neredeyse köşelerinden yukarı kalktı. "Bana gökkuşağında nereye düştüğünü göster, o zaman sana inanacağım."

"Biliyorsun." Kapaksız kalemi ona doğrulttum. "Bence olduğundan daha huysuzmuş gibi davranıyorsun. Sürekli gülümsemenin ortaya çıkmaya çalıştığını görüyorum."

Bana doğru yaklaşıp eğilirken sandalye zemine sürtündü. Hava, viski gibi zengin bir şeyin ipucu ile dönen sert deri kokusuyla doldu ve daha iyi bir koku almak için eğilmek istememe neden oldu.

"Bu şaheseri bana açıkla."

Barın etrafındaki blokları ve ardından limana kadar olan kısmı çizdiğim hızlı çizimim hiçbir şekilde etkileyici değildi. Muhtemelen on yaşında bir çocuk bile daha iyisini yapabiliirdi. Ama önemli olan bilgiydi, benim sanatsal yeteneğim değil. "Benimle dalga mı geçiyorsun, huysuz?"

Bir elini sandalyemin arkasına dayadı ve çenesini eğdi. "Evet, öyleyim sarışın." Yavaşça at kuyruğumun ucundan çekiştirdi.

Bu hareket nefesimin kesilmesine neden oldu. Onun dokunuşunu arzuladığım için vücudumdaki her hücre kasıldı. O kadar yaklaştı ki, dolgun dudaklarını omzumun açıkta kalan derisine bastırabileceğini düşündüm. Nefesimi tuttum ve bunu yapmasını diledim.

"En iyi yerler neresi?"

Bu soru beni o ana geri döndürdü. Berbat fotoğrafıma. "Umm." Boğazımı temizledim. "Önemli şeylerle başlayalım." ardına yerleri işaret ettim. "En iyi sandviçler, en iyi spor salonu, en iyi kuru temizlemeci, en iyi vanilyalı latte, en iyi pizza, en iyi muzlu krep-"

"Muz ne?"

"Krep. Bana daha önce yediğini söyle." Başımı yana çevirip ona baktım, atkuyruğum bir omzumun üzerinden sarkıyordu.

Başımı eğdiğimde nefesi yanağımda dans edecek kadar yakınımaya gelmişti. Bakışları gözlerimden dudaklarıma indi ve peçeteye dönmeden önce bir saniye öylece kaldı. "Daha önce hiç yememiştin." Çizdiğim kreplerin izini sürdü. "Bu kıvrımlı yumrunun da bende onları deneme isteği uyandırdığını söyleyemem."

Alay ettim. "Tamam, Bay Sanatçı. Sen bir şeyler çiz."

Ben daha gözümü kırpamadan eli kolumdaydı ve omurgamda bir ürperti yarattı. Sıcak, güçlü parmakları bileğimi çevreledi ve kendisine doğru çekti. Tılsımlı bilekliğimi elime doğru yuvarladı ve bir Sharpie aldı. Sonra başparmağını bileğimin hemen üstündeki deride ileri geri gezdirirken yüzümü bir kez daha inceledi.

Nefes almayı unuttum. Kalbim gümbür gümbür atıyor, bedenim de her atışa eşlik ediyordu. İzin istediğini anlamam bir saniye sürdü. Yavaşça başımı salladım ve o da başparmağıyla mavi kapağı itti.

Soğuk ucu ön koluma bastırdı ve V benzeri bir şekil çizdi. Ne çizdiğini anlayamasam da, kalem sanki hiç çaba sarf etmemiş gibi hızlı hareketlerle ileri geri hareket ediyordu. Bir süre sonra bileğimi bıraktı ama uzaklaşmadı. Hayır, onu incelerken yakınımada kaldı, sıcaklığı içime işliyordu.

"Kuşlar mı?" Bileğime kalp şeklinde birbirine sarılmış iki güvercin çizmişti. Bu adam yanında kalem taşıyan bir sanatçıydı. Bu bile tek başına tuhaftı, ama kuş çizmiş olması? Bir kuş veterinerinin koluna rastgele çizmek için ne büyük bir şey. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Muhabbet kuşları." O kadar yakındı ki nefesi tenimin üzerinde geziniyordu. Dondum kaldım, sadece bir santim daha yaklaşmasını istiyordum. Aradaki mesafeyi kapatmasını ve dolgun dudaklarını dudaklarıma bastırmasını. Ama o olduğu yerde durdu, sıcak nefesinin ağzımda dans etmesine izin verdi.

"Benim biramdan içtin. Bu da zaten öpüştüğümüz anlamına geliyor, ama güzel kısmı hariç."

Trans halindeyken başımı salladım ve çenemi eğerek bir nefes daha yaklaştım.

"Ve iyi kısmını seviyorum." Sesi bir fısıltı gibiydi. Ve bir an sonra dudakları dudaklarıma yapıştı.

Dokunuş elektrik gibiydi. İçimden geçen şok kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Sıcak, dolgun dudakları benimkilerle birleşirken arzu ve ihtiyaç sistemimden akıyordu. Bir iniltiyle, bir eliyle yüzümü kavradı ve beni daha yakına çekti.

Göğsünün sert, düz düzlemi içime bastırdığında, ona doğru açılarak iç çektim. Davetimi kabul etti ve dilini ağzımın içine soktu, benimkiyle karıştırdı, bana sahip oldu. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona daha fazla bastırdım ama ben bunu yaparken o hafifçe geri çekildi.

Reddedilmekten korktuğum için midem bulandı ama yüzüne iyice baktığımda tek gördüğüm, bana dokunduğu anda hissettiğim ihtiyacın aynısıydı.

"Eski sevgilini unutmana yardımcı olmak için seni becermeyeceğim." Yüzümü tararken gözbebekleri o kadar büyümüştü ki koyu renkli irislerini gölgede bırakıyordu. Kulağıma eğildi ve fısıldadı, "Ama benimle eve gelersen, sabah onun adını hatırlamayacağını garanti ederim."

KAPI arkamızdan çarparak kapandığında dudaklarım çoktan onunkilerin üzerindeydi. Kafamın içindeki küçük bir ses bana yavaşlamamı söylüyordu ama onu sahiplenmek için duyduğum şiddetli ihtiyaç bu sesi bastırıyordu. Evim barın köşesindeydi ama yine de sekiz dakikalık yürüyüş boyunca ellerimi kendime saklamak hayatımın en zor işiydi. Bir şeyler söylemişti - kelimeler - ve ben de dinlemeye çalışmışım. Ama tek düşünebildiğim dudaklarının dudaklarımda bıraktığı histi. Yani kötü bir arkadaşım. Normalden daha kötüydüm.

Ama artık o benimdi.

Benimkini. Onunla göz göze geldiğim andan itibaren istediğim şey buydu. Normalde insanlara karşı daha tereddütlüydüm. Kişisel alanımı severdim ve kadınlarla bile içkimi paylaşmak istemezdim. Ama tek istediğim ağzımın onun üzerinde olmasıydı. Ona dokunmak. Onun bana dokunmasını.

Onu tekrar öptüm, daha da yaklaşmak istiyordum. Ellerimi kıcının altına kaydurdım ve kaldırdım. Hiç vakit kaybetmeden bacaklarını kalçalarıma doladı. Göbeğinin sıcaklığı beni tüketti ve zaten sert olan sikimi ağlattı. Kendime nazik olmamı, ona yumuşak davranmamı söylesem de, iç bacaklarına masaj yaparken parmaklarımın onu ısırmasına engel olamadım. Öne doğru bir adım atarak onu duvara bastırdım ve öpüşmeyi derinleştirdim. Dillerimiz dans etti ve onun tadı ağzıma doldu.

Daha fazlasını. Daha fazlasını istedim. Ondan. Bundan.

Uyluklarının tepesine doğru sallandım ve onu arkasındaki duvarla aynı hizaya getirmeye zorladım. Ağzını keşfetmeye devam ederken muhtaç miyavlamaları boğazında yankılandı ve içimde titreşti. *Tanrım*.

Geri çekildim ve alnımı onunkine yasladım. Kesik kesik nefeslerimiz birbirine karıştı ve onun yumuşak, tatlı kokusunun etrafımı sarması sikimin zonklamasına neden oldu.

"Yatak odası mı?" diye sordum. Eğer bunu istemiyorsa, şimdi konuşmasının tam zamanıydı.

Gülümsedi ve kahretsin, buna bayıldım. Huysuz kığım ruh eşlerine ya da ilk öpücükte aşka inanacak bir tip değildi ama gülümsemesi göğsüme sert bir darbe indirdi, sonra derinlere yerleşti, bana yapıştı ve sessizce *gitmesine izin verme* diye fısıldadı.

Omzumun üzerinden baktı ve nefesi kesildi. "Bu muhteşem."

Dönmeye zahmet etmedim. Hiçbir şey şu anki manzaramı yenemezdi. Dolgun dudaklar, dişlerim yüzünden eskisinden daha pembe. Yanağında sadece bir tutam sakal yanığı vardı. Küçük izler varlığımın kanıtıydı ve ben daha fazlasını eklemek istiyordum.

Tekrar bana odaklandığında, başparmağımı yavaşça kaldırarak alt dudağını okşadım.

Dudaklarını ayırmak için bastırduğımda, zar zor duyulabilen bir nefes daha verdi. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, dilini başparmağımın üzerinde gezdirdi. Bu hareket içimde bir şimşek çakmasına neden oldu.

Bir iniltiyle ağzının içine doğru ittim ve o da karşılık olarak parmağımı emdi. Sikim kabardı ve kör edici ihtiyaç beynimi bulandırdı. Daha fazlası için çaresiz, ona doğru sallandım. Beni bir patlamayla serbest bıraktı ve ağzına benimkiyle hükmetmek için tekrar içeri daldım.

Kalçasını kavradım ve parmaklarımı gömleğinin eteklerinin altına kaydurdım, teninin sıcaklığının tadını çıkardım. Hâlâ daha fazlasına ihtiyacım vardı, daha yukarılara çıktım, ancak sütyeninin dantelini bulduğumda durdum. Başparmağımı meme ucunun üzerinde ileri geri oynattım ve o da bana doğru eğildi. Ben onunla oynamaya devam ederken ve o kalçalarını bana doğru iterken derin bir inilti ondan kaçtı ve içimde titreşti.

Geri çekildim ve onu içime aldım; ağır ağır kapanan gözleri, pembe yanakları, kabaran göğsü. "İnlemelerinin her birinde seni yalayabilmek için amını mı yemek istiyorum yoksa boşalırken sikimi boğmanı mı istiyorum, karar veremiyorum."

Eğildi ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Tanrım, bunu istiyorum."

Nefesini boynumda hissettiğimde onu sikime doğru çektim.

Bana karşı inledi, dudakları kulak mememin üzerinde geziniyordu. "Seni çok istiyorum."

Sıcaklık omurgamı yalayıp geçerken sert bir nefes çektim. Duymak istediğim tek şey buydu.

"İkisini de. İkisini de yapıyorum," diye nefes nefese kaldım. Kıçının yanağını sertçe kavradım ve odama doğru süründüm.

Yatak odama girene ve ben kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatana kadar benimle birlikte tökezledi, gitmesine izin vermedim.

Yatağımın kenarına oturarak onu kucağıma çektim, böylece bana sarıldı ve sert sikimi ona doğru salladım. Dudakları tekrar benimkileri buldu, beni tüketti, öpücüğünde boğdu. Benimkine rakip olan bir çaresizlikle içime bastırdı, sıcaklığı aramızdaki kumaş katmanlarını ıslatıyordu.

Öpüşmeyi kestim ve o da sırtını dikleştirerek mükemmel küçük göğüslerini bana bastırdı. İniltisini tekrar duymam gerekiyordu, bu sefer göğsü elimdeydi, böylece sesin ondan çıktığını hissedebilecektim. Gömleğini gövdesinden yukarı çekerek kaburgalarının yumuşak derisini sıyırdım ve göğsünü avuçladım. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar gömleğini başından yırttım.

İfşa ettiğim şey karşısında sert bir nefes aldım. "Sik beni, sarışın. Kırmızılar içinde mükemmel görünüyorsun." Parlak dantelin soluk teniyle oluşturduğu kontrast sikimi zonklatıyordu. "Ama seni hiçbir şeyin içinde görmek için daha fazla bekleyemem."

"O zaman sanırım bunlardan kurtulmalıyım." Kucağımdan indi ve kot pantolonunun bel bandıyla oynadı. Sonra dişlerinin arasına sıkıştırıp bana odaklanarak yavaşça beş düğmeyle oynadı.

Bir, sonra iki. Orada durdu, sadece kırmızı dantelin bir ipucu gösteriyordu.

Kalbim hızlandı ve ellerim titredi. Ama olduğum yerde donmuş, nefesimi tutmuş bekliyordum.

Üç. Aradaki fark daha da açıldı.

Aletim pantolonumun fermuarına sertçe bastırıyor, çaresizce kurtulmaya çalışıyordu.

Dört. Beş. Kot henüz düşmemişti ama kendimi durduramadım.

Parmağımı dantelin üst kısmında gezdirdim, teninin üzerinde hayalet gibi dolaştım.

Titredi.

Başparmağımı kumaşın altına daldırdım ve kalça kemiklerinin arasını ileri geri ovuşturdum.

Kot pantolonu ayaklarının dibine döküldü ve dışarı çıktı.

Bu manzara karşısında sikiim kalktı. Hayatım boyunca kırmızı dantelli bu kadından daha mükemmel bir şey görmemiştim.

Uyluklarının tepesine sabitlenmişken, başparmağımı daha aşağıya daldırdım, alay ettim, neredeyse oradaydım ama tam olarak değil.

"Sarışın, şimdiden ısladığını ve benim için hazır olduğunu söyleyebilirim." Elimi geri çektim.

"Benimle alay etme." İnledi.

Ayağa kalktım, onun üzerinde yükseldim ve gömleğimi başımın üzerine çektim.

"Bebeğim, bütün geceyi, sen benim adımdan başka bir şey söyleyemeyene kadar seninle tekrar tekrar alay ederek geçirmek niyetindeyim." Elimi başının arkasına kilitledim ve onu tekrar kendime çektim.

Öpüşmemiz ateş gibiydi. Göğüsleri çıplak göğsüme bastırıldığında ikimiz de inledik. Dudaklarımızın ayrılmasına izin vermeden döndüm ve altımdaki yatağa uzanana kadar sırtını eğdim. Üzerine çıkıp başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdirdim.

Cevap olarak verdiği inilti vücudumda titreşerek doğrudan sikime ulaştı ve onun ağzından daha fazlasına sahip olma isteğimi artırdı.

Geri çekildim ve sadece ona baktım. Dudakları şişmiş, yanakları ve göğsü pembeleşmiş, gözleri büyümüştü. Çenesinden aşağıya, boynuna doğru öptüm, nabzını yaladım. İncelememe devam ederken fildişi teninde tüylerim diken diken oldu. Dudaklarımı köprücük kemiğine bastırdım ve titredi. Verdiği tepki içimde bir arzu patlamasına yol açtı. Aşağı doğru inerek sütyeninin kopçasını buldum ve bir hareketle göğüslerini serbest bıraktım. Bir meme ucunu nazikçe ısırmadan önce materyali geri ittim.

Umutsuzca sürtünme ararken kalçaları göğsüme doğru yükseldi. Ona gülümseyerek başparmağımı göğsünün alt kısmında gezdirdim. Nefesi kesildi. "Lütfen," diye yalvardı tekrar iterken.

Omuzlarımı indirdim ve bacaklarını ayırdım, böylece kalçalarının arasına girebildim.

"Dudaklarımı burada mı istiyorsun?" Başımı eğdim ve burnumu önce bir uyluğuna, sonra diğerine sürterek derin derin içime çektim. Onun uyarılmışlığı benim yeni favori kokum olabilirdi. "Yoksa burası mı?" Ağzımı amını örten nemli materyale bastırdım ve sıcak nefesimin onu yıkamasına izin verdim.

Bacakları iki yanımda titriyordu ve onun tadına bakma ihtiyacı içime işliyordu.

"Ağzını üzerimde istiyorum." Kelimeler o kadar soluksuzdu ki zar zor duyulabiliyordu.

Kırmızı kumaşı ısırdım ve geri çekerek ıslak merkezinden uzaklaştırdım. Sonra iki elimle bacaklarından aşağı doğru çekiştirdim, böylece önümde cırılçıplak kalmıştı. Pembe ve parlıyordu.

Alt dudağımı emdim, külotundan sadece birazcık onun tadını aldım ve onu içime çektim.

"Her parçan bir öncekinden daha güzel." Eğildim ve ona uzun, yavaş bir yalama verdim. *Hay sikeyim*. Cennetteydim. Vücudum onun sıkı sıcaklığına çarpma ihtiyacıyla ağrıyordu. Ama önce dilime boşalmasını istiyordum. Benim için yaratılmış gibi tatlı, misk kokulu lezzetinin tadını çıkararak onu yaladım.

"Tanrım, lütfen," diye inledi.

"Chris." Başımı kaldırdım. "Adımı söyle," diye emrettim.

Mavi gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu, sıvı arzuyla dönüyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Lütfen *Chris*, beni boşalt."

Adımı söyleyiş şekli içimde bir gurur dalgası yarattı. Sonra klitorisine odaklandım, dudaklarımı etrafına doladım ve emdim. Bu basit hareket onu fişkırttı ve ağlattı. Sikeyim. Bir damlasını bile ziyan etmemek niyetiyle, bana karşı kıvranıp ağzımı kendine zevk vermek için kullanana kadar yaladım ve emdim.

Onun ritmine uydum, onu neyin inlettiğini ve bana karşı neyin kasılmasına neden olduğunu öğrendim, ta ki adımı haykırana ve yüzümde kasılana kadar.

Onu serbest bırakmaya çalıştım ve tekrar aşağıya süzülürken, ellerim ve dizlerim üzerinde yukarı ittim, onu yatağa hapsettim ve yavaşça vücuduna yumuşak öpücükler bastırdım. Pelvisine, gergin karnına ve sonunda dilimi daldırıp döndürme şansı bulduğum göbek deliğine. Önce bir göğsüne, sonra diğerine nazik öpücükler kondurdum. Sonunda ağzına doğru ilerledim ve dudaklarını yakalayarak üzerimde kendini tatmasına izin verdim.

İpek gibi yumuşak elleri omuzlarımda ve göğsümde dans ederek kot pantolonumun düğmesine kadar indi.

"Acelen mi var sarışın?" Alay ettim.

"Daha çok seni içimde hissetmeye hazırım." Avucunu bana doğru düzleştirdi.

İçgüdüsel olarak onu ittim. Kahretsin, o yumuşak tenin beni sarmasını istiyordum. Ama eğer parmaklarını aletimin etrafında kilitlediye, ben

kontrolümü elimde tutup ikimizin de üzerine boşalmayacağımdan emindim. Böylece geri çekildim. Tek bir hareketle yatağın ucunda durdum. Çabucak pantolonumu çıkardım ve komodinin çekmecesinden bir prezervatif çıkardım.

Çarşaflarımın üzerine yayıldığı yerden beni izledi, bakışları sikime takıldı. Kalp atışlarım daha da hızlandı ve sikim onun soyunmuş ve yayılmış, bana tadını çıkarmaya değer bir manzaraymışım gibi baktığını görünce zıpladı.

Prezervatifi taktım ve hızlıca pompaladım. Ben bunu yaparken o da dudaklarını ıslattı.

"Böyle mi?" Tekrar yaptım.

"Bunu yapan ben olsaydım daha çok hoşuma giderdi." Dizlerinin üzerine çöktü ve elini uzattı.

Parmaklarının tüy gibi hafifçe boyum boyunca gezinmesi karşısında dişlerimi sıktım. Küçük eli etrafımı sardığında gözlerim kapandı ve sıkıldığında neredeyse kendimi utandırıyordum.

"*Siktir.*" Kalçalarım öne doğru fırladı ve sikimi yumruğunun derinliklerine bastırdı.

"Sana içimde ihtiyacım var." Ayağa kalktı ve vücudunu benimkine bastırdı, eli hâlâ bana sarılıydı.

Tekrar ağzıma almak için eğildim ama o döndü ve nazikçe omzumu itti. Kabul ettim ve beni yatağa doğru yönlendirmesine izin verdim. Üstüme çıkıp beni sırtüstü yatırırken dillerimiz birbirine karıştı. Hızlı bir hareketle benimle aynı hizaya geldi. Ellerimi kalçalarına koydum ama bu hareketi yaparken yönlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Beni açlıkla öperek sikimin üzerine oturdu ve beni daracak amına çekti.

Bana karşı sallandıkça, beni sıkı sıcaklığının derinliklerine çektikçe görüşüm bulanıklaştı ve dönmeye başladı. Kalçalarımı ittim, her hareketini karşıladım, başını geriye atma şeklinden büyüledim. Karın kaslarımı çalıştırarak kaldırdım ve sıkı bir meme ucunu sertçe çekmek için ağzıma aldım.

"Evet, Chris," diye inledi, daha hızlı sallanıyordu.

Karın kaslarım daha da gerildi ve bacaklarım kilitlendi. Sertçe ittim, kontrolümü kaybetmenin eşiğindeydim. Kahretsin. Dişlerimi sıktım, onun içinde serbest kalma ihtiyacımın azalmasını diledim. İlk o olmalıydı. Bir elim hâlâ kalçasındayken diğer elimi kızgın teninden aşağı kaydırđım ve sıkı sinir yumağını buldum. Başparmağımla bastırdım ve dairesel hareketlerle hareket ettirdim. İki ya da üç tur sonra orgazm oldu ve bana karşı sıkıştı. Etrafımda zonklama şekli beni daha yükseğe fırlattı, daha uzağı itti.

Kendimi kaybettim ve onu sırtüstü çevirerek içine girdim. Daha sert, daha hızlı, ta ki omuriliğimin dibindeki belli belirsiz karıncalanma kıvılcımlara dönüşene kadar. İçgüdüsel olarak, beni sonsuza dek daha fazlası için ağlatacak olan cennete, dünyam patlayana kadar tekrar tekrar ittim. Dünya tamamen yok olana kadar görüşüm tünelleşti ve coşku duyularımı doldurdu. Onun üzerine yığıldım, yüzümü boynuna gömdüm, yumuşak, sıcak teninin her yerime değmesinin tadını çıkardım ve nefesimi tutarken uzun bir süre öyle kaldım.

Görüşüm geri geldiğinde ve bacaklarımı hissedebildiğimde, ayağa kalktım. "Bana bir saniye ver." En-suite banyoya yöneldim, prezervatifi attım, ellerimi yıkadım ve dişlerimi fırçaladım.

Yatak odasına geri döndüğümde, Sarışın dik oturdu, çarşafı da yanında getirdi ve etrafı taradı.

"Muhtemelen-"

"Kal." Ondan daha fazlasını istiyordum. Zamanını, dudaklarını, vücudunu, aklını.

Hepsinden biraz daha.

Kalbimin göğsümden çıkmasına neden olduğuna yemin ettiğim küçük bir kaş çatmayla durakladı. Ama sonunda dudakları hafifçe yukarı doğru çekildi.

"Tamam, kalacağım."

CHRIS'in koyu renk kirpikleri uykusunda hafifçe dalgalanıyordu. Yan tarafına sokulmuştum, başım boynunun kıvrımına yaslanmıştı. Uzun kolu etrafımda dolanıyordu ve uykusunda bile beni kendine yakın tutuyordu. Yatağa döndükten birkaç dakika sonra uyuyakalmıştı ama ben tamamen uyanık kalmıştım. Kafamda o kadar çok düşünce dolaşıyordu ki bir türlü .

Geceyi burada geçirme.

Wren'in kuralı buydu.

Ama hiçbir parçam ayrılmak istemiyordu. Sadece beni o kadar çok boşalttığı için değil, aynı zamanda bana önemliymişim gibi baktığı için. Sanki *beni*, ortalama bir Avery'yi görmüş ve gördüklerinden hoşlanmıştı. Bu düşünce çok saçmaydı. Bu tek gecelik bir ilişkiydi ve başka bir şey olacağı yanılmasına kapılmamıştım. Bana kalmamı söylemiş olsa bile.

Yatak odasının karanlığında bileğimi yaklaştırdım ve çizdiği muhabbet kuşlarından görebildiklerimi inceledim. O bir ressam mıydı? Yüzümü buruşturdum, çünkü en ufak bir fikrim yoktu. Çırılçıplak kalana ve onun diliyle boşalmak üzere olana kadar adını bile bilmiyordum. Paylaştığımız kişisel detaylar ne olursa olsun, aramızdaki bağ daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

Yanımdaki adamı tekrar inceledim. Mırıldandığı kelimeler kadar alçak olsa da dudakları kıpırdadı. Huysuz bir adamın

Uykusunda mı konuştu? Belki yarın onunla dalga geçebileceğim bir şey söylerdi.

Yarın.

Bu düşünce beni gülümsetti. Bağlanmamak için çok fazla. Yer değiştirdim, tekrar yerleştim ve Chris'in kolu etrafımda sıkılaştı.

"Hayır, sarışın. Kal," diye mırıldandı, yan dönüp bir bacağı benimkinin üzerine attı. Boynuma sokulurken gözlerini açmadı. Bir an sonra nefes alış veriş düzleşti ve tekrar uykuya daldı.

Görünüşe bakılırsa, bu huysuz da bana bağlıydı. Bu korkunç olmazdı, değil mi?

Gözlerimi kapattım ve onun sıcaklığını içime çekerek uyumak için kendimi zorladım. On beş dakika sonra, hâlâ tamamen uyanıkken, bir bardak su aramak için ağır bacağının altından dikkatlice kaydım.

Kot pantolonum yatağın , ama gecenin bir yarısı içine girmek için mücadele etme düşüncesi hiç de çekici değildi. Gömleğimi giyip başka bir şey giymezsem, onun dairesinde yarı çıplak dolaşmak zorunda kalacaktım ve bu içimde yaşayan güvensiz kızın kaldırabileceğinden çok daha fazlasıydı. Bu yüzden parmak uçlarımda şifonyere doğru yürüdüm. Umarım Chris bir şey ödünç almama aldırılmazdı. İkinci çekmeceyi açtım ve tam da aradığım şeyi buldum. Bir yığının en üstünden siyah bir tişört kaptım, salladım ve başıma geçirdim. Sonra gizlice odasından çıktım.

Koridor da yatak odası kadar karanlıktı ama Boston'un ışıkları açık oturma alanını aydınlatıyordu. Bir kez daha pencerelere odaklandım. Boston Limanı'nın manzarası muhteşemdi. Eğer bir sanatçıysa, belli ki başarılı bir sanatçıydı, çünkü bu daire benim karşılayabileceğimden daha pahalıydı. Boston Hayvanat Bahçesi de bana iyi para vermiyor değildi.

Tavandan tabana pencerelere doğru yürüdüm ve aşağıdaki şehri seyrettim. Dostum, ne manzara ama.

Buradan hayvanat bahçesinin girişini seçebiliyordum. İki yıldır orada kuş veterinerliği uzmanıydım. Tam da hayvanat bahçesindeki bursumu bitirmek üzereyken bu pozisyonun açılması büyük bir şanstı. Benimki gibi bir pozisyon üniversiteden yeni mezun olmuş biri için tipik bir pozisyon değildi, özellikle de Boston Hayvanat Bahçesi gibi her işin çok arandığı bir yerde. Ancak patronum George ile birlikte iyi çalışmıştık ve iş ahlakımdan ve azmimden etkilenmişti.

Anahtarların kilitte çıkardığı sesle döndüm ve dizlerimin yarısına kadar inen tişörtümün eteklerini çekiştirdim. Odaya ışık doldu

Chris'le barda olan adam içeri girdi.

"Oh." Bana dişlek bir sırıtış fırlattı, bu da onu yirmili yaşlarından çok on yaşında bir çocuk gibi gösteriyordu. "Arkadaşların başları dönecek. Onlara bizim eve dönmene imkan olmadığını söyledim."

Yanaklarım kızardı ve midem bulandı. "Uh." Daireyi taradım; Chris bir oda arkadaşından bahsetmemiştii. "Burnumu sokmuyordum. Sadece su içmek için dışarı çıktım ve manzara dikkatimi dağıttı."

"Harika." Çenesini eğdi. "Ben Emerson. Bunu daha önce söyledim mi söylemedim mi bilmiyorum. Ama lütfen bana Bambi deme." Attığı kahkaha kafamın daha da karışmasına neden oldu.

Ona göz kırptım. Neden ona Bambi diyeyim ki?

Bana doğru yöneldi, adımlarında öyle bir hafiflik vardı ki sanki hepimizi lanetleyen yerçekimiyle savaşıyormuş gibi görünüyordu. Sanki aniden yoluna fırlamış gibi sehpaye çarptığında bile sarsılmamıştı. "Ben sarhoş değilim. Bazı insanlar için ne kadar inanılmaz olsa da, yaptığım iş düşünüldüğünde, sadece sakarım." Elleri ceplerinde yanımda durdu ve ufuk çizgisini inceledi. "Tanrım, burası muhteşem bir yer." Gözleri parlıyordu, sanki burada yaşadığına tam olarak inanamıyormuş gibiydi.

Kelime kusması biraz rahatsız edici olsa da, göz korkutmanın tam tersiydi. Yine de, neredeyse gecenin ikisinde, zar zor giyinmiş bir halde onun yanında durmak garip hissettiriyordu.

"Chris uyuyor, ben de gidip biraz su alacağım ve..." Zayıf bir şekilde Chris'in odasını işaret ettim.

"Tuttum seni." Göz kırparak döndü ve mutfığa doğru yürüdü, kalçasını mermer adaya çarptı, sonra buzdolabını açtı. "Hızlı düşün." Bu sözler, plastik bir su şişesi üzerime uçmadan birkaç saniye önce söylenmişti.

Eğer babam hayatım boyunca bana aynı şeyi yapmamış olsaydı, bunu yüzüme vururlardı.

"İnanılmaz refleksler, bebeğim." Kendi su şişesinin kapağını kırdı ve duymadığım bir ritimle zıplayarak adanın ve deri koltuğun etrafında dans edip bana doğru döndü. "Oğlum yarınki büyük maçımız hakkında sızlandı mı?"

Bir elim hâlâ kapağın üzerindeyken donakaldım ve gözlerimi Emerson'a diktim. "Oyun mu?" Chris yarın hakkında hiçbir şeyden bahsetmemiştii. Ama *oyun*? Önümdeki yapılı adamı taradım. Fizikiyle ilgili her şey sporcu olduğunu haykırıyordu. Chris'e çok benziyordu.

"İlk büyük maçına çıkıyor, o yüzden biraz gergin."

Damarlarımdan buz aktı ve beni anında olduğum yerde dondurdu. İmkânı yok. Yutkundum.

"Beyzbol mu oynuyorsun?" Sesim çok tiz çıkmıştı. Tamamen çok yüksek. Adam muhtemelen cırtlak bir iblis olduğumu düşündü. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Profesyonel olarak mı?"

Tamam, bu daha iyiydi. Neredeyse normaldi. Yine de yüzüm bir tuhaftı. Burnum ve kaşlarım sanki kötü bir koku almışım gibi kasılmıştı. O kokmuyordu, bu yüzden Amerika'nın eğlencesi fikrinden daha az iğrenmiş gibi davranmak muhtemelen benim yararına olacaktı. Ama bu adamlar gerçekten Revs'te oynayamazdı.

Chris...*Chris*. Christian Damiano değil.

Yeni atıcı değil.

Kalbim ve midem eşzamanlı olarak bedenimden dışarı fırladı. Bu yüksek binanın en alt katına kadar.

Emerson kıkırdadı ve topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "İşsiz kalma konusunda ciddiymi."

Bu da ne demek oluyor?

Şişeyi kavrayışım sıkılaştı ve görünüşe göre kapağı düşündüğümde daha fazla gevşetmişim çünkü bir sıvı volkanı patladı ve doğrudan önümdeki adama doğru fırladı.

Geri sıçradı ve gülerek elini salladı.

Bir nefesle şişeyi yere bıraktım. "Kahretsin. Üzgünüm."

Omuz silkti ve bu gece şimdiye kadar sahip olduğundan çok daha büyük bir zarafetle kucağına aldı. "Eh, sadece su. Bu halı kuruyacaktır. Ama ben Revs'in üçüncü kalecisiyim ve o da yeni atıcıları."

Ayak parmaklarım nemliydi ve su yavaş yavaş yaklaşıyordu. Bir su birikintisi yaratmıştım. Evet, bir su birikintisi. Ama pisliğe odaklanamıyordum. Çünkü *yeni atıcı* mı? Christian Damiano.

Yılın en kötü filminin fragmanı gibi, beynim bahar antrenmanı hakkında duyduklarımı gözden geçirdi ve Damiano'nun önemli kısımlarını vurguladı.

Tam bir asabi. Langfield'in Damiano'yu neden çağırdığını bilmiyorum.

Damiano bugün çekildiğinde ne yaptı biliyor musun? Sopa rafını çevirdi ve bana Araf'a gitmemi söyledi. Malum yerde çürümek yerine cehenneme mahkum olup olmadığımı merak etmenin benim için uygun bir kader olacağını söyledi...

Çıldırması Damiano gazetecilere, görevden alınmaması gerektiğini ve koçların oyuncularına gösterdikleri inanç eksikliği nedeniyle suçlanamayacağını söyledi...

Yetenek bir şey ama çocuk sinirlendiğinde kendini kontrol edemiyor. Sesler bu sezonu mahvedecek.

Damiano bugün ne dedi biliyor musun? Daha yüksek profilli bir şapka sebebinin yaşlı olmam olmadığını söyledi. Şeytan boynuzlarımın nefes alacak yere ihtiyacı olduğu içinmiş.

"İyi misin?" Emerson sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak o ana geri döndüm. Karanlık odaya geri döndüm. Ne zamandır burada duruyordum?

"Evet. Evet." Çok agresif bir şekilde başımı salladım. "Çok havalı. Beyzbol." Bu biraz tuhaf oldu. Zorla gülümsedim ve yumruğumu sıktım. "Bastır takım."

Emerson ilk defa gülümsemiyordu. Aslında, kaşları endişelenmiş gibi çatılmıştı, sanki sonunda aklına benim deli gelmiş gibiydi.

Buradan gitmem gerekiyordu. "Yarın için iyi şanslar." Dönüp *Christian Damiano'nun* odasına koştum, kot pantolonumu ve ayakkabılarımı yerden kaptım ve kapıdan uçarak çıktım, bir başka kötü karardan daha uzaklaştım.

Kot pantolonum ve Chris'in gömleğiyle eve yürürken kendime bir söz verdim. Bir şeyler değişmeliydi.

Alarmımın sesini duyunca, o korkunç vızıltıyı kesmek için cihazı tokatladım. Sonra döndüm ve yanımdaki güzel sarışına uzandım. Ama soğuk çarşaflarla karşılaştım, başka bir şeyle değil.

Gözlerimi araladım ve odayı taradım. Gecenin bir yarısı yataktan kalkmaya çalışmıştı ama onu kendime çektiğimde hemen bana sarılmıştı. Dudaklarından çıkan iç çekiş, yarı uyanıkken bile vücudumdaki her hücreye fısıldamıştı. Ama şimdi gitmişti.

Tangası ve gömleği hâlâ yatağımın yanında yere saçılmıştı. Gerçekten evimden yarı çıplak mı kaçmıştı? Ne olmuştu lan?

Dün giydiğim boxer'ı yerden alıp üzerime geçirdim ve odamdan çıktım.

Emerson mutfakta duruyordu, tamamen giyinmişti ve bana fazlasıyla parlak bir şekilde gülümsüyordu. "Günaydın, ev arkadaşım. İyi şanslar kucaklamasına ihtiyacın var mı?"

Tanrım. Neden mutluluğun tek boynuzlu atıyla yaşamanın iyi bir fikir olduğuna karar verdim?

Neşeli oda arkadaşına ters ters baktım. "Nerede..." Kahretsin. Onun adını bile bilmiyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onunla hissettiğim bağ başka hiçbir şeye benzemiyordu ama yine de dün gece tam bir pislik gibi davranmıştım. Çünkü sadece numarasını almamıştım, adını bile bilmiyordum.

"Sarışın olan mı?" Emerson kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Onunla nasıl oynayacağıma karar vermek için bir saniyem vardı. Ve kalbimi koluma takmaya hiç niyetim yoktu. O yüzden omuz silktim. "Evet, sarışın nerede?"

"Saat ikide buradaydı. O ve ben çok garip bir kalp kalbe sahiptik. Bana su püskürttü ve ikimiz de güldük."

Soğukkanlı olmaya çalışarak dişlerimi sıktım ve "Neden sana su sıktı dostum?" diye sordum.

"Kadınlar." Omuz silkti. "Kim bilir." Sonra parmağını şıklattı ve tezgahın üzerindeki bir tabağı işaret etti. "Senin için bir burrito yaptım. Araba servisi on dakika içinde burada olacak, yani tüm bunlar yüzünden trend olmak istemiyorsanız." Bir elini aşağı yukarı sallayarak kıyafetsizliği işaret etti. "Giysilerini giy."

Sabahın yedi on beşinde nasıl bu kadar neşeli olabiliyordu?

Sanırım bu adama minnettar olmalıyım. Emerson güneş ışığı ve gökkuşağı gibi olabilirdi ama bir boktan bahsetmiyordu. Neyse ki bu, stadyuma giderken sarışın kızdan bir daha bahsedilmeyeceği anlamına geliyordu. Benim için de onun kitabından bir sayfa alıp onu unutmanın zamanı gelmişti. Havaya girmem gerekiyordu.

Odaklandın mı? Önemli olmayan şeyleri bırak. Sadece kendine, topa ve tutucunun eldivenine odaklan.

Gülümsedim. Sabah antrenmanım ve ısınma hareketlerimden sonra hazırlanmak için soyunma odasına doğru yol almıştım. AirPods'um son kırk dakikadır kulaklarımdaydı ve telefonum Rahatsız Etme'ye ayarlıydı, bu da herkesi başarılı bir şekilde dışarıda bırakmamı sağlıyordu. Sadece ben vardım ve tam . Mesajları ve aramaları ekranımda görünen ve kulaklarımda çınlayan tek kişi babamdı. Babam hayatımdaki sakinleştirici güçtü.

Ben: Bölgede, baba

Pop: iyi, Miami zor ama en iyi iki vurucuları sebepsiz yere bir kaydırıcıya vuracak.

O benim babamdı. Vurucuları koçlarımdan daha iyi tanıdığını sanan adam. Ama onu bu yüzden severdim.

: Bunu aklımda tutacağım

Baba: Dün gece dediğim gibi rahatladın mı?

Düşüncelerim anında Blondie'ye geri döndü. Gülüşü, kahkahası. Teninin dudaklarımın altındaki hissi. Altımda kıvrılırken nasıl görüldüğü.

Ben: Evet, güzel bir geceydi.

"Neden böyle gülümsüyorsun, Dragon?" Orta saha oyuncumuz Mason Dumpty, AirPods'umun gürültü önleyici ayarını delip geçecek kadar yüksek bir sesle soyunma odasından seslendi.

Ona ters ters baktım ve cevap olarak bana bir ayçekirdeği fırlattı. En azından bu çekirdeği önce ağzına atmamıştı. Böyle bir şeyi ilk kez yapmıyordu.

Mason çenesini yukarı kaldırdı ve bok yiyen bir sırtıyla bana vurdu. "Sanırım bu bir piliç."

"Yüzde yüz," diye onayladı Emerson yanımda.

Bir AirPods çıkardım ve ona doğru fırlattım. "Şerefsiz."

Omuz silkti, gözleri dans ediyordu. "Ne? Adını bilmiyorum olabilirim ama var olduğunu ve seni bırakıp gittiğinde çok kızdığını biliyorum."

Adamın filtresi yoktu.

"Ooh." Her zaman ortalığı karıştıran Dumpty ellerini birbirine sürttü. "Kulağa dram gibi geliyor."

Kollarımı kavuşturdum ve içimde kabaran kızgınlığın yatışmasını diledim.

"Dragon'un gerçekten de kızın kalmasını istediğini düşünmüyorsun, değil mi?" Sağ saha oyuncumuz Kyle Bosco araya girdi. "Dürüst olmak gerekirse, mikroplarla olan sorununla, iğrenç bir kızın bu kadar yaklaşmasına izin vermene bile şaşırdım."

Onu tersledim. "Onda mikrop yok." Ben daha düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Çocuklar yine "Ooh!" diye
bağırdılar. Hepsinden nefret
ediyordum.

"Neden pislik gibi davranıyoruz?" Koç içeri girdi ve kollarını göğsünde kavuşturup çenesini dikleştirdi. "Birkaç saat sonra oynayacağımız maça mı odaklandık, yoksa mı geçiyoruz?" Tom Wilson odayı taradı ve kendine özgü bakışlarıyla her birimize saldırdı. Adam sanki burası Deniz Piyadeleriymiş ve hepimiz hizaya girip ona efendim demeliymişiz gibi davranıyordu. Sikerim öyle işi. Saygı hak edilmeliydi.

"Ama Koç T." Mason sırtıttı. "Dragon'un bir kız arkadaşı var. Biriyle yatmak onun berbat ruh halini iyileştirebilir."

Wilson bana odaklandı, ben de boş boş baktım. Birbirimizi izlerken ikimiz de gözlerimizi kırpmıyorduk.

Ama adamla bir kez daha sidik yarışına girmek istemiyordum. Öfkeyle gözlerimi kapattım ve AirPods'u tekrar kulağıma dayadım. Oyun planına odaklanma vakti gelmişti, bu yüzden sataşmaları ve Blondie'ye dair tüm düşünceleri bir kenara bıraktım. Ve sahaya çıkmadan önceki son kırk dakikayı zihnimde oyunu oynayarak geçirdim.

Bir yanımda daha az gergin olmayı diliyordu. Takım arkadaşlarım gibi olmayı ve maçlardan önce stres atmak için kâğıt ya da masa tenisi oynamayı. Ama milli maç sırasında etrafımdaki yüzlerdeki gülümsemeler? Sahaya koştuklarında takım arkadaşlarımdan yayılan neşe? O ben değildim.

Hakemin kontrol etmesi için ellerimi uzattım. "Bu alkol mü?" diye sordu, koklayarak.

"El dezenfektanı." Çıkıntıyı işaret ettim. "Lig çoktan kontrol etti." "Ah, doğru ya." Sırıttı, belli ki o gün benim

garip mikrop

adam. "Reçine

torbası mı?"

"Kullanmayın.

"

"Ve dışarı çıktıktan sonra topu kale etrafında fırlatmayız." Başını salladı ama ben onun ne düşündüğünü umursamadan oradan uzaklaştım. Topun üzerinde bir sürü mikrop vardı ve ona ne kadar az insan dokunursa o kadar iyiydi.

Bir büyük lig oyuncusu olarak ilk kez atış sahasının kumlarına adım attığımda kalbim sıkışmıştı. Aşağıya vuran parlak ışık ve kalabalığın kükremesi tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Buraya gelebilmek için hayatım boyunca çalışmışım ve bu maçın tozunu attıracaktım.

Derin bir nefes aldım ve bu sahada olanları etkilemeyen tüm düşünceleri bir kenara ittim. Sonra nefesimi verdim ve en sevdiğim işareti görmek için tam zamanında yakalayıcıya odaklandım. Evet, büyük bir patlamayla çıkacaktım. Ona başımı salladım temizleyici bir nefes daha alarak topun uçuşmasına izin verdim.

Vurucunun yanından kükreyerek geçti ve adamın elini yaktığından hiç şüphe duymadığım bir vuruşla eldivene çarptı. Sahanın etrafındaki jumbo ekranlarda güzel bir 104 parladı ve kalabalık çılgına döndü. Takma adımın huysuz tavırlarımdan kaynaklandığına dair şakalar yapıyordu ama bu spora gerçekten ilgi duyan insanlar Ejderha lakabını kullandığını biliyordu çünkü ateşi ben fırlatıyordum ve yedi vuruş boyunca da öyle yaptım. İşte bu yüzden beni görmek

Koç Wilson sekizinci vuruşun bir vuruşunda çimlerin üzerinden koşarak tümseğe doğru ilerliyor.

"Bu mataki ikinci yryşm," diye homurdandım. Beni şimdi çekmek tam bir saçmalık olurdu.

"Ve sekizinci devrenin başındayız. Daha fazla atış sayısı istiyorsun diye kolunu ya da kazanma şansımızı ldrmene gerek yok." Koç Wilson top için elini uzattı.

"İşim bitmedi dedim."

Koçluk, oyunculara komut vermekten daha fazlasıydı. Dinlemek de en az diğer unsurlar kadar hayati önem taşıyordu. Çiftlik takımındaki koum, bir atıcının kendi kolunu tanıdığını anlamıştı. Bu pislik bunu anlamadı.

Çenesi sıkıca kilitlenmişti, mavi gözlerini bana dikti. "yle olduğunu söyledim. Peki bu takımın kou kim?"

Ben de ona ters ters baktım. "Görünüşe göre Şeytan." Topu sertçe karnına soktum ve çimlerin üzerinden hışımla geçip yedek kulübesine giden merdivenlerden aşığı indim, sessizce o adamı ve gelecekteki tüm çocuklarını lanetledim.

TEMMUZ

"Ah, bu manzarayı nasıl da özlemişim." Jana tarlayı inceledi.

"Biliyorum." Wren tek kaşını kaldırdı ve sırttı.

Üçümüz Lang Field'da babamın locasında maçı izliyorduk. Tüm sezon boyunca oradan uzak durmayı başarmıştım ama kızlar bugün gelmeye kararlıydı ve hayır cevabını kabul etmediler.

"Avery beyzbolcu çocuklardan nefret ediyor olabilir ama ben onların pantolonlarına bayılıyorum." Wren öne doğru eğildi ve elindeki plastik şarap bardağını Jana'ninkine vurdu.

"Ve lanet olsun, yeni yakalayıcının kıcı mükemmel." Mırıldandı ve kalenin arkasına çömelmiş olan Cortney Miller'a baktı. "Erkek olan her şeyi yasaklamana rağmen bunu kabul etmek zorundasın."

"Erkeklerle dair her şeyi yasaklamadım." Çok mu dramatik? Flört sorunumun çözümünün bir süre ara vermek olduğuna karar vermiştim. "Randevulara bir yıl ara veriyorum. Hepsi bu kadar."

Wren şarabını dudaklarına götürerek, "Ve orgazmlara bir yıl ara verdim," diye alay etti.

"Sadece erkek kaynaklı olanlar." Jana dizimi okşadı ve omzunu benimkine çarptı. "Sana gönderdiğim Starlight klitoris uyarıcısını denedin mi?"

"Evet, ve aman Tanrım-"

Bir boğaz temizleme sesi ağzımı kapatmama neden oldu. Nefesimi tuttum ve yanımdaki locaya baktım. Takımın sahibi Beckett Langfield'ı gördüğümde yüzüm alev aldı. Bizden üç metre kadar uzakta, korkuluklarda duruyordu. Locası babamınkinin yanında olmasına rağmen, genellikle bizim oturduğumuz yerin yakınındaki açık hava koltuklarında değil, içeride olurdu.

Aman Tanrım. Lütfen beni duymasın.

Sadece babamın patronu değildi, aynı zamanda adam muhteşemdi. Henry Cavill'e çok benziyordu ve *çok* mutlu bir evliliği vardı.

En azından cümlemi bitirmemiştim. Eğer bitirseydim, adamın gözlerinin içine bir daha asla bakamazdım. Daha genç ve aynı derecede seksi olan kardeşi de aynı Revs formasıyla yanına geldi.

"Hanımlar." Gavin gülümsedi. "Wilson formasına bayıldım, Avery."

"Babama destek olmalıyım." Omuz silktim ve babamın yıllar önce bana verdiği formaya baktım. Üzerinde davullar ve yıldızlar bulunan orijinal logolu mavi forma, çimlerin üzerindeki üç asker maskotundan biriyle eşleşiyordu.

Gavin her birimizi değerlendirdi, kahverengi gözleri her zamanki gibi sıcaktı. "Bu sezon sizi henüz görme şerefine nail olamadık."

"Avery bu yıl beyzboldan uzak duruyor ama yeni yakalayıcıyı görebilmek için onu bugün gelmeye zorladık." Wren sekiz numarayı işaret etti.

"Evet, şu Thor benzeri tanrı Cortney Miller ile tanışmak istiyoruz." Jana kaşlarını salladı.

"Tom'un oyuncularla arkadaşlık etmenle ilgili kuralları yok mu?" Beckett kaşlarını çatarak arkadaşlarıma baktı ve ellerini ceplerine soktu.

Evet, babamın vardı. Her türlü kuralı vardı. Ve birkaç ay önce *büyük* bir tanesini çiğnediğimden haberi yoktu. Bu şekilde kalmayı umuyordum. Bu yüzden buradan vebadan kaçır gibi kaçıyordum.

"Ayrıca," dedi Beckett sahaya dönerek, "Cortney biriyle çıkıyor."

"mi?" Gavin kardeşine döndü. "Kiminle çıkıyor?" Beckett

homurdandı. "Onu tanıyorsun."

"Onu tanıyorum." Kendisini işaret etti, sonra da kardeşinin omzunu dürttü. "Ama *sen tanıyorsun?*"

"Ördek seni." Beckett fırtına bulutları arasında, kardeşi de peşinde olduğu halde içeri girdi.

"Az önce kardeşine ördek mi dedi?" Wren elini ağzına götürdü ve kıkırdadı.

Başımı sallayarak omuz silktim. Langfield'lar hem hokey takımının hem de beyzbol takımının sahibi olarak Boston sporuna hükmediyordu. Dört kardeşin her biri çok seksiydi ama her biri kendi çapında tuhaftı.

"Peki Starlight?" Jana sordu.

"Hayır. Benim hakkımda konuşmuyoruz"-yan taraftaki kutuya baktım -"Orgazm," diye fısıldadım. "Burada olmaz."

"Ben şahsen bu sezon hakkında en çok konuşulan atıcı haline gelen adam hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum." Wren yanımdaki koltukta kıpırdandı. "Bence buradaki biri onu kelimenin tam anlamıyla *tanıyor* olabilir."

İğrenç arkadaşımı görmezden gelerek atıcının tümseğine ve tüm sezon boyunca Revs maçlarından uzak durmamın nedenine odaklandım.

Christian Damiano. Muhteşem. Moody. Revs'in baş belası. Hayatımın en iyi seksiydi. Ve *Sports Illustrated*'a göre beyzbolun en popüler bekarı. Bu dişlere bir tekme değil miydi?

Lanet olası adamın mesleğinden bahsetmemiş olmasına hâlâ sinirlenerek iç çektim. Kim olduğunu bilseydim, o gece asla yaşanmazdı. Ama oldu. Ve mantıksız bir şekilde, onun bekârmış gibi gösterilmesi beni rahatsız etti. Öyle olsa bile. Onun üzerinde hiçbir hakkım olmasa bile. Aylar önce ateşli bir geceyi paylaşmıştık ve o zamandan beri onunla konuşmamıştım.

Ve işte oradaydı, dimdik duruyordu, yakışıklı ve düşünceli, tümsekte, başka bir harika oyun atıyordu. Tüm kötü basına, öfkesine, babamın şeytan olduğuna dair yorumlara rağmen, ligin onlarca yıldır görmediği kadar hızlı bir topu vardı. Keşke davranışlarını kontrol altına alabilseydi.

Bu beni hala şaşırtıyor. Barda tanıştığım adam huysuzdu elbette, ama onu asla patlayıcı olarak tanımlamazdım, ki medyanın Boston'un yeni gözde asabi adamından bahsederken en çok kullandığı terim de buydu.

"Dünya'dan Avery'ye," diye Jana.

Gözlerimi kıptım ve arkadaşlarıma döndüğümde ikisi de sırtıyordu. Lanet olsun. Beni Bay Uzun, Karanlık ve Huysuz'a bakarken yakalamışlardı.

"Onun hakkında konuşmayacağımıza söz vermiştin." Tekrar sahaya odaklandım ve arkadaşlarımdan herhangi biriyle doğrudan göz teması kurmamak için elimden geleni yaptım.

Sahada, takımın maskotları üçüncü kalenin yanındaki duvar boyunca duruyordu. Üç Devrim Savaşı askerinden ikisi sahte atlara biniyordu. Kostümler tek parçaydı ve mavi alay ceketini giyen askerler hayvanların üzerinde oturuyormuş gibi görünüyordu. Ceketlerinin üzerine her biri farklı bir forma giymişti. Biri benimkiyle eşleşti, orijinal görünüm. Bir diğeri ince çizgili. Üçüncüsü ise kraliyet mavisi şehir forması giyiyordu ve kalabalığı coştururken sürekli çaldığı bir davul taşıyordu.

Atlı iki kişi atlarının toynaklarını dışarı çıkararak davulcuya çelme takmaya çalıştı. O da misilleme olarak kafalarına vurdu. Bu aptallığa başımı salladım, sonra da alanı taramaya geri döndüm.

Dikkatim birinci kale faul çizgisinde havada süzülen bir kuşa takıldı. Siyah beyazdı, turuncu bacakları vardı ve gagası parlak turuncu ve sarıydı, biraz da maviydi. Palyaçoya benzeyen kuş bir *martıydı*.

Ama nasıl olmuştu da bir martı stadyuma gelmişti? Kaya güvercinleri ve serçeler yaygındı ve elbette zaman zaman bir ya da iki kaz ortaya çıkıyordu, ama hiç martı görmemiştim.

Buradan yaklaşık çeyrek mil ötedeki limanın yakınlarında bir koloni yaşıyordu. Zaman zaman evden kısa mesafeler uzaklaştıklarını görüyordum, özellikle de genç erkekleri, ama martılar genellikle şehre inmezlerdi.

Toprağa konan kuşu takip ettim. Top toplayıcı çocuk kıpırdayınca deplasman takımının yedek kulübesine doğru uçu. Bu kesinlikle bir martıydı. Bahse girerim kameralar şu anda onun üzerindeydi. Onlar kuş dünyasının sevimli Paskalya tavşanlarıydı. Tam bir tık tuzağı. Birkaç taraftar korkulukların üzerinden eğilip ona dokunmaya çalıştı. Bu sırada onu ürküttüler ve o da sahanın diğer ucuna, üçüncü kaleye ve maskotlara doğru uçu. Ve sahada, Chris daha yeni toparlanmaya başlamıştı.

Hayır.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve etrafımdaki dünyanın yavaşladığına yemin ettim. Tek yapabildiğim elimi ağzıma götürerek, topun Chris'in elinden çıkıp kaleye doğru yönelmesini dehşet içinde izlemektir. Yörünge, küçük siyah beyaz tüy topuyla mükemmel bir şekilde hizalanmıştı.

Top kuşun sağ kanadına çarptığında irkildim ve martı havada taklalar atıp toprağa çakılırken ayağa fırladım.

"Kahretsin." Avucumu alnıma bastırduğmda, dolu stadyumda toplu bir nefes sesi yankılandı.

"Öldü mü?" Wren göğsünü tuttu.

Bir avuç oyuncu etrafında hareket ederken küçük yaratık çimlerin üzerinde seğirdi.

Boğazıma yerleşen yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Hiç sanmıyorum."

Ama Chris'in topu fırlatma hızına bakılırsa, en iyi ihtimalle kanadı kırılırdı. Zavallı kuşun o kanadı onarmak için neler çekeceğini düşününce yine irkildim.

Telefonum cebimde vızıldadı ve beni zıplattı. Çıkardım ve babamdan gelen yeni bir mesaj buldum.

"Bir şey yapmalı mısın?" Ben daha mesajı açamadan Jana sordu.

"I-" Tekrar sahaya baktım; birçok oyuncu çığlık atan kuşun etrafını sarmıştı.

Beckett bizim kutuyu onunkinden ayıran korkulukta belirdi. "Sen." Beni işaret etti. "Git kuş doktoru işlerini yap."

Ona göz kırptım.

"Bu konuyla ilgilenmek için Boston Hayvanat Bahçesi'nin kuş tıbbı başkanından daha nitelikli kimse yok." Neredeyse hırıliyordu. "Revs daha yeni çocuklardan nefret etmeyi ve köpekleri ezmeyi aştı. Şimdi de kuşlardan nefret edemeyiz."

Telefonum elimde vızıldadı ve sonunda ekran kilidini açtım.

Baba: Avy, bu seninle ilgili bir şey.

Seni alması için güvenliği gönderiyorum.

Tam Beckett'a halledeceğime dair güvence vermek için ağzımı açmışım ki kapı çalındı. Tekrar sahaya baktım ve midem acı verici bir şekilde düğümlendi. Sanırım Christian Damiano'dan kaçtığım günler sona ermişti.

"DOKUNALIM MI?" Cortney Miller, sapanımla vurduğum küçük siyah beyaz kuşun yanında dizlerinin üzerindeydi. Yakalayıcı maskesini kafasına geçirmiş bana bakıyordu, sanki sorusuna cevap verebilecek nitelikteymişim gibi.

Yaralı kuşlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Zavallı şeyin kanadı garip bir açıyla bükülmüştü ve çılgınları beni bir canavar gibi hissettirdi. Topu bırakana kadar küçük adamı görmemiştim ve o zaman çok geçti. Neyse ki hızlı bir top atmamıştım.

"Yapmalı mıyız?" Kocaman bir el uzattı. Küçük şey avucundan ancak daha büyüktü.

Ama yaklaştığında, renkli gagasını parmaklarına geçirdi ve Cortney kolunu geri çekip göğüs koruyucusuna tutundu, bu sırada neredeyse kışının üzerine düşüyordu.

"Belki sen denersin, Dragon." Zıpladı, iki metre boyumdaki bedenimin üzerinde yükseldi ve eğilip düzeltmemi istercesine omzuma bastırdı.

"Ona dokunmayacağım." Kuş pofuduk küçük bir palyaço gibi görünebilir, ama kuşların taşıdığı mikrop sayısı düşünüldüğünde? O mikroplu yaratığa bir adım bile yaklaşmadan önce cehennem donardı. Onun için üzüldüm ve

Onu haftalarca incittiğim için kendimi bok gibi hissedeceğimden hiç şüphem yoktu ama tüm bunlara rağmen ona *dokunmayacaktım*.

"Bir şeyler yapılmalı." Hakem kollarını dolgulu göğsünün üzerinde kavuşturdu ve önce Cortney'i, sonra da bu fiyasko yaşandığında Braves adına vuruş yapan birinci kaleci Vance Craig'i inceledi. "Oyunu bu şekilde oynayamayız."

Yavaş yavaş takım arkadaşlarımın çoğu bize doğru ilerledi ve hepsi birkaç adım geride dursa da etrafımız küçük bir kalabalıkla çevrildi. Görünüşe göre Cortney, Vance ve benden başka kimse fazla yaklaşmak istemiyordu.

"Bana her zaman yaralı bir hayvana dokunmamam söylendi. Eğer yaparsan, parmağını kaybetmek için iyi bir yoldur." Vance başını salladı ve geri çekilerek bizi küçük adamla baş başa bıraktı.

"Veteriner yolda," diye seslendi Koç yedek kulübesinden.

Küçük kuş gıcırdadı ve ayağa kalkmaya çalışır gibi çırpındı. Sadece tekrar devrilmeyi başardı ve bunu yaparken de yürek burkan bir acı çığlığı attı.

"Ah, zavallı şey. Bırakın geçeyim."

Seyirci duvarının arkasından gelen sesle kalbim duracak gibi oldu. Nerede olsa tanırdım. Doğruldu ve kaynağı bulana kadar etraftaki insanları taradım. Üzerinde tarihi geçmiş kraliyet mavisini bir Revs forması olan ufak tefek bir sarışın kalabalığın arasında ilerliyordu.

Sarışın. O yaklaştıkça kalbim düzensiz ritmini sürdürdü. Onu görünce gülümseme isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Yaralı bir hayvana gülümserken yakalanan bir pislik olmayı reddediyordum. Ama iki ayımı onu bulma umuduyla haritasındaki her yeri tekrar tekrar ziyaret ederek geçirmiştım. Ve şimdi işte buradaydı, elinde ıslak bir havluyla bana doğru geliyordu.

Gözlerimiz kilitlendiği an, beklentiyle tenim karıncalandı. Bu sefer onun adını, numarasını, adresini ve tüm sosyal medya hesaplarını öğreniyordum. Hepsini istiyordum. , hayalini kurmaktan vazgeçmediğim bu kadınla iletişim kurmanın mümkün olan her yolunu. Onu düşünerek kaç kez mastürbasyon yaptığımı sayısı utanç vericiydi.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Bir kardiyoloğa görünmem gerekebileceğinden endişelenmeye başlamıştım. Ona dokunmak, o aptal formayı -katlanamadığım adama ait olan emekli numarayla süslenmiş formayı- çıkarmak ve sırtına benim adımı yazmak istedim. Onu benim olarak işaretlemek.

Göz temasını sadece bir an sürdürdü, kuşa bakmadan önce yüz ifadesini okumak imkânsızdı.

O anda, onun *neden* sahada olduğunu anladım. *O* veterinerdi. Normalde evrene ve kader fikrine lanet okuyan biriydim ama kaderin ellerine beşlik çakmaya hazırdım. Çünkü lanet olsun ki şans benden yana değildi. Bir veteriner ihtiyacımız olduğunda sarışınım burada mıydı? Eğer bu takdiri ilahi değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyordum.

"Hey, küçük adam," dedi usulca onun yanına eğilirken.

Hiç düşünmeden yanına yaklaştım ve çömeldim. Yanındaki varlığını hissetmiş gibi yutkundu ama odağı kuşa kaldı. Havluyu çimenlerin üzerine koydu, sonra hayvanı iki eliyle dikkatlice sabitleyerek çırpınışlarını en aza indirdi. Ama hayvan inlemeye benzer bir ses çıkardı. "Bana yardım edebilir misin, Chris?"

Omurgamdan aşağı bir heyecan aktı. Ses tonu resmi olmasına rağmen beni hatırlamıştı.

"Kesinlikle. Neye ihtiyacınız var?"

Kuş sesimi duyunca irkildi.

"Fısılda lütfen. Onu ürkütmeyin." Bana hızlıca bir bakış fırlattı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona başımı salladım. Şimdi gözleri benimkilere kilitlenmişti, mavi derinliklerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Tanrım, onu çok özlemiştim. Bir an için o da beni aynı dikkatle izledi, ama sonra sessizce boğazını temizledi ve aramızdaki küçük adama odaklandı. "Ellerini kavra."

İtaat ettim. İsteddiği her şeyi yapacaktım. Hâlâ şaşkınlık içindeydim, ne yaptığını anlayamamıştım ve birden kuş ellerimdeydi ve havluyu küçük yaratığın gagasına ve başına sarmıştı.

"Ne yapıyorsun?" Kekeledim. Hay sikeyim. Ellerimde vahşi, mikroplu bir hayvan tutuyordum. Kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenle çarpıyordu. isteğimle savaşmak zorundaydım. Ufaklığı zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitemezdim.

Ağzının köşesi kalktı. "Ona yardım ediyorum. Bu bir yatıştırıcı. Onu kafese koyup ofise geri götürmem gerekecek ama onu sakinleştirmek daha az travmatik olmasını sağlayacak."

Kuş seğirdi ve ardından avucuma ılık bir sıvı sızdı. Karnım guruldadı ve nefesim kesildi. "Sızıntı yapıyor."

"Sızıntı mı?" Tek kaşını kaldırarak önce bana, sonra kuşa baktı. Ona odaklandığında dudakları neredeyse belli belirsiz seğirdi. "Ah. Bazen,

sakinleştirildiklerinde bağırsaklarını serbest bırakırlar. Bu normaldir." *Neyi* serbest bırakırlar?

"Oh kahretsin." Mason Dumpty ellerini çırpı.

"Gerçekten." Bosco güldü.

Gerçekten mi? Benimle dalga geçiyor olmasını umarak sarışını ararken damarlarımda buz dolaşıyordu. Ama sonra koku beni çarptı. Başımı tekrar eğdim ve elimdeki şeyi inceledim.

Bok... yani, bu şey ellerime sıçtı.

Midem dünyanın en yüksek hız treninin tepesine tırmanmışım gibi altüst oldu.

Elimde kuş boku yoktu. Yok artık.

Gözlerimi kapatarak bir kez yutkundum ve sonra tekrar yutkundum. Gözlerimi tekrar açtığımda, avucumu çirkin yeşil bir yapışkan madde kapladı. Bu madde tam olarak sıvı değildi ama katı da değildi. Midem bulandı. Bu kadının önünde kusmayacaktım. İmkânı yok. Ama kahretsin, bunu istiyordum.

"İyi misin Dragon?" Emerson geldi.

Bu kuşun bokunun keskin kokusunu içime çekmemek için nefesimi tutarak oda arkadaşına baktım, yardımını umuyordum ama pislik sessizce gülüyordu.

Ona ters ters baktım ve herif cevap olarak sadece omuz silkti.

"Merak etme." Sarışın omzumu okşadı. "Mükemmel bir kıvamı var. Tıpkı elma püresi gibi."

Arkamdan bir kahkaha sesi geldi. Kimin ölmek istediğini anlayamadım. Öğrenmek için öğürmekle çok meşguldüm. Elma püresi sonsuza kadar *yemeyecekler* listemde kalacaktı.

"Ve zeytin yeşili rengi sağlıklı olduğu anlamına geliyor." Bu harika bir haberdi ama ölebilirdim.

The. Kuş. *Bok*. İçinde. Benim. Elime.

"Kuş bokuna dokunduğu için hasta olamaz, değil mi?" Miller sordu.

"Hayır, bu küçük adamda mikrop olması pek olası değil."

Bacaklarımı hissedemiyordum. *Kuş elime sıçtı*. Bu şeyi üzerimden çıkarmam gerekiyordu. Hemen.

"İşte." Ellerini uzattı.

Şükürler olsun. Ona doğru döndüm ve elimdeki şeyi ona fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Neredeyse anında bana bir havlu fırlatıldı. Ellerim titriyordu, geldiğinde sildim, sonra havluyu yere bıraktım ve uzandım

bir başkası için. Suya, sabuna ve el dezenfektanına ihtiyacım vardı. Tüm vücudumu arındırmam gerekiyordu.

"İyi misin?" Sarışın sordu.

Sözlerini anlamam bir anımı aldı. Sesi akvaryumdaymış gibi geliyordu.

Mavi gözleri endişeyle parlıyordu. Kanadına dikkat ederek küçük kuşu kucakladı. Başını eğdi ve bana güven verici bir gülümseme verdi. Bu hareket, atkuyruğunun uçlarının bir omzuna sürtünmesine neden oldu. Tanrım, çok güzeldi. Adını gerçekten öğrenmeliyim.

bir boğaz gürültüyle temizlendi. "Avery," diye tersledi Koç Wilson.

Kızım çenesini kaldırdı ve bana baktı.

"Git hadi. Oynamamız gereken bir maç var."

Komutla birlikte omurgam gerildi. Bu pisliğin onunla böyle konuşmaya hakkı yoktu. Ayağa kalktım ve ona ters ters bakarak döndüm.

"Onunla bu şekilde konuşma."

Tom Wilson kollarını kavuşturdu ve burnundan bir nefes çekti. "Bana kızımın nasıl konuşacağını söyleme."

Kalbim durdu ve altımdaki toprağın açıldığına yemin ettim.

Mümkün değil.

Şeytan Blondie'yi üretmiş *olamaz*.

Tom durdu, gözleri sanki cevap vermeme bekliyormuş gibi kısılmıştı. Ama söyleyecek sözüm yoktu.

Onun kızıydı. Onun kızıydı. Dikkatim yatağında bir gece geçirmiş olan kadına kaydı. Soru sormak için kaşımı kaldırdım. O da cevap olarak mavi gözlerini kaçırdı ve ayaklarımızın dibindeki çimenlere odaklandı.

"Bekle," dedi Koç Wilson, bir adım daha yaklaşarak. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Hayır." Ben daha gözümü kırpamadan kelimeler ağzından çıkmıştı.

"Güzel." Tom bana kaşlarını çatı. "Bu şekilde devam et." Sonra dikkati kızına kaydı. "Kurallarımı biliyorsun, Avy."

Birdenbire aylardır birleştirmeye çalıştığım parçalar yerine oturdu. Emerson, Revs'te oynadığımızdan bahsettiğinde çıldırdığını söyledi.

Yavaşça çenesini tekrar yukarı kaldırdı ve bana baktı. Ve bakışlarında gerçeği gördüm. O bir baba kızıydı ve adam benden tamamen nefret ediyordu.

"Ellerini yıkarsan bir şey olmaz," diye güvence verdi.

Kelimeler beynimde birbirini tutmuyordu, çünkü kendimi hiç de iyi hissetmiyordum.

Takım odasında yeni yüzler görmek tuhaftı. Gerçi bu o kadar da yeni değildi. Patronun yeni karısının en iyi arkadaşıydı. Ama resmi olarak tanışmamıştık.

All-Star arası yeni bitmişti ve takım iyi oynamıştı. Bugün maça çıkmamıştım ama yarın çıkacaktım. Kuşa çarptığımdan beri sadece bir kez başlamıştım ve tıpkı o zamanki gibi kendimi iyi hissetmiyordum. Bu sadece küçük adamı incitmekle ilgili değildi - ki haberlere göre durumu iyiydi. Hayır, dikkatim dağılmıştı.

"Selam." Beckett Langfield'in karısıyla arkadaş olan eğlenceli kıvılc saçlı Dylan'ın yanına yaklaştım. Ufak tefek ve cesurdu, sanki Tinkerbelle'le arkadaş olabilirdi. "Christian Damiano."

El sıkışmamayı tercih ediyordum ama o benimkine uzandığında, bana dokunmasına izin vermek için kendimi zorladım. Kuralları ben koysaydım, insanlar birbirlerinin kişisel alanını işgal etmek yerine selamlaşırken başlarını salları ve öylece bırakırlardı. Yumruk tokuşturmaya bile müsamaha gösterirdim. Parmak eklemleri avuç içlerinden çok daha güvenliydi.

Başını eğdi ve beni değerlendirdi, sanki benim hakkımda bildiğini fark etmediğim şeyleri hatırlıyormuş gibiydi. "Ejderha mı?"

Boğazımı temizledim, onun algısının verdiği tedirginliği üzerimden attım. "Çünkü ateşi ben atıyorum."

"Lakabının resmi sebebi bu mu?" Gözlerindeki ışıltı bana yalancı olduğumu söylüyordu ama bana Emerson'inkini fazlasıyla hatırlatan bir gülümsemeyle devam etti. "Oğlum Liam..." Dylan yemek masasını işaret etti.

Görüş alanını takip ettim ve kalbim durdu. Bu kadın konuşuyordu ama benden yarım oda ötedeki diğer kadın dışında hiçbir şey duyamıyor ya da göremiyordum.

Avery Wilson.

Hepsi sarı saçlı ve mavi gözlüydü. Tanrım, onların içinde kaybolmanın nasıl bir şey çok iyi hatırlıyordum. Kız kafamın içinde kafa karıştırıcı bir döngüde sıkışıp kalmıştı. Onu her düşündüğümde sinirlenmekle tahrik olmak arasında gidip geliyordum. Bana kim olduğunu söyleseydi, babasıyla oynadığımı öğrendiği anda kaçmasaydı, belki de şu anda farklı bir noktada olurduk.

Büyük bir çaba harcadım ama sonunda dikkatimi Avery'den uzaklaştırdım. Koç'a rastlayana kadar hiçbir şeye odaklanmadan odayı taradım. Bunu yaptığım anda gözlerini suçlarcasına kısmıştı. Adam sürekli bir şeyleri berbat etmemi bekliyordu ki üzerime atlayabilsin. Bu sezon çenemi tutamadığım için bana iki kez ceza vermişti. Ama eğer Şeytan gibi davranıyorsa, o zaman azarlanmayı hak ediyordu.

Pop'a daha iyi olacağıma dair söz vermiştim, bu yüzden kafamı aşağıda tutmaya ve çenemi kapatmaya çalışıyordum. Bu düşünceyle Dylan'la olan konuşmama geri döndüm.

"Oğlunuz bir Miller hayranı, ha?"

Kızıl saçlı genç kız yakalayıcımızın formasını giyiyordu. Dylan'ın da Cortney'nin numarasını taşıyor olabileceğini düşündüm ama teyit etmek için sırtını göremedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve ilk kez her şeyi biliyor gibi görünmüyordu. "Pekala." İçini çekti. "Öyleydi. Cortney Metros'ta oynarken. Ama takastan sonra işler karıştı."

Karmaşık. Günün kelimesi buydu, değil mi? Çünkü bu Avery ile benim aramdaki durumu da tarif ediyordu. İki haftadır konuşmamıştık. Onu sahada gördüğümünden beri. O gün de gerçekten konuşmamıştık. Baba bombası üzerime düştüğü anda kuşu alıp gitmişti. Ne de olsa onun yardım etmesi gereken bir kuş, benim de atmam gereken bir oyun vardı.

Avery şimdi bir tabağa makarna salatası koyuyor ve Liam'la sohbet ediyordu.

O burada olduğuna göre, havayı temizlemek için iyi bir zamandı.

"Güzel bir kız." Dylan'ın yorumu dikkatimi tekrar ona çevirdi.

"Oh, hayır. O sadece..." Boğazımı temizledim, yanaklarım kızarıırken bile rol yapıyordum. İhtiyacım olan son şey koçun kızına kafayı takarken yakalanmaktı. Benden ateşli bir tutkuyla nefret eden koçun kızına. *İki aydır* aradığım kadın. Tüm bu süre boyunca nerede olduğumu bilen kadın.

Ve yine sinirlenmişim.

"Merhaba Ateşböceği." Cortney yanımıza geldi ve beni Avery hakkında konuşmaktan kurtardı. "Ejderha."

Beni kabul etmesine rağmen, sadece Dylan'a odaklanmıştı.

Bu ilginçti. Langfield kısa süre önce işe aldığı Revs'in yakalayıcısının karısının en iyi arkadaşına aşık olması hakkında ne düşünecekti? Cortney onunla eğlenceli kızıl saçlı arasında bir şeyler olmaması için fazla yakınına eğilmeden önce yemekle ilgili bir ileri bir geri konuşmayı yarı yarıya dinledim.

Çok ilginç.

"Ee, siz ikiniz?" Aralarında parmağımı salladım.

Cortney'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi ve dilinin ucundaki *evet ifadesini* görebiliyordum ama Dylan ondan önce davrandı.

"Arkadaşlar." Omuz silkti.

Takım arkadaşımın vücudunda bir sarsıntı oldu ve sanki fiziksel bir darbe almış gibi gözlerini kırptırdı.

Lanet olsun. Arkadaş zone olmak berbat bir şey. Gerçi benim başıma hiç gelmemişti. Kadınların arkadaş olmaya meyilli olduğu iyi bir adam değildim. Ama hayal edebiliyorum.

"Oh." Başımı salladım.

Buna karşılık Cortney kaşlarını çatarak sessizce Dylan'dan uzak durmamı söyledi. Ki bu iyiydi.

"Bu harika."

Cortney üzgün olduğu her halinden belli olan bir tavırla konuşmadan çekildi ve Liam'a doğru yöneldi. Dylan da tek bir el sallayarak peşinden gitti.

Derin bir nefes alarak tüm irademi topladım ve içimde bir kez daha alevlenen endişeyi bastırdım. Sonra doğruca kendi potansiyel çöplük yangınıma yöneldim. Tabağındaki yemeği çoktan bitirmiş olan Avery, şimdi etrafı çocuklarla çevrili bir masada oturuyordu. Ya koçların eşleriyle sosyalleşmeye çalışıyordu, çünkü sadece onlar

ya da benden kaçıyordu. Genelde çocukların masasına yaklaşmazdım.

Neden bir adamın karısıyla takılmak isteyeyim ki? Ve çocuklar bakterilerle dolu petri kapları gibiydi. *Hayır, teşekkür ederim.*

Yine de buradaydım, kalabalığın arasından takım odasının lacivert halısı boyunca ilerliyordum.

Avery bana doğru bakmıyordu ama omuzlarındaki ani gerginlikten yaklaştığımı hissetmişti. Neyse ki odadan kaçmak yerine oturduğu yerde kaldı.

"Hey, sarışın." Yanındaki boş sandalyeye çöktüm, giderken omzunu dürttüm.

Sanki izleniyormuşum gibi ensemdeki tüyler diken diken oldu ama dönüp suçluyu aramadım. Takımın yarısı muhtemelen bana bakıyordu. Tom Wilson'ın kızıyla oturmak yürek isterdi. Ve bu sıradan bir oyuncu için geçerliydi. Ben mi? Bu kadınla konuşarak kendi ölüm fermanımı imzalıyor olabilirdim. Koç Wilson'ın takımdan ayrılmasını istediği adamdım çünkü başıma bela olduğumu düşünüyordu.

Adamın beni tanımaya zahmet etmemesi benim suçum değildi.

"Chris." Bana bakmıyordu ama ben onu izlerken boynunda bir kızarıklık belirdi.

Homurtumu tutarak ona bir kez daha baktım, aynı güzel tona dönüşürken gömleğinin kepçesinin hemen üzerinden görünen göğüslerinin kabarıklığına bakamadım. Lanet olsun. Boşaldıktan hemen sonra da aynı böyle görünüyordu.

Bedenim bu anıya tepki olarak gerildi.

Sertçe yutkundum ve kot pantolonumu daha rahat hale getirmeyi umarak koltuğumda kaydım.

Avery'nin bu etkisi neydi?

Kadınlar konusunda pek iyi bir geçmişim yoktu. Bir kadının yatak direğinde bir çentik daha olacak bir tip değildim, ama bir kadının eve anne ve babasına getirmek isteyeceği iyi bir adam da değildim. Normalde, bir ilişkiden sonra hemen ayrılırdım ya da uyandığımızda kadını kapı dışarı ederdim. Bu bir şey değildi.

Ancak o sabah Avery olmadan uyanmak bir şeydi. Ve o zamandan beri onu her gördüğümde daha da bağımlı hale geldim. Ve bu kadından bir doz daha almam gerekiyordu.

"Buraya gelmenin bir nedeni mi var?" diye homurdandı, sanki çenesini sıkıyormuş gibiydi. "Çünkü bunun neden bir şey olamayacağını çok iyi biliyorsun."

Evet. Babası benden nefret ediyordu ve arkadaşlık etmemekle ilgili bazı belirsiz kurallar vardı. Gerçi Avery takım için çalışmıyorsa bu arkadaşlık sayılabilir miydi?

Gerginleşmek yerine arkama yaslandım, ellerimi kucağıma koydum ve sağ işaret parmağımı sol bileğime iki kez vurdum. "Az önce benim gibi basit beyzbol oyuncularıyla konuşamayacak kadar iyi olduğunuzu mu ima ettiniz,

Dr. Wilson?"

Mavi gözlerini bana dikti. "Ben öyle bir şey demedim." Kaşları sinirlenmiş gibi düşüktü ama bu sadece beni cesaretlendirdi. Onu kızdırmak gerçekten hoşuma gidiyordu.

"Tahrik olduğunda bebek hüznünün parlayışına bayılıyorum."

"Sinirlendim." Çatalını yere bıraktı ve kolunu masaya dayadı.

Kendi koluma dokunacak kadar yakın değildi, ama ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum ve bu, şimdi onun yakınında olduğum için beni pençeleyen ihtiyacı kontrol etmeme yardımcı olmadı.

Bana dik dik baktı ama uzun kirpikleri tehditkâr görünmesini imkânsız kılıyordu. Çoğu kadının rimel sürerek elde etmeye çalıştığı türden kirpiklerdi bunlar ama Avery'nin yüzü tamamen makyajsızdı.

"Hmm. Yani sen *de* sinirlendiğinde oluyor mu?" Elimi bir santim daha yaklaştırdım, böylece serçe parmağım onunkine zar zor değdi. Bileğindeki gümüş tılsımlı bileziğin yanından koluna doğru dalgalanan tüylerin diken diken oluşuna gülümsemekten kendimi alamadım.

Sinirlenmiş olabilirdi ama bana karşı hissettiği tek duygu bu değildi.

Aramızdaki bu şey masadaki üçüncü bir kişiydi.

Kahretsin, ben de sinirlenmişim. Beni bırakıp gittiği için ona kızgındım. Babasının benim hakkımdaki haksız düşüncelerinin, benim hakkımda kendi öğrendiklerinden daha fazla ağırlık taşımasına kızmıştı. Ama belki de baştan başlasaydık, yavaşlasaydık ve benim kim olduğumu görebilseydi...

"Puff Daddy nasıl?" Kuş güvenli bir konu gibi görünüyordu. "Puff Daddy?" Kızın kaşları çatıldı. "Puffin mi?"

Başımı salladım. Ona kafamda bir isim vermiş olabilirim. "Boston Hayvanat Bahçesi'nde seninle birlikte, değil mi?"

Çenesini indirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. Şüpheli olduğunu tahmin ettim.

Omuz silktim. "Birkaç haber okudum. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Bakışları yumuşadı ve aylar öncesinden hatırladığım kız sonunda bana gülümsedi. "Durumu iyiye gidiyor. Bir daha asla uzun mesafelere uçamayacak ama şimdiden kanadını kullanmaya başladı."

"Güzel." Başımı eğdim ve yumruklarımı masanın üzerinde sıktım. "Bu konuda kendimi boktan hissediyordum."

Elini benimkinin üzerine koydu ve sıcaklığı içime sızdı, bir kez daha çirkin başını kaldıran suçluluk duygusunu anında yatıştırdı. Yumuşak avucunu elimin arkasına sürterken bileziğindeki tılsımlar şingirdadı.

"Kazalar olur, Chris."

Dudaklarından dökülen ismim, o yumuşak fısıltıyla, içimin sıkışmasına neden oldu. Harekete odaklanmışken bileziğindeki kuşları fark ettim. Tam onlar hakkında soru soracaktım ki arkamdan bir gırtlak sesi duyuldu ve elini benden çekti. Yerimde kıpırdandım ve Koç Wilson'ın mavi gözlerinin bana hançer gibi saplandığını gördüm. Tam Avery'nin dikenli duvarlarını aşmıştım ki, yine ortaya çıkmak zorunda kaldı.

"N'aber C-Tommy?" Arkama yaslandım ve bir kolumu Avery'nin sandalyesinin arkasına attım.

Kolumla kızının sırtı arasındaki boşluğa odaklandı, sanki sandalyesine dokunma şeklimden rahatsız olup olmadığını tartışıyordu.

Dostum, onun sandalyesinden çok daha fazlasına dokunmuştum. Ve bunu tekrar yapmaya niyetliydim.

Sırıttım.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bu tam da kaçınman gereken türden bir bela, Avery."

Cevap veren gülümsemesi boğazımı düğümledi. O kadar etkileyiciydi ki.

"Bu adamın tüm eksikliklerinin farkındayım." Kolumu okşadı.

Bu kez ihaneti bedenim yapıyordu. Avucunu ön koluma bastırduğında omurgamda oluşan ürpertiyle savaşmak için sahip olduğum gücün her zerresini harcadım.

Ama sonra söyledikleri aklına geldi ve kızgınlığı geri döndü. "Eksiklikler mi?" Sandalyemde daha dik oturdum.

Kıkırdadı ama babasına döndü. "Ancak baba, on iki yaşındaymışım gibi her saniye bana bakıcılık yapmakta ısrar edersen maçlara gelmeyeceğim. Ya yetişkin olmama izin ver ya da Lang Field'dan neden kaçtığımı sormayı kes."

Tom ve ben surround sesle homurdandık. Langfield'lar stadyumlarına Lang Field adını vermekle epey küstahlık etmişlerdi. İkimiz birbirimize baktık ve başımızı salladık. İsim ne kadar aptalca olsa da, tam Beckett Langfield'a göreydi.

"Bence çok şirin." Omuz silkti.

Tom ve ben aynı anda "Sen ," dedik.

Kaşlarını çatarak bana baktı, yüzündeki ifade her zamanki gibi bana karşı duyduğu kızgınlıkla doluydu.

Omuz silktim ve ayağa kalktım. "Langfield'ın esprilerini anlayacak bir tipe benziyor."

Garip bir şekilde, Avery bana elini uzattı. "Seninle resmen tanışmak güzeldi, Christian."

Bir kalp atışı boyunca onu inceledim. Ne oluyor lan? Zaten tanışmıştık. Ve o ana kadar bana Chris diyordu. Ama pes edip elini tuttuğumda, oyunu netleştirdi. Arkasında bir top kağıt bırakarak hızla çekildi.

Ve olayların bu şekilde gelişmesi eğlenceli değil miydi? Avery Wilson bana numarasını vermişti.

Christian 10

Ben: Bana numaranı vererek beni özlediğini mi söylüyorsun?

Hayır. Sadece gelecek çarşambadan önce iyi olduğumuzdan emin olmak istedim.

Ben: Gelecek Çarşamba ne var?

Sarışın: Hannah sana fotoğraf bahsetmedi mi?

Ben: Hannah da kim?

Hannah'yı tanıyorsun. Liv için çalışıyor. Halkla ilişkiler bölümünde.

Ben: Oh. O lanet kapak karmaşasından sonra onu engelledim

Engellendi mi? Halkla ilişkiler ekibini engelleyemezsin.

Ben: Cehennem yapamam. Bana ne yaptıklarını gördün mü?

Seni beyzbolun en popüler bekarı yaptıkları zamandan mı bahsediyorsun? Lo!

Ben: bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?

Anladığımı söyleyemem.

İnsanlar benimle konuşmak istiyor sarışın. Ve bana dokunmak.

İşkence olmalı.

Ben: Hiçbir fikrin yok

Çarşamba günü orada olmayacak mısın?

Ben: ...Yukarı kaydır...

Hayvanat bahçesinde ile fotoğraf çekimi.

Ben: Puff Daddy?

Blondie: Kafasını sallayan bir kadının GIF'i

Güven bana. Buna bayılacak

sarışın: Oh, şimdi onu tanıyor musun?

Ben: Biri elinize sıçtıığında, anında derin bir ruh bağlantısı yaratır

Blondie: İçkisini tüküren bir kadının GIF'i

Çarşamba günü orada olacak mısın?

Evet.

: O zaman çarşamba görüşürüz.

AĞUSTOS

"Gösterinin yıldızı nerede?"

İrkilerek doğruldum. Kapımın önünde Chris, Revs forması ve beyzbol pantolonuyla çerçeveye yaslanmış duruyordu.

Geçen haftadan beri rastgele mesajlaşıyorduk. Tatlı ve komik olmaktan başka bir şey yapmıyordu ve bu beni rahatsız ediyordu. Mesela şimdi. Bu karamsar, düşünceli adamı gördüğümde gülümsememi bastırmamam gerekirdi. Evet, seksiydi ama bir planım vardı. Ve bunu bozmasına izin veremezdim.

"Puff orada." Başımla ofisimin diğer tarafında onun için hazırladığım küçük alanı işaret ettim. Ona Puf Baba demeye dilim varmıyordu, bu yüzden bir ileri bir geri yaptıktan sonra Puf'ta anlaştık. Ve itiraf etmeliyim ki kuş bu ismi sevmiş gibi görünüyordu.

Boston Hayvanat Bahçesi'nde bir martı sergisi olmadığından, iyileşirken özel bir evi yoktu. Atlantik martıları sosyal kuşlardı ve gruplar halinde yaşarlardı. Zamanının çoğunu benimle geçirdiğinden, o ve ben kendi küçük martı çiftliğimiz haline gelmiştik. Geceleri ve ben hayvanat bahçesinin diğer sakinleriyle ilgilenmekle meşgulken, Puff zamanını karantinada geçiriyordu.

bir göleti barındıran geniş odalar. Ama ben ofisimde çalışırken, o benim yanımda daha mutluydu.

Chris içeri girdi ve masama beyaz bir fincan koydu. "Senin için." Yanıt beklemeden çitlerle çevrili alana döndü.

Kaydıraklı plastik bir çocuk havuzunun etrafına birkaç büyük sahte kaya yerleştirmiştim. Özel bir şey değildi, ama küçük adam mutlu bir şekilde cıvıladı ve etrafa sıçradı.

"Gerçekten hayatı yaşıyorsun, ha, Puff?"

Yorum o kadar alaycıydı ki midem bulandı. "Hey, havuzumu eleştirme."

"Parlak neon mavisi girdapları kim sevmez ki?" Kaşlarını kaldırdı.

Burada, hayvanat bahçesinde, hayvanlarımızın evlerine benzeyen ortamlar yaratmaya çalıştık ve beyaz ve mavi gerçekten de buzlu kutup denizlerine benziyordu. "Suya benziyor."

"Kime?" Homurdandı.

Gözlerimi devirerek, iğnelemeyi görmezden gelmeye karar verdim. Bardağı elime aldım ve kapağını kaldırdım. "Bu vanilyalı latte mi?"

"Badem sütüyle."

Fincanı yere bıraktım ve kaşlarımı çatarak kuş çitinin yanında eğilmiş adama baktım; elini yontulmuş çenesinin üzerinde gezdirirken onu inceliyordum.

"Nereden biliyorsun?" Soruyu öylece bıraktım. Bu benim içkimdi. Her zaman sipariş ettiğim şeydi.

Dönüp beni incelerken boğazımda bir yumru oluştu. Son üç erkek arkadaşımdan hiçbirinin sadece badem sütü içtiğimi hatırlamayacağını garanti edebilirdim. Yine de beni çok az tanıyan bu adam bir şekilde bana en sevdiğim latteyi mi getirmişti?

"Şanslı tahmin." Omuz silkti ve kuşa geri döndü.

Buna karşılık Puff onu izliyordu, küçük siyah beyaz kafası sanki büyük adamı ölçüyormuş gibi yana eğikti. Kayanın üzerinde zıplayarak Chris'e yaklaştı.

Puff son üç hafta içinde büyük bir iyileşme gösterdi. Kanadı olması gerektiği gibi tamamen düz durmasa ve uçuş mesafesi daha çok uzun bir atlayış olsa da, suda kolaylıkla yüzüyordu ve kanadının hareket aralığı neredeyse yüzde 100'dü.

Chris boğazını temizledi ve topuklarının üzerinde geriye doğru kayd. "İyi görünüyor."

Kahvemi yudumladım ve onu dikkatle inceledim: aniden sertleşen duruşu, yüzünü buruşturmuş gibi görünen ifadesi ve az önce kuşla arasına koyduğu mesafe. Ondan aniden yayılan tedirginlik, Puff'ın zararsız olduğunu ona göstermek istememe neden oldu. Özellikle de fotoğraf çekimi yaklaşık yirmi dakika sonra başladığında ikisinin çok çabuk kaynaşması gerekeceği için.

"İşte, bunu izle." Ayağa kalktım ve Chris'e doğru yöneldim. Yanına çömelerek kahve fincanımı yere bıraktım. "Puff," diye seslendim.

Küçük tatlım cevap olarak cıvıladı.

"Hmm, görünüşe göre birileri onun adını seviyor." Chris'in yüzünde beliren seksi gülümseme inanılmaz derecede kendini beğenmiş bir ifadeydi.

"Ukalalık yapma." Gözlerimi devirerek yaşam alanına geri döndüm. "Puff," diye tekrar seslendim.

Bu sefer küçük kuş doğruca bize doğru atladı. Chris yanımda gerildi ama geri çekilmedi.

"Sorun değil. Ben ona izin verildiğini göstermedikçe çitten atlamayacaktır."

Dudaklarını öyle sıkıca birbirine bastırdı ki neredeyse beyazlaşacaklardı. Sanki bana yalancı demek üzereydi. Ama ona Puff'ın hayvancılık eğitiminin ne kadar iyi gittiğini göstermeye niyetliydim. Küçük adam çitin tam karşısına geldiğinde elimi ileri geri salladım ve başımı da onunla birlikte çevirdim.

Puff neredeyse anında hareketi kopyaladı, başını önce sola sonra sağa eğdi.

Ellerim durma pozisyonunda donup kaldım ve Puff da durunca onları dik bir açıyla indirdim, sonra tekrar kaldırdım. Puff başını aşağı yukarı sallayarak beni takip etti. Sonra işaret parmağımı daire şeklinde döndürdüm ve Puff havuza atlayıp hızlı daireler çizerek yüzdü.

"Kuşa parti numaraları mı öğretiyorsun?" Chris homurdandı.

"Biz onlara öyle demiyoruz. Bunlar sürüklemeye için değil. Sevimli ama aslında kanatlarını, boyun ve sırt kaslarını nasıl hareket ettirdiğini görebilmemiz için. Buna hayvancılık davranışları deniyor. Ama gösteriş yapmayı seviyor." Gülererek ayağa kalktım, çitin üzerinden uzandım ve Puff'ın başını okşadım. Sonra kafesin yanındaki küçük soğutucudan ona küçük bir balık attım.

Puff mutluluğunu havladı ve sonra hazinesiyle birlikte suya daldı.

"Onu böyle mi beslemelisin?"

Başımı eğdim ve bana kaşlarını çatan Chris'e odaklandım. "Ne demek istiyorsun?"

"Eldiven giymen gerekmiyor mu?"

Omuz silktilim. "O hasta değil. Bir at kadar sağlıklı. Değil mi, küçük adam?"

Puffin beni tamamen görmezden geldi, mutlu bir şekilde ödülüne dalmıştı. Ben de balığı ellerimden temizlemek için yanına gittim.

"Seni hasta edecek hastalık ya da mikrop taşıyor mu?" Chris fincanımı alıp masama koydu, sonra kitap raflarına doğru ilerleyip onları taradı.

"Hayır, o oldukça temiz bir kuş." Kahvemi elime aldım ve kalçamı masama dayayarak bir yudum aldım.

Chris bir fotoğrafı kaldırdı. "Bu annen olmalı; tıpkı ona benziyorsun. Burası İtalya mı?" Dikkati fotoğraftan bana kaydı ve tekrar geri döndü.

"Evet, İtalya'daydık. Üvey babam Dave bir pilot. Çoğunlukla uluslararası uçuşlar yapar, bu yüzden ben çocukken onunla çok seyahat ederdik. Annemle evlendiğinde ben dört yaşındaydım." Liseye başladığımda babamla daha çok vakit geçirmeye başladım çünkü onlar sürekli yeni maceralara atılıyordu, benimse okulum ve ödevlerim vardı. Babamın kurallarından ne kadar şikayet etsem de, beyzbol programıyla bile hayatımdaki tutarlılığın çoğunu o sağladı.

Chris başka bir fotoğrafı inceledi, gözleri kısıldı. Ah. Bu benim babamla olan fotoğraftı.

Son birkaç aydır gördüğüm ya da duyduğum hiçbir şey babamla Chris'in anlaşabilecekleri izlenimini vermemişti ama bunun ikisinin de kabul etmek istediğinden daha fazla birbirlerine benzemelerinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmeye başlamıştım. Muhtemelen en iyisi bunun mümkün olabileceği fikrinden uzak durmamdı.

Lattenden yavaşça bir yudum daha aldım ve onun daha fazla fotoğraf incelemesini izledim. "Sadece takılmak için mi erken geldin?"

Bir fotoğrafı rafa koydu ve tekrar bana döndü. "Hayır, fotoğraf çekmeden önce Puffı kontrol etmek, nasıl olduğunu görmek istedim. Sen de öğleden sonra kahveni özlediğini söyledin, ben de öfkene engel olmak için bir tane alayım dedim."

Daha önce mesajlaştığımızda benimle sonra görüşeceğini söylemişti, ben de kahve içmeye vaktim olmadığı için görüşmek istemeyebileceğini şaka yapmıştım.

"Öfkelenmiyorum."

"Benim duyduğum bu değil." Tek bir yay kaldırdı.

Sadece bu küçük hareket bile tüm vücudumun gerilmesine neden oldu. Bu adamı bu kadar çekici yapan şey neydi? Sanki vücudumdaki her hücre

O yakındayken vücudu canlanırdı.

Yanıma geldi ve yanımdaki masaya yaslandı. Kollarımız neredeyse birbirine değiyordu ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"Yani." Yer değiştirdi ve bacaklarını bileklerinden çaprazladı. Odanın tamamına baktı ve kuşlarla ilgili kitaplarımın bulunduğu rafları ve duvarlarda asılı bir düzine kuş çeşidinin çerçeveli fotoğraflarını inceledi. Sonunda tekrar Puff'a odaklandı. Boğazını temizledi ve iri bir eliyle çenesini ovuşturdu, sanki gergindi. "O boktan erkek arkadaşına geri mi dönüyorsun?"

Oh. Göğsüm sıkışmıştı. Çünkü o bana sormamış olsa da ben onu terk etmiştim. Muhtemelen bunun hakkında konuşmamız gerekiyordu. Başımı eğdim ve salladım, bu konuşmayı başlatmak için bir yol arıyordum. Kafamı kaldırdığımda onun beni izlediğini gördüm. "Hayır."

Sanki bir açıklama bekliyormuş gibi dudaklarını büzdü.

"Ama..."

Ağır bir iç geçirdi ve başını salladı. "Ah. Yeni adam."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Hayır."

Koyu kahverengi gözleri kısıldı ve kaşları düştü. "İzne ayrılıyorum."

Şimdi kaşları havaya kalktı. "İşten mi? Uzaklara mı gidiyorsun?" Başını eğdi ve alnına düşen bir tutam saç vurdu.

Hâlâ beni kıvrınmama neden olan bir yoğunlukla izlerken, masamın kenarını kavradı ve uzun parmaklarını sıkıca altına sardı.

Bu hareket, aynı parmakların tenimi nasıl ısırdığına dair bir anıyı, bir hissi de beraberinde getirdi. Bir aptal gibi aval aval ellerine bakıyordum ve bu da güçlü kalçalarını fark etmemi sağladı. Kalçalarımın benimkilere dolanmasının hayali hissi içimi ısıttı.

Kımıldadı, kasları dar pantolonunu çekiştiriyordu. Salyalarım akmasın diye yutkunmak zorunda kaldım. Buna bir son vermeliydim. Kimseyle çıkmıyor ya da takılmıyordum. Chris'le bile. Sıfırlanmaya ihtiyacım vardı.

"Avery?"

Doğru ya. Bir soru sormuştu. "Hayır, seyahat etmiyorum."

Boğazını tekrar temizleyerek, bir cevap arar gibi yüzüme baktı.

Ama benim sözlerim olmadan bulamayacağı bir şeydi. dökmem gerekiyordu. Belki bunu yaparsam aramızdaki her şey normale dönebilirdi.

"Artık babamın kim olduğunu bildiğine göre, bu çok daha anlamlı olacak." Omuzlarımı düşürdüm ve halıyı inceledim. "Benim

Son iki erkek arkadaşın mı? Benimle çıkmaktansa Revs'te iş bulmakla daha çok ilgilendikleri ortaya çıktı."

Çenesi kilitlendi ve yüzünü tamamen bana döndü. "Ne oldu?"

Ona yarım bir omuz silkme hareketi yaptım, hâlâ dikkatimi başka yöne çeviriyordum. "Babam ona takımın ön bürosunda staj yapamayacağını söyledikten sonra Noah benden ayrıldı. Joe babama özgeçmişini göndermek için benim e-posta hesabımı kullandı." Altımdaki gri haliya baktım. "Babama *bana* bir iyilik yapması için yalvaran bir notla birlikte."

Chris'in boğazından garip bir ses çıktı. Hırlama ile gıcırtı karışımı bir sestir, tabii bu mümkünse.

"Sorun yaşadığım tek insanlar onlar değil. Ben küçükken okuldaki çocuklar benimle sadece beyzbol oyuncusunun kızı olduğum için arkadaş olmak istiyorlardı. Lisedeyken, babam Revs'in atış koçu olarak işe alındıktan sonra, erkekler bana çıkma teklif etti ve beni birkaç randevuya götürdü, hepsi de işaret veya ders alabilmek içindi."

Göğsümde hiçbir zaman tam olarak geçmeyen ağrı, ben devam ederken alevlendi. "Üniversitede, oyuncularla tanışmak ya da maçlara bilet almak içindi. Ve bir aptal gibi, her şeyin yolunda olduğunu düşünmeye devam ettim. Beyzbolla ilgili olmayan şeyler söz konusu olduğunda bile, her zaman çıktığım erkeklerin kontrolü ele almasına izin verdim. Eğer dışarı çıkmak istiyorlarsa, sakın bir gece geçirmeyi tercih etsem bile giyinir ve giderdim."

İçimi çektim, keşke her şeyi anlatmak yerine çenemi kapalı tutsaydım diye düşünerek daha da alçaldım, ama artık bunu değiştirmek için çok geçti, o yüzden her şeyi

"Eğer sadece aptal aksiyon filmleri izlemek istiyorlarsa, hiç şikayet etmeden kanepede yanlarına otururdum. Romantik komedi ya da ciddi dramalar izlemeyi reddettiklerinde de tartışmazdım. Çünkü yaptıkları her şeyi beğenmezsem, o zaman beni yanlarında kalacak kadar sevmeyebilirlerdi."

Ne kadar acı verici olsa da, geriye dönüp düşündüğümde ihtiyacım olan hatırlatıcıydı. Bir ilişkide ne istediğimi anlamak için zaman harcama ve bana nasıl davranılmasını istediğim ve hak ettiğim konusunda sağlam bir fikir oluşturma kararımı pekiştirdi. Belki de kendime daha fazla değer vermeyi öğrenecektim, böylece erkeklerin beni onlara verebileceklerim için kullanmalarına izin vermeyecektim.

"Her neyse, kısa bir süre önce kendimi tanıyabilmek için erkeklerle görüşmeye bir yıl ara vermeye karar verdim. Umarım bundan sonra baktan erkekleri seçmeyi bırakma becerisine sahip olurum."

"Doğru." Kesik bir baş hareketiyle çenesini kabaca ovuşturdu.

Bana bunun ne kadar aptalca olduğunu mu söyleyecekti? Beni planımdan vazgeçirmeye mi çalışacaktı?

Sertçe yutkundu ve gözlerimle buluştu. Gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir karanlık vardı. Duygu ne olursa olsun, yüz ifadesi Wren ve Jana'nın planımın aptalca olduğunu söylediklerinde bana verdikleri ifadeye hiç benzemiyordu.

"O gece seni yapmak istemediğin bir şeye zorladıysam özür dilerim."

Vay be. Midem bulandı. Demek istediğim hiç de bu değildi. "Bekle, hayır." Ön kolunu kavradım ve oradaki kaslar sertleşti. "Beni hiçbir şeye zorlamadın ya da baskı yapmadın."

Sessizce yüzüme baktı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Chris," diye yalvardım, kalbim göğsümde sıkışıyordu. "O gece seni *istedim*. İstemediğimi söylemiyordum."

Verdiği tek yanıt küçük bir kaş çatmaydı.

"Geceyi burada geçirmeyi planlamıştım. Seni tanımak istedim. Ama Revs'te oynadığını öğrendiğimde çok şaşırdım. Yine bir şeye çok hızlı atlıyordum. Oyuncularla çıkmama karşı kurallar var. Ve-"

"Kimin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Babamın." Babamın her şey için kuralları vardı ama on sekiz yaşına girdiğim andan itibaren oyuncularıyla çıkmam yasaklanmıştı.

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, bana dönüp bakmadan önce parmağını bileğine iki kez vurdu. "Oyuncularıyla arkadaş olmana karşı kuralları var mı?"

Hiç sormamıştım. Babama böyle bir kural koyma yetkisi verecek değildim. Oyuncularıyla çıkmak bir sorun haline gelebilirdi. Bunu görebiliyordum. Sorunlu bir ayrılık babam için dram yaratma potansiyeline sahipti ve o dramdan nefret ederdi. Ama arkadaşlıklar için aynı şeyi söyleyemezdi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. "O değil."

"Güzel. O zaman oradan başlayalım." Bu yorumla birlikte yanımdaki huysuz adam gerçek bir gülümsemeyle gülümsedi. Ondan gördüğüm ilk gülümsemeydi. Hazırlıklı değildim. Bu görüntü midemi bulandırdı ve kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Tanrım, muhteşem bir gülümsemesi vardı.

Başımı salladım ve kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Hâlâ sadece huysuzmuş gibi davrandığına inanıyorum."

Güldü ve omzuma kendi omzuyla vurdu. "Kimsenin sizinle aynı fikirde olmayacağından eminim. Havayı temizlediğimize göre, şova başlayalım mı?"

Yolda mı?"

"Elbette." Kahvemden büyük bir yudum daha aldım. Sonra ayağa kalktım ve Puff'ın koşum takımını masanın üzerinden aldım.

"Onu bir köpek gibi gezdirecek misin?"

Ona vururken kıkırdadım. "Hayır. Normalde kuşları taşımak için kafese koyardık ama dışarı çıkıyoruz, bu yüzden serbestçe koşmasına izin veremesem de kafese konulmasını istemiyorum. Yanından geçeceğimiz insanlar ve diğer hayvanlar yüzünden tedirgin olabilir, bu yüzden onu koşum takımıyla tutacağım."

"O şeyi *seviyor* mu?"

Huysuz Gus, Puff'ın rahat etmesi için endişeleniyordu. Ne kadar şirin değil mi?

"Eğer herhangi bir sıkıntı belirtisi gösterirse, duracağım. Ama şu ana kadar? İzle." Yavaşça kuşun bulunduğu yere doğru yürüdüm ve ısıklık çaldım.

Puff tereddüt etmeden bana doğru yöneldi. Minik koşum takımını sağ bacağına taktıktan sonra koluma atladı ve rahatlamak için en sevdiği yer olan omzuma koştu.

Yine de bu sefer, yukarı çıktığı anda Chris'e doğru uçan bir sıçrama yaptı ve kafasının üstüne indi.

Gözleri faltaşı gibi açılan Chris kollarını iki yana açtı ve tökezleyerek geri çekildi. "Ben...uh." Donup kalmıştı, bana odaklanmıştı, kuşa vurmamak ya da kaçmamak için kendini zorluyormuş gibi seğiriyordu.

Köprücük kemiğimin hemen üstüne dokundum ve yanıt olarak Puff zıpladı ve Chris'in sol omzuna yerleşti.

"Senden hoşlanıyor."

Chris yutkundu, yüzü solgunlaştı. "Yine sıçacak mı?"

Kıkırdadım ve Puff mutlu bir şekilde çipini çıkardı. "Belki, ama bu iyi şans getirir." "Kimin için?"

"Sen."

Kaşlarını çattı. "Bu delilik."

Onlara doğru yaklaştım ve kollarımı uzattım. "Kuralları ben koymuyorum ama onu aşağı indireceğim."

"Hayır, sorun değil." Chris kalın bir yudum daha alarak kolunu göğsüne doğru kaldırdı ve Puff'ın ayağına hafifçe vurdu. "O iyi."

"Bu fotoğraf çekmeyi kolaylaştıracaktır. Zaten üzerinize tünediği için mutlu olacaklar."

"Hannah'yı tam da bu yüzden engelledim," diye mırıldanarak kapıya yöneldi.

"Peki neden neredeyse gülümsüyorsun?" Onu takip ederken sordum. "Ben de kendime *aynı lanet şeyi* soruyorum."

Chris ve Puff'ın etrafından dolaştım ve onu fotoğrafçının kurduğu yere yönlendirdim. İkilinin fotoğrafını çekmek neredeyse hiç zaman almadı. Hem insan hem de kuş her görüntüde son derece mutlu görünüyordu. Chris'in üzüntüsüne rağmen, fotoğraf tüm hafta boyunca trend oldu ve Puff'ın gagasını Chris'in saçına sürttüğü bir video klip yüz milyondan fazla izlenerek viral oldu. Ben bile birkaç kez izledim.

Masamda Puff Daddy'ye gönderilmiş bir paket var.

Chris: Açtın mı?

Ben: Ne tür bir delinin bir kuşa posta gönderdiği konusunda endişeliyim.

Chris: Gereksiz

Ben: Gülen bir insan GIF'i

Chris: Sadece aç. Çok uzun süre bekletirsen kokmaya başlayacaktır.

Ben: Onun için kum yılan balığı mı sipariş ettin?

Chris: Onlar onun favorisi, değil mi?

Ben: Nereden biliyorsun?

Chris: Okudum, Blondie...

Ben: Ah, martılar hakkında mı okuyorsun? Ne kadar şirin.

Chris: Ekip ile uçaklarda sıkışıp kalmışken öldürecek çok zamanım var

Bekle. OMG. Bu da ne böyle?

Ben: Bağlanmamış minicik bir bileziğin fotoğrafı

Ben: Puff için arkadaşlık bileziği mi yaptın?

Chris: Miller'ın birlikte yaşıadığı kızlardan biri bunları yapmaya bayılıyor. Tüm o lanet resimlerden sonra, Puff ve benim eşleşmemiz gerektiğini düşündü.

Chris: Mavi ve beyaz boncuklu bir bileklikle uçak tepsisi üzerinde duran bileğinin fotoğrafı

Ben: Çok sevimli

Ben: Puff'ın sağ bacağında mavi beyaz bir bileklik olan fotoğrafı.

"HER ZAMANKI MASA MI, ÇOCUKLAR?" Her zamanki pembe gömleğini giymiş olan Pam, en sevdiğimiz kahvaltı mekânına adım attığımızda bize gülümsedi. Biz daha cevap veremedik, podyumun arkasından iki menü kaptı ve siyah beyaz kareli zeminde, kabinlerin, masaların ve tezgâh boyunca uzanan kırmızı taburelerin yanından geçerek, oyalanacak vaktimiz olmadığını söyleyen bir hızla ilerlemeye başladı. Neredeyse yetmiş yaşında, mavi-gri saçlı kadın, en verimli çağındaki altı kişinin enerjisine sahipti.

Bizim yetişmemizi beklerken elindeki menüleri parlak beyaz masanın üzerine bıraktı ve geri çekildi.

Emerson ve ben başımızla onu onayladık ve kabinin iki yanındaki kırmızı yastıklı koltuklara oturduk.

Burası Avery'nin aylar önce benim için çizdiği haritadaydı ve o zamandan beri her Salı buraya geliyorduk. En azından şehre geldiğimizde. İlk başta düşündüğüm gibi buranın onun için düzenli bir kahvaltı durağı olmadığı açıktı, çünkü ona burada henüz rastlamamıştım. Yine de gelmeye devam ettik. Gerçek şu ki, onun çizdiği muzlu kreplerden hiç sipariş etmemiş olsam bile, anne ve pop atmosferinden hoşlanıyordum.

Pam kulağının arkasından bir kalem çıkardı ve siyah önlüğündeki defteri kaydirdi. "Sana kahve ve portakal suyu, değil mi yakışıklı?"

"Kesinlikle, güzelim." Her zaman çapkın olan Emerson gülümsedi. Kadın büyükannesi olacak kadar yaşlıydı ama bu onu durdurmadı.

"Su?" diye sordu bana.

Ona hızlıca bir baş selamı verdikten sonra aceleyle tezgahın etrafından dolaştı ve cilalı gümüş duvar boyunca içecek istasyonuna doğru ilerledi.

İkimiz de menülerimizi açmadık. Dört ay sonra, neyi sevdiğimizi biliyorduk.

"Chris?"

İsmimin böyle müzikal bir tonda söylenmesi omurgamda bir şok etkisi yarattı.

Emerson bana baktı ve sırıttı. "Sonunda."

Sonunda burada olmasına imkan yoktu. Döndüm ve omzumun üzerinden baktım. Yırtık bir kot pantolon giymiş, bizden çok da uzak olmayan bir yerde duruyordu. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yüzünde makyaj yoktu. Tam bir mükemmellik. Gülümsemek bana kolay gelmese de, bu kadının yanındayken bu dürtüyle savaşmak zorunda kaldım.

Kabinden çıktım ve sanki oraya oturmayı planlıyormuş gibi tezgahdaki arkalıksız kırmızı taburelerden birine bakan Avery'ye doğru yürüdüm. Bardaki kızıl saçlı da onun yanındaydı.

"Beni mi takip ediyorsun sarışın?" Aylardır onu görmeyi umarak buraya gelen ben olmama rağmen sordum.

Gözlerini devirdi ama bana verdiği gülümseme parlaktı. "Takip etmek için bir düzen gerekir, rastgele bir kaza değil. Buraya kiminle geldin?"

"Emerson." Yarım döndüm ve çenemi kaldırdım. "Bize katılmak ister misin? Henüz sipariş vermedik."

Omuz silkerek arkadaşına döndü. "Bununla iyi misin, Jana?" "Ooh, benim sakar küçük neşe topum burada mı? Belki bir tane daha döker Birinin üzerine iç." Jana ellerini ovuşturdu ve Emerson'a doğru yürüdü. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Onun yanına sokuldu.

Yanağını öpmek için eğildi, sonra kolunu arkasındaki kırmızı deri bankın arkasına dayadı. "Sabahım çok daha keyifli hale geldi bebeğim."

"Sipariş vermeye hazır mıyız?" Pam, Avery ve ben karşı sıraya kaymışken yeniden ortaya çıktı.

Hiçbirimiz menüyü açmamıştık ama ikimiz de başımızı salladık. Önce Jana sipariş verdi, birkaç kez denediğim bir kahvaltılık sandviçini seçti. Avery muzlu krep aldı, Emerson ve ben de omlet tercih ettik.

Avery kollarını beyaz masanın üzerine dayamış, bileziği yüzeye çarparak şingirdiyordu. Bileğindeki takıları daha önce de fark etmiştim ama şimdiye kadar onları gerçekten inceleme fırsatım olmamıştı. Bileziğin etrafındaki dokuma halkalardan yaklaşık yedi tılsım sarkıyordu, anlayabildiğim kadarıyla her biri farklı bir kuş türüydü. Parmağımı önce pelikan, sonra da kartalın üzerinde gezdirdim.

"Bunların bir önemi var mı? Farklı kuş türlerinin?"

Melankolik bir gülümsemeyle bileziği değerlendirdi. "Sevdiğin hayvanları bırakıp gitmek garip. Ama bu *gerekli*." Son kelimeyi sertçe söyledi, sonra sesli bir şekilde yutkundu. "Onlara sunabileceğimiz en iyi hayatı yaşamayı hak ediyorlar. Ama bazen bu hayat vahşi doğada olur. Bazen de başka bir hayvanat bahçesindeki sürüleriyle birlikte. Ama benim için bu bir kayıp." Bileğindeki gümüş halkaları döndürdü, çenesi kıvrıldı ve başı öne eğildi. "Onları hatırlamak için kendime bir tılsım alıyorum. Böylece onlardan bir parçayı yanımda tutabiliyorum."

Elimi koluna koydum ve bana dönerek sulu bir gülümseme verdi. "Bu çok sık oluyor mu?" Emerson biraz daha uzun oturarak sordu benden.

Jana, "Evet, son iki yılda pek çok kuşun kaybına ağladı," dedi.

Avery omuz silkererek boğazını temizledi ve su bardağını aldı. Sormadan bardağını dudaklarına götürdü ve yavaşça bir yudum aldı. Bu kadının insanların içkilerini çalmak gibi bir huyu olduğu kesindi. Sinirlenmek istedim ama o kadar tatlıydı ki. Ve ben onun sıvı hırsızlığına kızgınlığımı ifade edemedim o devam etti.

"Kendime onlarla bağ kurmamam gerektiğini ne kadar söylesem de elimde değil. Puff'la olduğu gibi."

Kuştan bahsederken sesindeki hüznle tüm vücudum kaskatı kesildi. *Puff ile* ne demek istedi? Sadece parti numaralarıyla bile, kuşun onunla birlikteyken bok içindeki bir domuz kadar mutlu olduğunu herkes söyleyebilirdi. Kim olmazdı ki? Günlerimi Avery'nin üzerine titreyerek geçirseydim, yaşayan en mutlu adam ben olurum. Ofisinde de havuzu vardı. Ayrıca, Avery onu yanında tutamadığında hastane alanındaki tüm tankı kullanabiliyordu. Daha neye ihtiyacı vardı ki?

"Peki ya Puff?" Avery ile tamamen yüzleşmek için dönerek talep ettim.

Artık normal bir varoluşa sahip olmamasının nedeni bendim, bu yüzden mutlu olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa seve seve yapardım.

İç çekti. "Puffinler sosyal kuşlardır, ama bizim bir puffin sergimiz yok. Bana uyum sağlamış olsa , gerçek bir puffinry olmadan mutlu olamayacaktır."

"Bir ne?" Kaşlarımı çatarak telefonumu çıkardım ve her ne ise bir tane sipariş edip edemeyeceğime baktım.

"Bir koloni gibi, arkadaşlar, bağ kuracak başka bir kuş."

Söndüm. Lanet olsun. Bu Amazon'dan sipariş edebileceğim bir şey değildi. "Bir eş gibi mi?" Emerson kıkırdadı.

Aptala gözlerimi devirdim. Onun için her şey seksle ilgiliydi.

"Şey, evet." Bir omzunu silkti ve gömleğinin gri kabı aşağı kayarak kremi beyaz tenini ortaya çıkardı.

Gözlerim kendi iradesiyle boynunun girintisine, köprücük kemiğinin eğimine, omzunun kıvrımına odaklandı. Parmaklarım aynı tende gezinmiş, bunu yaparken bir ürperti uyandırmıştı. O gece dokunuşlarıma karşı çok duyarlıydı.

Bankta kaydım ve kendimi onun tenine değil sözlerine odaklanmaya zorladım.

"Bir arkadaş için doğru yaşta. Muhtemelen en başta stadyuma gelme sebebi de buydu. Bir dişi arıyordu. Erkekler eş ararken martı yuvalarından daha uzaklara gitme eğilimindedirler."

"Benim tarzım bir kuş." Emerson sırttı.

"Tam bir erkek fahişesin." Jana kıkırdadı. Tiz ve sinir bozucuydu.

Her zaman takındığı o aptal masum gülümsemesini takındı. Sonraki sözlerini tamamen yalanlıyordu. "Bu konuda yalan söylemeyeceğim."

Avery yanımda güldü. Bu ses kalbimin sıkışmasına neden oldu. Kahretsin, onun gülüşünü duymayı seviyordum. Sesler beni rahatsız eden şeylerden biriydi. Çoğu üç kategoriden birine girerdi -çok yüksek, çok rahatsız edici ya da ürpertici- ama Avery'nin kahkahası beni içten dışa doğru aydınlatırdı.

"Her neyse." Avery omuz silkti. "Eninde sonunda onu başka bir hayvanat bahçesine götürmemiz gerekecek. Sergi alanı olan bir yere. Onu tutabilseydim tutardım ama şu anda bir martı yaşam alanı inşa etmek için ödeyecek paramız yok. Küçük bir ön araştırma yaptım. ABD'de böyle bir hayvanat bahçesi pek yok. St. Louis muhtemelen en yakın olanı. Belki onu isterler."

Kaşlarımı çatıttım. Bir sergi ne kadar tutabilirdi ki?

Ana dallarda yeniydim, bu yüzden muhtemelen karşılayabileceğimden daha fazlaydı. Çenemi ovuşturdum ve beynimi yokladım. Belki de bir GoFundMe başlatabilirdim.

masrafları karşılayıp kuşu Boston'da tutabilirim. Hannah'nın engelini kaldırıp bu konuyu ona sormam gerekebilir çünkü Revs için bu tür işlerle o ilgileniyordu.

"Omletiniz."

Önümde dama tahtası kenarlı beyaz bir tabak belirdi ve beni şimdiki zamana geri döndürdü. Sırada Avery'nin kısa krep yığını vardı. Önce Emerson ve Jana'ya vermiş olmalıydı çünkü Emerson çoktan bir çatal dolusu kahvaltılık patates almıştı.

"Çok güzel kokuyor." Avery bana doğru eğildi, omzu omzuma değdi ve tabağımı kokladı.

Normalde, insanlarla yemeğim arasında daha fazla mesafe bırakmayı , ama bir pislik gibi görünmek ve ona geri çekilmesini söylemek istemedim, bu yüzden derin nefes aldım, sabrımı kavradım ve bekledim.

"Burada hiç omlet yemedim. Deneyebilir miyim?"

Yemekleri bölüşmek bana göre değildi. Aslında, kimsenin tabağımdan yemesine izin vermezdim. Babamın ya da kız kardeşimin bile.

Emerson kıkırdadı. "Ejderha iyi paylaşmıyor."

Ona ters ters baktım. Beni tam bir pislik gibi göstermek *miydi?*

"Ah." Yüzü düştü ve sıcaklığını da yanına alarak tekrar dik oturdu.

Kalbim sıkıştı. Şimdi sadece bir pislik gibi konuşmuyordum. *Kendimi de* öyle *hissettim*.

"Deneyebilirsin." Küçük bir parça kesmek için bıçağımı kullandım, tabağına kaydırabileceğimi düşündüm.

Ama birden çatalımı kavradı, omlete sapladı ve bir ısırık çaldı. Ağır çekim gibi hissettiren bir hareketle dudaklarını metalin etrafına doladı. Bazıları için bu tahrik edici bir şey olabilirdi ama benim için bu ağır çekim hareket, insan ağzının yedi yüzden fazla mikrop türüne ev sahipliği yaptığı bilgisiyle zihnimin anında yarışmasına neden oldu.

Mantıksızdı, evet, çünkü şu anda eğilip beni öpse, ağzının her santimini keşfetmekte tereddüt etmezdim. Ama bu endişe yıllar önce üzerime yapışmıştı ve şu anda ondan kaçış yoktu.

Çiğnerken mırıldandı ve yuttuktan sonra, "Vay canına, nefis," dedi. Sonra bir ısırık daha aldı.

Şimdi mikroplar çatalımda, tabağımda ve yemeğimdeydi.

İkinci lokmayı da yuttuktan sonra güldü ve çatalı tabağıma geri koydu. "Bir dahaki sefere bunu sipariş etmem gerekebilir." Kısa boyuna baktı

muzlu, krem şantili ve minik çikolata parçacıklı krep yığınınına baktı ve sırtıttı. "Muhtemelen hayır. Bu kreplere bayılıyorum."

Kalbim küt küt atarken tabağıma baktım.

"Sana yeni bir atal getirmemi ister misin?" Emerson kollarını masaya dayadı ve sırtıtarak ona doğru eğildi. Yıllar geçtikçe, mikrop olayımın çok fazla olduğunu dūşündüęünü açıkça belli .

Öyle miydi? Belki de öyleydi. Ama annem septik bir stafilokok enfeksiyonundan öldükten sonra babam mikroplara karşı bilinçli olmamızı sağladı. Doğal olarak ben de bu konuda aşırıya kaçtım, çünkü hiçbir şeyi yarım bırakmadım.

Takım arkadaşımına ters ters baktım, şimdi sırtıyordu ve bana bok atmasına saniyeler kalmıştı.

"Neden yeni bir taneye ihtiyacı olsun ki?" Avery kaşlarını çatarak Emerson'a baktı, sonra dikkatini bana çevirdi.

Oda arkadaşım beni gülünç duruma dūşürmeden önce. atalımı elime aldım ve omletimden bir parça daha aldım. "" Lokmayı ağızıma attım ve o anda Avery'nin Puff gibi olduğuna karar verdim. İkisinde de mikrop yoktu ve bu konuda stres yapmayacaktım.

Emerson arkasına yaslandı, bir kez daha sırtıtarak yemeğimi izledi. Sanki sırlarımın bekçisi olmaktan gurur duyuyormuş gibi çenesini kaldırmış ve göğsünü kabartmıştı.

"Sadece lanet yumurtalarını bitir." Ona ters ters baktım.

"İkinizin çok sıra dışı bir havası var." Jana elindeki yumurtalı ve peynirli simidi bize doğrulttu.

Avery krem şantiden başka bir şey yemedi. Aslında yumurtalarım dışında şu ana kadar sadece krem şanti ve çikolata parçacıklarını yemiőti. Amaladığından çok daha seksi bir hareketle atalındaki beyaz tüyleri yaladı ve bana baktı. "Evet, yemin ederim birbirinizden hoşlanmıyorsunuz."

Emerson sessizce güldü, omuzları titriyordu. "Aynen öyle. En iyi arkadaşım olmam onu ıldırıyor."

"Puff kıskanacak. Bileziğin senin en iyi arkadaşın olduğu anlamına geldiğini sanıyordu." Avery bileğimdeki mavi boncuklara dokundu.

Şimdi de karşımdaki pislik homurdandı. Karma araya girdi ve yumurtaları boğazında kaldı. Neyse ki kendini toparlarken bir eliyle ağızını kapattı.

Emerson kendini toparladığında çatalımı bıraktım ve kollarımı kavuőturarak arkama yaslandım. "Dūőünsene, bütün herkese kahvaltı ısmarlayacaktım.

sen."

Avery kıkırdadı ama tabağına geri döndü.

"Krem şanti dışında bir şey yiyecek misin?"

Elindeki çatal havada donup kaldı. "Benim bir sistemim var," dedi, kesinlikle ciddiymi. Sanki onun yöntemini bilmediğim için gülünçmüşüm gibi. "Önce krem şanti. Çünkü benim favorimdir." Çatalından bir topak daha yaladı. "Sonra muz, çünkü genellikle en çok krem şanti kalıntısı onlarda olur." Çatalıyla krema kaplı dilimleri işaret etti. "Sonra eğer yerim varsa, birkaç ısırik krep yiyebilirim."

Kaşlarını çatarak onu inceledim. "Yani..." Başımı eğdim. "Neden sadece muz ve krem şanti sipariş etmiyorsun?"

"Kim kahvaltıda sadece muz ve krem şanti yer ki?" Sanki bu konuşmada deli olan benmişim gibi başını salladı.

"Sen." Demek istediğim buydu.

"Hayır." Tabağı bana biraz daha yaklaştırdı ve tekrar işaret etti. "Belli ki burada krep var."

Emerson'a baktım çünkü bu hiç mantıklı değildi. Ama o sadece gülümsedi ve omuz silkti, sonra Jana'yla sohbet etmeye geri döndü.

"Bir tane ister misin? Hepsini asla bitiremeyeceğim." Yanıt beklemeden çatalıyla alttaki krepı tuttu ve üsttekinin altından çıkardı. Bir çırpıda tabağına, yarısı yenmiş omletimin yanına bıraktı.

O lanet şeye kaşlarını çattım. Hayır, istemiyordum ama yiyecekleri israf etmekten nefret ederdim ve Avery'nin böyle bir sorunu yok gibiydi.

Pam içecek doldurmaya geldi ve sonunda Avery'ye kendi suyunu getirdi. Belki artık benimkini içmeyi bırakır.

"Cuma günü izinlisiniz, değil mi?" Jana simidini tabağına koydu. "Bizimle gelmelisin."

"Çifte randevu gibi mi?" Emerson sordu, gözleri dans ediyordu.

"Bu şekilde etiketleyemeyiz," diye homurdandı Jana, kaşlarını çatarak Avery'ye vurdu. "Randevulardan arınıyorum." Avery sonunda şantiyi bitirmişti.

ve şimdi muzlar üzerinde çalışıyordu.

Tabağına bıraktığı krep üzerinde çalışıyordum.

"Ne oluyor lan?" Emerson ondan bana baktı, yüzünde hiç de ona benzemeyen bir ifade vardı.

"Değil mi?" Jana başını salladı.

"Jana bunun aptalca olduğunu düşünüyor. Wren de öyle. Ama kendimi tüm kötü alışkanlıklarımdan arındırmak için bir yıl flört etmiyorum. Bu iyi bir şey." Avery bugün bu konuda geçen hafta bana açıkladığından daha kendinden emindi.

Erkeklerin geçmişte ona bu kadar kötü davrandığı fikri içimde sıcak bir öfke uyandırdı. Şu anda, onları bulup kadınlara nasıl davranmaları gerektiği konusunda onlara bir ders vermekten başka bir şey istemiyordum.

"Yani bu sadece arkadaşça bir şey. Gelmek ister misin?"

Emerson gözlerimle buluştu. Oradaki soru benim var olup olmadığım değildi. Bana sessizce, eğer biriyle çıkmıyorsa onunla ne halt ettiğimi soruyordu.

Onu görmezden geldim ve tekrar Avery'ye odaklandım. Masanın altında bileğime iki kez vurdum. "Çok isteriz."

Şerefsiz her zaman dışarı çıkmak isterdi, bu yüzden şikayet etmezdi. Belki Emerson ama ben ne yaptığımı biliyordum.

Biriyle çıkmamasını seviyor muydum? Hayır. Nefret ettim. Ama ne istediğini anlamak için zamanı hak ediyordu. Her ne kadar onu kollarıma alıp öpmek istesem de, sadece yanında oturmak, kreplerini yemek, böylece sadece krem şanti yiyebilmek ve kahkahalarını dinlemek yeterliydi. Şimdilik. Ve bu zamanı ona harika bir şeye sahip olabileceğimizi göstermek için kullanacaktım. Farkında olsun ya da olmasın, hazır olduğunda bana erkek arkadaşlığı hak etmem için bir şans veriyordu.

Bu yüzden şimdilik arkadaşlığı kabul ediyorum. Sadece arkadaşı olmak kolay olmayabilirdi, çünkü daha fazlasını istiyordum. Ama bir şey buna değdiğinde, tüm ağır işleri yapmaya hazırdım. Çünkü emin olduğum bir şey varsa o da Avery Wilson'ın buna degeceğiydi.

EYLÜL

Cortney elinin tersiyle uyluğunun iç kısmına iki kez vurdu ve dört parmağını gösterdi. Ama ben üçüncü kez işareti elimin tersiyle ittim.

Aramızdaki altmış metreden fazla mesafe, yakalayıcının omuzlarının tepki olarak nasıl gerildiğini gizleyemedi.

Ayağa kalktı ve hakemle konuşuyormuş gibi ona doğru eğildi. Sonra maskesini kaldırdı ve bana doğru yürüdü. Tümsekte daha alçakta durmasına rağmen, adam üzerimde yükseliyordu. Ama dik dik bakmıyordu. Birlikte oynadığım birçok yakalayıcı buraya bağırarak gelirdi. Bana toparlamamı ve oyun planına uymamı söylerlerdi. Ama Miller öyle değildi.

Meraklı gözlerin dudaklarını okumasını engellemek için eldivenini yüzünün bir tarafına kaldırdı. "Bu adam." Cortney erkek topuzunu kaleye doğru eğdi. "Kaydırıcıya vuramıyor. Ama hızlı bir top?" Kaşlarını kaldırdı. "Onları çitlerin üzerinden göndermekte hiç zorlanmıyor."

Midem bulandı. O atışı aylardır iyi yapamamıştım. "Başka seçenekler de var. Kaydırıcım bok gibi."

"Anlıyorum. Kuşa vurmak sahayı mahvetti ama bundan kaçınamazsın. Özellikle de bu adamın Aşil topuğuydu."

"Hayır." Başımı salladım. "Onu yürüteceğiz."

Cortney, Tom'un bize kaşlarını çatarak baktığı yedek kulübesine bir göz attı. "Bundan hoşlanmayacak. Maç öncesi size bugün bu atışı görmeyi beklediğini açıkça söyledi."

Hatırlatılmaya ihtiyacım yoktu. Onu yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştum. Ona siktirip gitmesini söylemememin tek nedeni Avery'nin babası olmasıydı.

Her ne kadar geçen hafta onunla geçirdiğim gece eve gitmeden önce birkaç biradan ibaret olsa da -ayrı ayrı- Avery ile tanıştığım geceden beri hiç bu kadar eğlenmemiştim. Yani babasıyla bilerek kavga edecek değildim. Ancak, atışı yapmayı da özellikle kabul etmemiştim.

"Onu yürüteceğiz," diye tekrarladım.

Takım arkadaşım toprağa bastı ve sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Eğer bu maçı kaybedersek, wild card için hiç şansımız kalmaz. Bunu biliyorsun, değil mi? Ve sen de playoff maçına çıkamayacaksın."

Argümanı o kadar da ikna edici değildi. Bunun gerçekleşmesi için normal sezonda kalan on iki maçın kazanmamız gerekiyordu. Ve programımıza göre, özellikle de ulusal ligin zirvesinde oturan Metros'a karşı iki maçımız olduğu için, şansımız neredeyse yok gibiydi. Revs yıllardır playoff yapmamıştı. Ve Langfields son zamanlarda takımı geliştirmek için birçok hamle yapmış olsa da, bir inşa yılındaydık. Playoff yarışçısı değildik.

Ama uzun kariyeri boyunca üç dünya serisi kazanmış bir adamın playoff maçları için sahaya adım atmayacağımı söylemesi beni sinirlendirdi. Kafasını koparabilirdim ama anladım. Bu Miller'ın oraya gitmek için son şansıydı. Kısa süre önce sezon sonunda emekli olacağını açıklamıştı.

Onunla tanıştığım günden bir süre sonra Dylan'ı arkadaş bölgesinden çıkarmış olmalı, çünkü baharda bir kız bebekleri olacaktı. Ve onların hikayesi bana umut verdi. Eğer o Dylan'la daha iyi bir ilişki kurabilirdiyse, ben de Avery'yle aynı şeyi yapabilirdim. Zaman alacaktı ama sabırlı olabilirdim.

"Yani?" Miller kaşlarını kaldırdı.

"Boktan bir atış yapmamın hiçbir faydası olmaz. Onu yürüteceğiz."

Başını salladı ve kaleye doğru yürüdü. Çömelmek yerine kolunu düz bir şekilde uzattı ve ben de ona doğru kolay bir top attım.

Wilson çimlerin üzerinde koşmaya başlamadan önce onu geri atmamıştı bile.

"Bu takıma kim koçluk yapıyor?" diye çıkıştı sahaya çıktığı anda.

Dilimin ucuna hızlı bir cevap geldi, ama ısırdım. Bunun yerine hayal kırıklığımı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. Cortney yanımıza geldi ve Tom rakip takımın dudaklarını okuyamayacağından emin olmak için elini ağzına götürdü.

"İhtiyacımız olmadığı halde vurucuları yürüterek maç kazanamayız için."

"Boktan atışlar yaparak da kazanamayız." Bu adam Şimdiye kadar bunu biliyordum.

"Öyleyse yapma." Miller'a ve sonra bana baktı, sonra elini uzattı.

"Kaydırıcıyı at ya da topu bana ver."

Orospu çocuğu.

Omuzlarımı geriye çektim ve on binlerce öfkeli kelime benden kaçmak için savaşa da, kırılmış bir baş hareketiyle karşılık verdim. Wilson koşarak yedek kulübesine dönmeden önce cevap verme zahmetine girmedi.

Miller tekrar kalenin arkasına geçtiğinde, bana iki dokunuş ve dört parmak verdi.

Öfke içimi yaktı ve çenemi sıktım ama hepsini bir kenara ittim ve oyuna odaklandım. Bir nefes aldım ve topa sarıldım. Topu bıraktığımda, tiz bir acı çığlığının yankısı bana çarptı ve irkildim. Top olması gerektiği gibi düşmek yerine havada süzüldü ve kaleye doğru ilerlerken düz durdu. Lanet olsun. Kolay bir avdı.

Tahtanın çatırtısından topun gittiğini anlamak için bakmama gerek yoktu. Gözlerimi kapattım ve kalabalık kale etrafında tur atan vurucuyu yuhalarken gözlerimi kapalı tuttum.

Bir boğaz temizleme sesiyle gözlerimi zorla açtım. *Hayatta olmaz.*

Wilson elini uzatmış önümde duruyordu.

Kan basıncım hızla yükselirken midem bulandı.

"Sana boktan olduğunu söylediğim bir atışı bana attırdın ve şimdi de beni mi çekiyorsun?"

Avucunu düz tuttu ve konuşmadan bana göz kırptı. "Hayatta olmaz."

Çenesi sertleşti ve gözleri yarığa dönüştü. "Az önce iki sayılık bir homer verdin. Buraya geldiğimde sorduğum sorunun aynısını sana soracağım.

daha önce. Bu takıma kim koçluk yapıyor?"

Bu lanet soru kafamı patlattı. "Bu takımın koçu kim?" Bir adım daha yaklaştım. "Kulaklarını açıp oyuncularını konuşurken onları dinlemezse bizi asla playofflara götüremeyecek bir moron. Oyuncularına saygı gösterip onları dinlemektense ağzını açıp konuşmayı tercih eden bir salak. Hayır, o bu saçmalıklarla uğraşmayacak kadar aptalın teki." Topu yedek kulübesine giden yolun yarısında çimlere bırakırken, sözlerime ve gelecek olan cezaya şimdiden pişman olmuştum.

Kramponlarım yedek kulübesinin alt basamağına çarptığında yavaşlamadım. Antrenörü fırçaladım ve cüruf taşlı koridorda ilerlemeye devam ettim. Konuşmak istemiyordum. Öfkemi başkasından çıkarmadan önce sakinleşmem gerekiyordu. Formamı çekip çıkardım ve yere attım. Sırada kramponlarım ve pantolonum vardı. Bir dakika sonra, işim bittiğinde beni bekleyen mesajlardan korkarak duşa doğru ilerliyordum.

Belime bir havlu dolayarak uzun bir nefes aldım ve beni tüketmekle tehdit eden korku ve huzursuzluğu bastırdım. Sonra dolabımın rafından telefonumu kaptım.

Pop: Dört sikiş, bir bok ve isim . En iyisi değil.

Pop: Bunun için dudak okuyucuya bile gerek yoktu. Spikerler bile ne dediğini anlayabildi. Ve topu fırlatmak? Çocuklar seni izliyor. Örnek oluyorsun ve iyi bir örnek olmak senin sorumluluğun.

Boynumun arkasını ovuşturdum. Bir pislik gibi davrandığımı biliyordum ama haksız da sayılmazdım.

Perşembe öğleden sonraki mutlu mekânımın kapısını iterek içeri girdim. Arti's Subs, bana göre Boston Limanı'ndaki en iyi sandviç yeri idi. Peki ya Perşembe spesiyali? Yemek gazları bundan yapılırdı.

"Hey, Avery." Arti, etli kollarını sunduğu çeşitli sandviç etlerinin sergilendiği cam vitrine yaslarırken bana gülümsedi. Arti etlerin yüzde 90'ını kendi bünyesinde pişiriyor, ekmeği de soğan ekmeğini mükemmelleştirmiş yerel bir fırından alıyordu. Hepsi bir araya geldiğinde Massachusetts'in en iyi Kuzey Kıyısı bifteği ortaya çıkıyordu.

"Düğün planlaması nasıl gidiyor?"

Kızı birkaç hafta içinde evleniyordu. Aylardır, ne zaman uğrasam, kızının ona yaşattığı işkencelerden bahsediyordu.

Teksas büyüklüğünde bir iç geçirdi ve kel kafasını salladı. "Yine başlama şu saçmalığa."

Arkamdaki kapının zili çaldı ve Arti baktı. "Hey, Dragon. Bana bir saniye ver, siparişini getireyim."

Bu *ismi* duyunca kalbim yerinden fırladı -Ejderha- ve döndüm. Onunla göz göze geldiğim anda kalbim hızla çarpmaya başladı. Vay canına, adam muhteşemdi. Gözlük takarken fotoğrafı çekilmişti ama onu daha önce hiç görmemiştim.

bizzat giymek. Clark Kent havasına ne olayım. Rev'in mavisiiyle iyi görünüyordu, ama bu haliyle? Nefes almakta zorlanıyordum. Üzerinde gri bir antrenman pantolonu ve beyaz bir tişört vardı, Rev's şapkasını da ters takmıştı. Normalde çenesini saran saçları sanki birkaç gündür tıraş olmamış gibi daha kalındı. Siyah çerçeveli gözlükleri de eklenince nefes almak zorlaşıyordu.

"Hey, sarışın." Ağzının köşesi, mükemmelleştirdiği o *gülümsemeyeceğim* bakışıyla kalktı.

"Merhaba." Ayaklarımın üzerinde kaydım.

Ulusal televizyonda babama aptal dediğinden beri ondan haber almamıştım. Maçtan sonra basından özür dilemiş, o anki hayal kırıklığının kendisini etkilemesine izin verdiğini ve öfkelenmemesi gerektiğini söylemişti. Bildiğim kadarıyla ilk kez bir taşkınlık için özür dilemişti.

O andan itibaren medyanın ona yönelttiği soruların çoğu slider'ıyla ilgili sorunlar etrafında dönüyordu. Her ne kadar bunun Puff'a vurduğu için olmadığını söylese de, ben daha iyi biliyordum. Hala bu konuda suçluluk duyuyordu.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye sordu. Böyle vahşi doğada karşılaştığımızda bu onun en sevdiği cümleydi. Son birkaç ayda sadece dört ya da beş kez olmuştu, ama Boston büyüklüğünde bir şehirde belki de çok fazlaydı.

Başımı salladım. "Takip etmek bir düzen gerektirir, tesadüfi bir buluşma değil."

Göğsünden derin bir kıkırdama yükseldi ve içimi bir ürperti kapladı. "Evet, bunun takip sayılabilmesi için belirli günlerde nereye gittiğimi bilmen ve beni gözetliyor olman gerekir, değil mi?"

"Aynen öyle." Eski ben bunu yapabiliirdi. Kendimi defalarca onun yoluna atar, *beni seç, beni seç* diye bağıırdım. Tanrım, bunu düşününce bile kendimi acınası hissediyordum. Ama biz arkadaştık. Onun ilgisi ya da sevgisi için yarışmak için bir neden yoktu. Dahası, bir daha öyle biri olmayacaktım. "Bugün çok rahatsın."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve ellerini beyzbol pantolonunun arka ceplerine soktu. "Sezonu iki haftalık cezayla kapattığım ve takımla seyahat edemediğim için giyinmek için pek bir nedenim yok."

Yüzümü buruşturdum. Çünkü lig ona sadece yirmi beş bin dolar para cezası vermekle kalmamış, babam da onu son on iki maçtan men etmişti.

"değil." Omuz silkti. "Bunu hak ettim."

"Siparişiniz burada." Arti yine tezgâhın arkasında belirdi ve büyük kahverengi bir poşeti Chris'e doğru uzattı. "Ben de sana her zamankinden aldım." Chris başıyla onayladı.

bana baktı ve küçük beyaz çantayı kahverengi olanın yanına koydu.

Chris telefonunu çıkardı. "Hepsini faturama ekle."

"Zorunda değilsin." Birkaç hafta önce dışarı çıktığımızda biramın parasını ödemişti ve karşılaştığımız her iki seferde de kahvaltımı ısmarlamıştı. Puff'ı görmeye her gelişinde yanında getirdiği kahvelerden bahsetmiyorum bile.

"Benim için fark etmez."

"İstemediğini biliyorum ama sürekli bir şeyler için para ödüyorsun ve şimdi bu arkadaşlığın dengesi bozuldu. Bırak ben alayım." Kartımı tezgâhın diğer tarafına ittim.

Yutkundu ve kaşlarını çatı. "Tamam ama bu sadece benim salatam değil."

"Oh." Nedenini açıklayamasam da midem bulandı. Adam beyzbolun en gözde bekârıydı. Tabii ki birileriyle çıkıyordu. Neden çıkmadığı izlenimine kapıldığımı bilmiyordum. "Sanırım sevgilinin yemek parasını ödemelisin. Bir dahaki sefere hesabı ben öderim."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bu Hannah'nın öğle yemeği."

Başımı eğdim. "Hannah mı? Engellediğin kadın mı?" Vay canına, keskin bir dönüş yapmıştı. Gerçi düşmanların aşık olması diye bir şey vardı. Bu, son bir aydır neden daha az öfke patlaması yaşadığını açıklayabilirdi. Belki de onu etkilemeye çalışıyordu.

Sırıttı ve tüm yiyeceklerin parasını ödemek için telefonunu okuyucuya dokundurdu. "Aklının çalıştığını görebiliyorum. Bu bir randevu değil. Bir proje hakkında konuşmak için Hannah ile buluşacağım." Bir nefes aldı ve biraz gergin görüldüğüne yemin edebileceğim bir ifadeyle beni incelerken nefesini dışarı verdi. "Aslında, eğer meşgul değilsen, senin de gelmeni çok isterim."

"Hannah ile görüşmene gelmemi mi istiyorsun? Engelini kaldırdın mı?"

Dilini ön dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Zorunluluktan."

Başımı eğdim ve onu inceledim. "Bu kadar önemli olan ne?"

"Eğer gelirsen, öğrenirsin." O neredeyse gülümseme geri gelmişti ve midemi bulandırıyordu.

"Artık merak ediyorum, bu yüzden hayır diyemem."

Çantalarımızı elimize alarak Langfield yerleşkesine doğru üç blok yürüdük. Hem beyzbol hem de hokey takımlarının sahibi oldukları için stadyumları yan yana inşa etmişlerdi ve şirket ofisleri caddenin karşısında yer alıyordu. Sadece oyunculara özel bir bar olduğuna dair bir söylenti vardı.

İki stadyum arasındaki boşluğun altındaki tünellerde, ama ben hiç görmedim. Güya sadece davetliler girebiliyormuş. Chris oraya hiç birini getirmiş miydi?

Ona baktım. Önündeki yiyecek poşetlerini kavrarken kollarındaki damarlar belirginleşmişti ve gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Pek konuşmasa da aklında bir şeyler olduğu belliydi. Bu gizemli ve düşünceli hava onun seksapelinin daha da artırıyordu. Bugün bir randevusu olmayabilirdi ama yirmili yaşlarında muhteşem bir adamdı. Kesinlikle birileriyle çıkıyordu.

Bu fikir adımlarımı biraz daha hızlandırdı. Ama bunun üzerinde duramazdım.

Onu mutlu eden şeyi yapmaya hakkı vardı.

"Gelmek istemiyor musun?"

Sesini duyunca sıçradım. Şarküteriden ayrıldığımızdan beri tek kelime etmemişti ve ben hâlâ Chris ve onun flört hayatıyla ilgili tüm düşüncelerden kurtulmak için kendimle savaşıyordum.

"Hayır, *biliyorum*, ama..." İçimi yeni bir endişe dalgası kaplarken alt dudağımı kemirdim. "Burada olmamı umursayacak mı?"

Babamın emekli numarası büyük mavi dış saha duvarının ortasında yer alıyordu ve Revs'in en iyi atıcılarından biri olarak tarihe geçmişti. Ayrıca, yıllarca takımla çalışmıştı. Ama arada sırada oynadığım maçlar dışında artık stadyuma uğramıyordum. Toplantılara da hiç karışmazdım.

"Yapsa da umurumda değil. Seni orada istiyorum." Boştaki eliyle büyük cam kapıyı açtı ve hâlâ elinde tuttuğu çantalarla beni içeri buyur etti. "Eğer sen gelmek istiyorsan ve ben de seni burada istiyorsam, başkasının fikrinin ne önemi var?"

Böyle söylediğinde haklıydı. Ben de gülümseyerek binaya girdim ve asansöre yöneldim.

Halkla ilişkiler departmanının ve şirket sahiplerinin ofislerinin bulunduğu kata çıktık ve beni Hannah'nın ofisine yönlendirdi. Kapıyı Hannah başını kaldırıp baktı. Yüzünde bir gülümseme vardı ama bana odaklandığında gülümsemesi kayboldu. "Avery?"

Midem de onunla birlikte battı. Bu pek de sıcak bir karşılama *değildi*.

Ayaklarımın üzerinde kaydım. Bir dakikalığına her şeyin yolunda olduğundan emindim, ama şimdi? "Beni Chris davet etti." Destek almak için ona baktım ama Hannah'ya kaşlarını çatıldığını gördüm. "Umarım sorun olmaz?" Soru ona yönelikti ama ben Chris'in şakağında nabız gibi atan damara odaklanmıştım.

Nefes nefese kaldı ve masasına doğru tepindi. "Sorun olmadığını söyledim. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil."

Hannah homurdandı. "Senin için iyilik yapmak her zaman büyük bir zevktir." Bu onun için bir iyilik miydi?

"Revs için iyi bir basın yaratacak, bu yüzden yardımın bencilce değilmiş gibi davranma." Kahverengi çantadan beyaz kâğıda sarılı bir sandviç çıkardı ve Hannah'nın masasına bıraktı. "Ben de sana Arti'ninkini aldım."

Mavi gözlerini devirdi. "Yemek ve berbat bir tavır. Bundan daha iyisi olamaz. Ama burada olman harika Avery. Zaten bir noktada seninle bu konuların üzerinden geçmem gerekiyor." Tekrar masasına oturdu ve sandalyelere başıyla işaret etti.

Chris bir tanesinin içine çöktü ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Langfield ve Miller bunu tantana olmadan yapacaklarını söylediler, bu yüzden bunun sosyal medya saçmalıklarınız için olduğunu unutmayın," diye homurdandıktan sonra bana döndü. "Oturmalısın. Hannah'nın söyleyecek sözü hiç bitmez, bu yüzden sonsuza dek burada kalacağız."

"Burada karşılaştığım huysuzluklarla başa çıkmam için bana yeterince ödeme yapmıyorlar."

Tahmin edebiliyorum. Babam, Beckett Langfield ve sporcularla dolu bir takım arasında işi başından aşkındı. Verimliliği ve anne gibi kontrolü sayesinde herkesin hızla sıraya girmesini sağlayan patronu Liv'in aksine Hannah gençti ve tatlı görünüyordu. Bu yüzden, sahip olduğunu bildiğim omurgasına rağmen, erkeklerin çoğunun tavrına maruz kalmaya meyilliydi.

Birkaç tuşa bastı, sonra ekranı görebilmemiz için bilgisayar monitörünü bize doğru çevirdi.

Puffinry Projesi

Projenin adını duyunca tüylerim diken diken oldu. Sonunda kendimi onun yanındaki sandalyeye bırakırken Chris'e baktım ve bir açıklama bekledim.

"Puff'ın bir yaşam alanına ve bir koloniye ya da her neyse ona ihtiyacı var, bu yüzden üzerinde çalışıyoruz." Chris ekrana bir el salladı. "Langfield, Miller, Revs ve ben hayvanat bahçesinin penguen sergisini bir martı kolonisine ev sahipliği yapacak şekilde genişletmesini sağlayacak bir fon oluşturuyoruz."

Bir milyon dolar mı? Hâlâ işlemekte olduğum verilere göre, bu fon penguen sarayının büyüklüğünü iki katına çıkarmaya yetecek gibi görünüyordu.

Belli ki birileri araştırmalarını yapmış, çünkü ilave kuşlar için 200 bin dolar ayırmışlar. Gerçi ben asla

Olasılığı hayal ederek, Puff için bir koloni edinmeyi hayal ve bunu gerçekleştirmenin ne kadara mal olacağı konusunda kendi araştırmamı yapmışım. Evet, aptalca bir iyimserdim ama küçük adama bağlanmışım. Nasıl bağlanmayayım ki? Bu miktar parayla Boston'da ona katılacak dokuz martı daha bulabilirdim. Ve fon önümüzdeki birkaç yıl boyunca onların bakımını fazlasıyla karşılardı.

Gözyaşlarımı kırıştıtararak yanımdaki çatık kaşlı adamı inceledim. Chris'in Puff'ın en iyi arkadaşı olduğu konusunda şaka yapmış olsam da, tamamen yanılmışım. O daha çok ebeveyni gibi davranıyordu. İnisiyatifi ve ona bakıldığından emin olma ihtiyacı, kuşa karşı yumuşak bir noktası olmasının çok ötesindeydi. Christian Damiano asabi bir pislik olduğu için çok eleştirildi ama aslında iyi bir adamdı.

Christian 16

Ne demek Puff'a resmi gösterdim?

Bu lanet kuşları sevip sevmemem önemli değil. Onlara ihtiyacı olan o. O yüzden ona resimleri gösterin ve seçmesine izin verin. Ya da daha iyisi, onu gerçek kuşlarla tanışmaya götür.

Zavallı kuşu ülkenin her yerine uçurmayacağım.

Peki. O zaman en azından ona fotoğrafları göster.

Sarışın: Tamam. Boş ver, hayvanat bahçesindeki kuş bölümü dokuz kuşu seçecek.

Bu hafta sonu partiye geliyorsun, değil mi?

Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum.

Cadılar Bayramı'nda çamura saplanamazsın. Buna izin vermem. Unutmayın: Kırmızı bir gömlek giymeniz gerekiyor. Emerson yeşil, Bosco mavi bir yelek giyiyor ve Dumpty gömleksiz ve kırmızı kravatlı.

CADI BAYRAMI

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Orta saha oyuncumuz Mason Dumpty, ben arkasından Uber'den inerken başını geriye attı ve kıkırdadı.

"Ben mi?" Takım arkadaşlarımı iterek Wren'in lobisinin cam kapısına yöneldim. "Kadınların pantolonuna para sokması gerekiyormuş gibi görünen sensin."

"Senin ağzından Tanrı'nın kulaklarına." Mason koşarak yanıma geldi, iki çıplak kolunu kaldırdı ve pazularını esnetti. Adam tam bir ilgi orospusuydu, bu yüzden doğal olarak bir pantolon ve kırmızı bir kravattan başka bir şey giymesinin istenmediğini öğrenince kendinden geçti. "Ama Dragon Cadılar Bayramı için giyiniyor? Hem de kostümünü başka birinin seçmesine izin vererek? Bu senin ilgi alanının çok dışında."

Durdum ve takım arkadaşına dik dik baktım, belki de bu saçmalıkla uğraşmaktansa evde kalmalıydım diye düşündüm. "Bana kırmızı bir tişört giymemi söyledi. Neden kabul etmeyeyim ki?" Öfkeyle döndüm ve kapıcıya seslendim. "Wren Cass'in partisi için buradayız. Kendisi 2203 numarada."

Dostça bir gülümsemeye bizi asansöre kadar uğurladı.

Takım arkadaşlarım konuyu kapatmak yerine, lobi boyunca ve Wren'in katına çıkarken sinir bozucu yorumlarına devam ettiler.

"Ayrıca bu Aavery." Kyle Bosco beni dürttü. "O kızın senin onun emrettiği her şeyi yapacağından haberi yok, babasının da yok."

Tom Wilson'dan bahsetmiyordum. Adam tüm sezon boyunca başıma bela olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Avery'nin yaratılmasıyla nasıl bir ilgisi olabileceğini hayal etmek zordu. Gece ve gündüz gibiydiler. Sezon sona ermişti, bu yüzden adamdan uzak kalmanın tadını çıkarıyor *olmalıydım*, ama sık beni sezon dışı antrenmanlarıma rahat bırakmıyordu. Hayır, sürekli kıcıma basıyordu. Ve beni bu sonbaharda basın derslerine girmeye zorladı.

Bu yüzden haftada birkaç saatimi, kulağımın dibinde gevezelik ederken Hannah'yla geçirme zevkini yaşadım.

"Kim sorarsa sorsun, lanet olası Alaaddin gibi giyinirken yakalanmazdım, Streaks." Mavi yeleğini ve beyaz pantolonunu taradım. Adam, özellikle de doğal olduğunu iddia ettiği röfleli saçlarıyla bir alete benziyordu.

"Avery seni tanıyor. Sana bunu yapmanı söylemez." Emerson başını salladı ve sırtıttı. "Ama hâlâ siktiğin bir hatunla nasıl bu kadar kanka olabildiğini anlamıyorum."

Ve tekrar başladı. Onun hakkında böyle konuştuğunda canlanan kızgınlığımı bastırdım.

"Evet. Yani, eğer seks harika olmasaydı, o zaman tamam. Belki." Bosco kaşlarını çatı. "Ama eğer seks kötüyse, etrafta takılmak isteyeceğimden emin değilim. Bilirsin, tekrar olmasını istediğini ima ederse diye. Yani evet, ondan uzak dururdum." Sanki kararını vermiş gibi başını salladı. "Eğer iyiye, kesinlikle ona tekrar vurmaya çalışırdım. Biri ya da diğeri. Arada kalmış bir arkadaşlık değil bu."

Çenem titredi ve kalp atışlarım hızlandı ama iyi anlamda değil. Bunu aylardır duyuyordum. "Bu saçmalığı bir daha açıklamayacağım," diye homurdandım. "Biz arkadaşız. Tuhaflaştırmaya çalışmayı bırak."

"İş tuhaf yapan da bu zaten, dostum." Emerson güldü. "Sadece arkadaş olabileceğinizi düşünmeniz."

Ona ters ters baktım ve ellerimi yumruk yapıp iki yanıma sıkıştırdım. "Seni evde bırakmalıydım."

"Avery hepimizi bizzat davet etmemiş olsaydı, hepimizi evde bırakırdın." Homurdandı.

"Gerçek. Ama bir sorum var." Mason ellerini birbirine sürterek bana sırtıttı. Hay sikeyim. Böyle bir ifadeyle, kusacağı saçmalıklara karşı kendimi hazırladım.

"Ya biriyle takılmaya başlarsa? Bu arkadaşlık olayına nasıl dahil olur?"

Bok karıştırıyor. Adam bunu hep yapardı.

"Biriyle çıkmıyor." Kelimeleri ısırarak söyledim. Çünkü onun herhangi biriyle takılmasına kötü tepki vereceğimden hiç şüphem yoktu.

"Evet." Asansör Wren'in katına çıkarken Bosco başıyla onayladı. "Ama dostum..." Dışarı çıktı ve koridora baktı. "Flört etmek ve sevişmek her zaman el ele gitmez. Ben çıkmıyorum ama..."

Düşüncesini bitirmesine gerek yoktu ve ben de zaten bu saçmalığı duymak istemiyordum. Dördümüz arasında en uzun süre seks yapmayan ben olduğumdan hiç şüphem yoktu. Bu benim için sorun değildi. Kimseyi istemiyordum. Yani her neyse. Ve Avery.

"Kimseyle takılmıyor," diye tersledim, Streaks'in arkasından asansörden çıkarken. Koridordan gelen müzik sesinden ne tarafa gideceğimi kestirmek kolaydı. "Ve şimdi bırak, lütfen."

Dairenin kapısına yaklaşırken bas seslerinin zemini titretmesinden bunun bana göre olmadığını anlamıştım. Ama bir söz vermiştim, o yüzden buradaydım.

İçeridekilerin duyabileceğinden şüphe etsem de kapıya vurdum. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve beni karşılayan manzara, yüzümü ele geçirmek isteyen gülümsemeyle savaşmak için çenemi kilitlememe neden oldu.

"Sarışın."

Kısa kollu sakız pembesi elbisesi muhteşem bacaklarını ön plana çıkarıyordu. Birbirimizi aylardır tanıyor olmamıza rağmen, saçlarını daha önce hiç böyle görmemiştim. Bir çeşit plaj buklesi şeklinde yapılmıştı. Kız kardeşim onlara ne isim vereceğini bilirdi ama o böyle şeylerden bahsetmeye başlayınca kulak kesildim.

"Geldiniz!" Başındaki ışıltılı taçla uyumlu bir gülümsemeyle bizi şaşırttı. "Ve talimatlarıma mükemmel bir şekilde uydunuz."

Sanki onun talimatlarını harfiyen yerine getirmeyen herhangi bir erkeğin gelmesine izin verecekmişim gibi.

"Tabii ki geldik." Ona doğru eğildim ve hızlıca sarıldım. Anında, her zaman burnumda tüten kek kokusu beni içine çekti.

Gününün çoğunu kuşlar ve ölü balıklarla geçirdi.

Ben hazır olmadan önce geri çekildi ama takım arkadaşlarımdan daha fazla tepki almamak için hızla uzaklaştım.

Bunu yaptığımda, her biri beni bok yiyen bir sırtışıla *izliyordu*.

"Hey, fıstıklar." Jana köşeyi dönüp bize doğru geldi. "Boston Revs burada." Ellerini havaya kaldırarak bize doğru dans etti. Beyaz bir bikini, pembe bir yelek ve bir çeşit... balonlu şapka giymişti. Tezgâhtan kırmızı bir parça kaptı ve Kyle'a doğru yürüdü. "Şapkanız, efendim."

Üzerine beyaz kâğıttan daireler bantlanmış yarım kırmızı bir kickball'a benziyordu. "Vay be, kızım, iyi görünüyorsun." Sırtarak o aptal şapkayı Başını.

Wren oturma odasını dolduran insan kalabalığının arasından çıktı. Sıcak pembe bir şort ve ona uygun bir spor sütyeni giymiş, bir de şapka takmıştı. Onunkinin üzerinde yarım bir maymun kafası vardı. "Mason Dumpty, Kong'u ezeceğini biliyordum." Tezgâhtan bir maymun kafası daha aldı ve ona doğru yürüdü.

"Oh! Anladım!" Kyle yumruğunu sıktı ve kıkırdadı. "Kahretsin, hepiniz harikasınız. Hadi Toadette, gidip bir şeyler içelim." Jana'yı çekti.

"Kayboldum." Bana bir ipucu vereceğini umarak Avery'yi değerlendirdim.

Emerson grubumuzun ön tarafına doğru ilerledi ve parmak uçlarında yükselip insan kalabalığını taradı. "Bana Daisy'nin burada olduğunu söyle."

"Oh, öyle. Hadi, Luigi. Sana gösterelim."

"Yolu göster, bebeğim."

Wren topuklarının üzerinde döndü ve Emerson ve Mason'ı da yanına alarak hızla uzaklaştı.

"Luigi..." Çenemi eğdim ve kırmızı gömleğimi tekrar elime aldım. Sonra Avery'ye bir kez daha baktım. "Oh, Prenses Şeftali."

Tezgâhtan kırmızı bir şapka kaptı ve başıma yerleştirebilmek için yaklaştı. "İşte böyle, Mario."

Kahretsin, çok tatlıydı. Benden Mario gibi giyinmemi istemişti ve o da Peach'i seçmişti. Bu biraz fazla hoşuma gitmişti. Şapkayı ayarladıktan sonra ellerini omuzlarıma koydu.

Vücudum onun yakınlığı karşısında gerildi. Ama bir insan bana çok yaklaştığında genellikle içimde oluşan gerginliğin aksine, beni vuran şey geri çekilme ihtiyacı değildi. Hayır, ona tutunma ve onu kendime daha sıkı çekme arzusuyla savaşıyordum.

Bir adım geri çekilerek başını eğdi, tacının ucunu hafifçe yukarı kaldırdı ve beni taradı. "Bıyiksız bile mükemmel bir Mario oluyorsun."

"Güzel." Tacını dikkatlice düzelttim. "Çünkü Şeftali kadar tatlısın."

"Biliyorum, değil mi?" Kıyafetinin tamamını göstererek bir daire çizdi. Bu hareket elbisesinin biraz yükselmesine neden oldu ve kalçalarını inanılmaz bir şekilde sağladı. "Bu şimdiye kadarki en iyi kostüm fikrimdi."

Dikkatimi onun bacaklarından uzaklaştırarak daireyi inceledim. Oturma alanının köşesinde, bir balkabağının içinden çıkan turuncu ve beyaz ışıklı devasa siyah bir ağaç vardı. Her türlü örümcek ve hayaletle süslenmişti. Ve odanın etrafında en az on tane jack-o'-lantern yanıyor olmalıydı. Mutfak barı boyunca beyaz mumlarla birkaç siyah şamdan ve çeşitli punçlara benzeyen şeylerle dolu plastik kazanlar vardı. Her şey Wren'in bu geceki dekorasyonuna yardım ettiğini söylediğinde bahsettiği ürkütücü temaya uyuyordu.

Ellerimi ceplerime soktum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Yer iyi görünüyor."

"Harika oldu." Ellerini önünde kavuşturdu ve gülümsedi. "Bir şeyler içmek ister misin? Wren'e senin sevdiğin All Out'tan bir kasa getirttim."

Başımı salladım ve dudaklarımı birbirine bastırarak yüz ifademi düzelttim. "Sakın başlama," diye takıldım. "En son dışarı çıktığımızda sana bir Bud Light ısmarlamıştım ama sen benim Easy Out'umu içtin ve Bud'la baş başa kaldım."

Kıkırdadı ve omuz silkti. "Bu iyi."

"Ama Wren bu gece *benim* için aldı?" Kaşlarımı kaldırdım. tatlı olabilirdi ama aynı zamanda saçmalıyordu.

Masum bir gülümsemeyle odanın diğer tarafındaki içi şişe ve buz dolu kocaman plastik balkabağını işaret etti. İkimiz için de birer bira alıp kapaklarını kapattım, sonra da onun yanına döndüm. O diğer tarafta kalırken ben tezgahın bir tarafına yerleştim. Onunla konuşmak o kadar kolaydı ki -ilk geceden beri öyleydi- etrafımızın insanlarla çevrili olduğunu neredeyse unutuyordum.

"Kahretsin kızım, günlerdir sopa yiyorsun." Aptalca bir gülümseme takınan yarı sarhoş bir salak Avery'nin yanına sokuldu ve pervasızca kıcını kontrol etti. Minnettar bir mırıltıyla bacaklarını tarayarak incelemeye devam etti.

Boğazımı temizledim, içimde zaten fokurdayan kızgınlığı yatıştırdım. Avery ve ben tezgâhın iki yanında duruyorduk ama konuştuğumuz çok belliydi. Birbiriyle uyumlu kostümler giydiğimizden bahsetmiyorum bile. Ne oluyor lan?

Şişemi mermer adanın üzerine biraz fazla agresif bir şekilde koydum ve müzikten duyulacak kadar yüksek bir sesle çınlamasına neden oldum.

Bu sonunda adamın dikkatini çekti. Bana odaklandığında gözleri kocaman oldu. "Vay *anasını*. Sen Christian Damiano musun?"

O adamdan istediğim şey *özür dilemesiydi*. Kız arkadaşını rahatsız etmek istememiştim ama bunu yapamazdım çünkü Avery benim değildi. Bu yüzden dikkatini Avery'den uzaklaştırmak için *ünlü bir beyzbol oyuncusu* kartını oynadım.

"Evet."

"Bu gece, o sadece Mario." Avery adamın yanında kıkırdadı.

Gözlerimi devirdim ve ona sinirli bir bakış atmak için elimden geleni yaptım ama her zamanki gibi söz konusu Avery olunca bu imkânsızdı. Ne olursa olsun, adam şimdi tüm dikkatini bana veriyordu, tam da umduğum gibi.

"Gömleğimi imzalar mısın?" diye sordu, gülümsemesi biraz fazla geniş ve gözleri cam gibiydi.

İşte tam da bu yüzden cebimde her zaman bir ya da iki tane pembe altın Sharpie bulundururdum. Başımı sallayarak bir tane çıkardım ve beyaz tişörtünün omzundaki kumaşı imzaladım.

Adam arkasını döndü ve birasını aldı. "Hızlı topun inanılmaz ama Wilson'a aptal dediğinde dünya seninleydi dostum." Avery'nin gülümsemesiyle aynı anda yumruğunu kaldırdı.

Doğrusu, o gün hâlâ haklı olduğuma inanıyordum. Tom Wilson'ın oyuncularını dinlemeyi öğrenmesi gerekiyordu. Ama onun önünde Avery'nin babasına saldıran adamla yumruklaşmamın imkanı yoktu. Avery orada durmazken insanların onun hakkında kötü konuşmasına katlanamazdım ve o adamdan hoşlanmıyordum.

Aptalın etrafında bir adım atarak omuzları çökmüş pembe elbiseli kıza yaklaştım.

"Avery *Wilson'la* tanıştın mı?" Ben sordum.

Adam tökezledi, gözlerini kırıştırdı ama nispeten çabuk toparlandı ve bize parmakla ateş etti. "Senin baban bir bok değil." Bununla birlikte koşarak uzaklaştı.

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Bunun yerine sakince biramı yudumladım.

Avery çenesini yukarı kaldırdı ve beni değerlendirdi, yüzünde temkinli bir ifade vardı. Hay sikeyim. Konuyu hemen değiştirmesem babası aramıza girecekti. Ben de aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Ben tam burada dururken sana asıldığına inanabiliyor musun?"

"Neden yapmasın ki?" Başını öne eğdi. "Biz birlikte değiliz."

Bu ifade bağırsaklara inen bir yumruk gibiydi. Kahretsin, o dangalağın ilgisini umursamıyormuş gibi konuşmak zorunda mıydı?

"Bunu nereden biliyor?" Ben onun Peach'inin Mario'suydum. Ve burada bulunduğum yirmi dakika boyunca yanından hiç ayrılmamıştım. Bunlar merak eden biri için oldukça büyük ipuçları gibi görünüyordu. Söylediği gibi gerçekten birlikte olmasak bile.

"Çünkü sinyal vermiyorsun." Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış bir halde etrafımızdaki insanları inceledi. "Onu görüyor musun?" Kovboy şapkalı, gömleksiz bir aptalı işaret etti. Adamı ve yanındaki kadını incelerken gözleri yumuşadı. "Nasıl da havada asılı duruyor?" Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Elinin bir dokunuşuyla bile olsa ona nasıl sürekli dokunuyor?"

Hayır, görmedim. Kovboya ya da yanındaki kıza bakmıyordum. Hayır, yanımdaki kadın beni büyülemişti. Gözlerindeki özlem bana tam olarak ne istediğini söylüyordu.

"Ve şu adam."

Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık gözümü ondan kaçırmamın imkânı yoktu. Adamın bir önemi yoktu. Tek umursadığım onun sözleriydi.

"Onu izleme şekli. Bir oda dolusu insan var ama ona odaklanmış durumda, sanki yalnız olmadıklarının farkında değil gibi."

Başparmağımı çenesinin altındaki yumuşak deride gezdirdim ve mavi gözlerini benimkilere çevirmeye zorlayarak yukarı kaldırdım.

"Bir gün biri sana bu bakacak," diye söz verdim.

Gerçek buydu. Bu tür bir bağlılığa ilham veren bir kızdı. Aylardır ona bu gözle bakmamak için çok çalışıyordum. Çünkü onu ne kadar büyüleyici bulsam da, o benim değildi. Ve onun bekâr kalma tercihinə saygı duyuyordum.

Bana hayalet gibi bir gülümseme verdi. "Umarım öyledir." İç çekerek elimden kurtuldu ve birasını dudaklarına götürdü. Bunu yaparken dudakları

Aşağı.

"Bu partinin planlanmasına yardım biri olarak, pek eğleniyor gibi görünmüyorsun."

Çenesini eğdi ve başını hafifçe salladı. "Aslında evde olmayı tercih ederdim."

O zaman neden buradaydık? Ben de evde olmayı tercih ederdim. Biramı tekrar adaya koydum ve ona bakakaldım.

"Ne?"

"Kostümleri hazırlamayı, planlamayı seviyorum. Hayalet ağacını süslemeyi, ürkütücü panç ve balkabağı katırını yapmayı. Hatta balkabaklarını oymayı ve yiyecekleri yapmayı bile." Tezgâhın üzerine dizilmiş atıştırmalıklara baktı. "Ama şimdi müzik yüzünden neredeyse bağlamak zorunda kaldığımız ve insanlar bana çarpıp durduğu için, şeker mi şaka mı yapanlara şeker dağıtmayı ve film izlemeyi tercih ederim."

Aynı fikirdeyim. Şeker dağıtmak ve filmin uzanmak konusunda. Tüm bu şeyleri hazırlamak için harcanan onca emekle hiç ilgilenmedim.

"Binam ailelerle dolu. Çocuklar için bir kase bıraktık."

Beni vurabilir. Muhtemelen vurur. Ama ben yine de vururdum.

Bana döndü ve başını arkaya eğdi. Bir tutam saç gözünün içine düştü ve onu kulağının arkasına sıkıştırmaktan kendimi alıkoymamın hiçbir yolu yoktu.

"Zıplamak ister misin? Aptal bir Cadılar Bayramı filmi izleyip şeker dağıtabiliriz."

Yavaşça beni içine aldı, dudakları büzülmüştü ve yüz ifadesi düşünceli idi. Yanıtın gecikmesi kalbimin sıkışmasına neden oldu. Nefesimi tutmuş hayal kırıklığına hazırlanıyordum ki sonunda "Çok isterim" dedi.

Anında bir rahatlama dalgasıyla nefesimi verdim. "O zaman gidelim sarışın."

Ben: Puff ve Avery'nin hindi dolu bir tabakla fotoğrafı.

Chris: Bu berbat.

Ben: Ne?

Chris: O bir kuş. Onu hindiyle besleyemezsin.

Neden?

Chris: Çünkü bu yamyam olmak gibi bir şey. Elinde bir tabak insan eti tutmak gibi.

Ben: ...

Chris: Pek değil, ama neredeyse

Tamam, ucube. Long Island nasıl?

Sorun yok. Gianna'nın erkek arkadaşı burada. Onda bir terslik var. Gergin ve sürekli saate bakıp duruyor.

Belki o da benim gibi çifte rezervasyon yaptırmıştır. Babamın Şükran Günü yemeğinden çıktıktan sonra Puff'ı görmek için uğradım. Şimdi yine annem ve Dave'lerde yemek zorundayım.

Puffin'ime daha fazla kuş eti yedirme. Burada ahlaki üstünlüğü ele alıyorum ve onu yamyamlığa zorlamanın doğru olmadığını söylüyorum.

Ben: İyi. Puff balığa yapışacak. Pazar günü hala film gecesi yapacak mıyız?

Chris: Bunu kaçırmazdım

ARALIK

"Hadi Wilson Baba. Eve yürümemiz sorun değil, söz veriyorum."

"Sana defalarca bana böyle hitap *edemeyeceğini* söyledim, Wren." Babam tezgâha yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Doğru, Papi Wilson'a geçtim." Dudaklarını birbirine bastırdı ve koyu renk gözlerini bir kalp atışı için tavana kaldırdı. "Yine de kulağa aynı tınıyı vermiyor."

Babamın yanıtı, hem sporcuları hem de muhabirleri korkutan bir bakış oldu.

Wren yıkadığım son tencereyi kuruturken sadece kıkırdadı.

Sezon dışı Cumartesi akşamıydı ve bu da babamla akşam yemeği anlamına geliyordu. Genellikle Wren ya da Jana benimle gelirdi, çünkü ona işkence etmekten zevk alırlardı. Bu gece Wren'in varlığı için özellikle minnettardım. Babamın bana ders vermek için can attığından emin olduğum konudan kaçınmamı kolaylaştırdı. Chris'le onun hoşlanabileceğinden daha fazla takılıyordum. Hayatımın her ayrıntısına vakıf olmasa da, Wren'in partisinde erkeklerin ortaya çıktığını duymuştu. Chris'le tanıştığım gece dışında

onunla olan karşılaşmalarımı kimseden saklamadım. Yine de ara sıra dışarıda, herkesin bizi görebileceği yerlerde karşılaşıyorduk. Babamın bilmediği şey, haftalık sinema gecelerinde bir araya geldiğimiz ya da her gün mesajlaştığımızdı. Ya da Chris Puff'ı görmeye geldiğinde haftada birkaç kez birlikte öğle yemeği yediğimizi.

"İkinizin geceleri limanda dolaşması fikri hoşuma gitmiyor." Babamın kaşları iyice çatıldı. "Ve Avy'min eve dönerken o lanet kuşu kontrol etmek için ısrar edeceğini biliyorum."

Wren başını geriye attı ve güldü.

Öfkeyle babama, bana ondan miras kaldığı söylenen keskin bir bakış fırlattım. "Eninde sonunda Puff'ın ilk torunun olduğunu anlayacak ve seveceksin."

"Büyükbaba olmak için çok gencim." Beni işaret etti. "Bunu hatırlıyorsun." Muhtemelen öyleydi. Ben doğduğumda o sadece yirmi bir yaşındaydı. Ve koçluğun getirdiği tüm strese rağmen kahverengi saçlarında neredeyse hiç beyazlama belirtisi yoktu. Elli yaşına yaklaşmaktansa otuzlu yaşlarının sonundaki bir adam gibi görünebilirdi. "Ayrıca, bana otuz yaşına gelene kadar kimseyle çıkmadığını söylemiştin."

"Hayır, yapmadım." Öfkelendim.

Babam randevularıma ara vermemi biraz fazla sevdi.

Omuz silkti ve sırtarak cevap verdi. "O konuşmayı kesinlikle hatırlıyorum."

"Seçici ışıtmı, Papi Wilson."

İçimden bir ürperti geçti. "Bunu veto etmek zorundayım." Wren'e başımı salladım. "1800'lerdeki bir çiftliğe aitmişsin gibi konuşuyorsun."

"Bunu kabul edebilirim." Wren tezgâhın yarımadasına yaslandı ve ellerini önünde kavuşturdu. "Özellikle de geceleri beni sıcak tutacak ateşli bir çiftçiye sahip olacağım anlamına geliyorsa. Gerçi beklediğim orgazm sayısına ve o zamanlar doğum kontrolünün olmamasına bakılırsa, sonunda nane şekeri gibi bebekler çıkarırdım." Parmaklarını art arda hızlıca şıklattı.

"Tanrım." Babam başını omuzlarının arasına düşürdü ve salladı. "Babama işkence etmeyi bırak." Kankamdan babama döndüm. "Bir şey gitmeden önce. Annem ve Dave Noel için Paris'e gidiyorlar."

Mavi gözleri kısıldı ama ağzını sıkı sıkı kapattı. Muhtemelen benim hatırlım için bir yorum yapmaktan kaçınıyordu. Annem ve Dave'in hayata karşı özgür ruhlu yaklaşımlarını sevmiyordu. Bunun en büyük nedeni, yıllarca bu yaklaşımın

ebeveynlik zordu. Son dakikada seyahate çıkmaya karar verdikleri için sık sık planlarını iptal etmek zorunda kalıyor, izinli olduğu hafta sonlarında beni onunla bırakıyordu.

"Ve Noel için planların olduğunu biliyorum."

Arkadaşlarıyla birlikte Karayipler'de bir adaya tatile gidiyordu. Antigua, belki?

"Sen de gelebilirsin," diye atıldı. "Çocuklardan birkaçı ailelerini getiriyor. Seni ağırlamayı çok isterim. Bunu biliyorsun."

Davet ettim. Beni dört kez davet etmişti.

İçimi çektim. "Bunu biliyorum. Ama o hafta çalışmak zorunda olduğumu biliyorsun."

Ve sen evde kalmayı teklif etmeden önce, ben gayet iyi olacağım." "Tatillerde yalnız kalmanı istemiyorum."

"Olmayacak." Wren yarımadanın etrafından dolaştı ve bir kolunu omzuma doladı. "Onu ailemle birlikte yanımda tutacağımı biliyorsun, Koca Papi."

Ofladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu David Ortiz."

"Oh. Hmm." Omuz silkti. "Peki, seni aramak için bir şey bulacağım."

"Bay Wilson," diye milyonuncu kez önerdi.

Bir kahkaha attım. Bunun onların ileri geri konuşmalarını durduracağını düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Babam aptal değildi, o da bunun farkına varmalıydı.

"On iki yaşımdayken de sana böyle sesleniyordum." "Ve hala adım değişmedi."

"Ama ben yaptım." Kirpiklerini ona doğru savurdu.

Birden gibi hissederek inledim. "Lütfen babamla flört etme. Bu iğrenç."

İki eliyle granit tezgahı tokatladı ve kıkırdadı. Babam sadece burnunun kenarını sıktı ve iç çekti.

"Ve bununla birlikte, gidiyoruz." Babamın yanağını öptükten sonra Wren'in bileğini kavradım ve onu fuayeye doğru çektim.

Dışarı çıkarken, "Hoşça kalın, *Wilson*." diye seslendi. Sırtarak kapıyı arkamızdan kapattı.

Kalın paltosunun üzerinden omuzlarını kavradım ve onu bana bakmaya zorladım. "Lütfen babamla çıkmaya çalışma."

Homurdandı ve benim duruşumu taklit ederek omuzlarımı kavradı.

"Benimle çıkmak için fazla gergin."

Bundan yüzde yüz emin değildim. "Yine , lütfen yapma."

Başının büyük bir kısmıyla birlikte gözlerini de devirdi ve perçemleri yüzünde dans etti. "Onunla uğraşmak hoşuma gidiyor, ama ailem

Eve gelip babanla yattığımı söylersem beni Minnesota'ya geri gönderir ve orada ailemle yaşamaya zorlarlar."

Bu fikir karşısında öğürmemeye çalıştım.

"Ama ne dediğinizi duyuyorum ve sizi rahatsız ediyorsa duracağım."

Sonra sağa döndü, ama ben binanın hemen dışında durdum ve limana doğru döndüm.

Yanında olmadığımı fark edince durdu ve dönüp bana baktı. "Sen gelmiyor musun?"

Önce bir eldiveni, sonra diğerini çektim. "Chris'le hayvanat bahçesinde buluşacağım." Sırıttı. "Doğru ya. Randevu gecesi."

Çenemi rüzgârdan saklamak için mavi atkımın içine soktum ve ellerimi siyah bezelye kabanımın ceplerine soktum. "Biz çıkmıyoruz. Bunu biliyorsun. Sadece film gecesi."

"Seni defalarca boşaltan bir adamla arkadaş olamazsın. Böyle bir şey yok." Saçlarını gözlerinden savurarak bana ters ters baktı. Aylar geçmişti ama hâlâ bana ve bir yıllık yalnızlığıma kızgındı.

Omuzlarımı geriye çektim. "Yapabilirim ve ."

"Bu delilik." Başını iki yana salladı.

"O zaman ben deliyim." Omuz silktim. "Ama gitmem gerek. Seni seviyorum." Ona bir öpücük verdim ve o sağa giderken ben de sola döndüm.

Hayvanat bahçesine giden yolun geri kalanını hızlıca yürüdüm. Kış gerçekten bastırmıştı ve hayvanat bahçesinin karantina alanlarına açılan kapıdan içeri girdiğimde, limandan gelen buz gibi rüzgârdan kaçtığım için daha mutlu olamazdım. Güvenlik masasındaki adama el salladım ve martının geçici yuvasına gitmeden önce gece vardiyasındaki veteriner teknisyeni Dean'e hızlıca bir merhaba dedim.

Chris büyük kapalı havuzun arkasına çömelmiş, kot pantolonlu dizlerinden birini denge için büyük bir kayaya bastırmıştı.

"Kimse bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor baba. Tanrı aşkına, ben zorla girmem. Bana bir dizi anahtar verdi. Ve artık hepsi beni tanıyor. Buradaki personel için altı yüz imza imzaladım."

Kıkırdadım. Bu konuda ne kadar yakınsa da, bir imza talebini çevirdiğini hiç görmemiştim. Cebinde en az iki Sharpie olmadan asla evden çıkmazdı. Son seferinde pembe altın rengi bile vardı.

"Hey, çocuklar." Chris'in arkasından ayak sürüyerek yaklaştım.

Başını kaldırdı ve her zaman yaptığı gibi kaşlarını çatı. "Babama kimsenin seni takip ettiğimi düşünmediğini söyle."

"Eğer bir şey varsa, onun Puff'ı takip ettiğini düşünüyorlar, Bay Damiano." Chris'in yanına çömeldim ve midemi altüst etmekte asla başarısız olmayan burbon ve deri kokusuyla hemen çarpıldım. Biraz sendeledim ve Chris beni sabitlemek için bir kolunu etrafıma sardı. Chris'in telefonunun ekranında babası bana sıcak bir gülümseme verdi.

"Sana sürekli bana Bo demeni söylüyorum."

Chris babasına çok benziyordu. Aralarındaki tek fark koyu renk gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar ve siyahtan çok beyaza çalan gri saçlarıydı.

Taktığı ince çerçeveli gözlüklerin ardında koyu renk gözleri parlıyordu. "Bırakayım da siz gecenizin tadını çıkarın. Sadece torunumu görmek istedim. Uzun zaman oldu."

"Ona öyle deme. O bir kuş," diye homurdandı Chris.

Tartışmasının babamınkiyle ne kadar yakından örtüştüğünü görünce kıkırdamaktan kendimi alamadım.

"Hiç komik değil, sarışın."

"İşte burada yanılıyorsun, Chris." Bo kıkırdadı. "Ve eğer bana gerçek bir torun verirsen, belki kuşundan çocuğun olarak bahsetmeyi bırakabilirim."

Chris içini çekti ve başını salladı. "Hoşça kal baba." Babası sadece sırttı ve ikimize de el salladı.

Telefon görüşmesi bittiğinde sırttım. "Beni güldürüyor."

"Ben de. Çoğu zaman." Chris ayağa kalkmama yardım etti. "Sadece torun saçmalığına başladığında değil. Oraya yakın bir yerde değilim."

"Ona çok yüklenme. Bir gün harika bir baba olacaksın ve onun da bunu gördüğünü biliyorum."

Chris omuz silkti. "Her zaman kız kardeşim ve benim hayatının en iyi parçası olduğumuzu söyler ve benim de kendi çocuklarıma sahip olmanın keyfini ve stresini yaşamamı ister."

"Babam dede olmak için çok genç olduğunu söylüyor."

Chris başını salladı. Her ne kadar benim yanımda babam hakkında olumsuz yorumlarda bulunmasa da, etrafımızdaki hiç kimseye de izin vermese de, bu ilişkinin hala gergin olduğunu biliyordum.

"Puff yeni kuşları seviyor gibi görünüyor," dedi.

Şimdiye kadar, bütçelediğimiz dokuz taneden altısını ekledik. İki çiftleşme çifti ve iki dişi.

"Özellikle de pembe bantlı olan." Chris çenesini eğerek dişilerden birini işaret etti.

Söz konusu kuşu değerlendirdim, sonra da tüm grubu taradım. "İlkbaharda göreceğiz."

"Yüzündeki tüm renk gittiği için hala ne kadar üzgün görüldüğünü sevmiyorum." Chris başını salladı.

Kış aylarında martılar yılın büyük bölümünde oldukları gibi sevimli palyaçolara benzemiyorlardı. Beyaz ve turuncu renkleri soluyor, yüzleri gri ve siyahın donuk tonlarına bürünüyordu.

"Ona birkaç ay verin, bildiğiniz ve sevdiğiniz Puff'a geri dönecektir."

Chris sırttı. "Aşk güçlü bir kelime, sarışın."

"Onu sevdiğini hepimiz biliyoruz." Omzuna vurdum. "Buranın anahtarını bu sayede aldın."

Chris başını eğdi ve saçmalıyormuşum gibi salladı. Sorulsa, kendisine bir anahtar verildiğini, çünkü vakıf kurulana kadar martıların bakımını üstlendiğini söyleyecekti.

"Hadi gel." Kuşlar için atıştırmalıkları sakladığımız yere gittim. Hepsini birkaç balıkla besledik ve yola çıkmadan önce Puff'a Chris için yeni zıplama numarasını yaptırdım.

Dışarı çıktığımızda elimi tuttu ve beni ana yoldan uzaklaştırarak kendisine doğru çekti. "Ben otoparktayım."

"Araban var mı?"

İri, sıcak elinin sıcaklığı içime yayıldı ve acı soğuğa rağmen beni anında ısıttı. Beni bırakmaya hazır bir şekilde elini gevşettiğinde, elimi daha sıkı tuttum. Henüz bırakmaya hazır değildim.

Bana yan gözle baktı, dudakları kaşlarını çatacakmış gibi aşağı doğru döndü. Bir arkadaşla el ele tutuşmak tuhaf mıydı? Belki, ama o geri çekilmedi, ben de devam ettim.

"Karanlıkta ve kışın ortasında Boston'da dolaşmayacağız. Elbette bir arabam var."

Kot pantolon, Uggs ve kalın bir palto giymiştim ve halimden gayet memnundum. Hava soğuktu elbette ve yılın bu zamanında limandan gelen rüzgâr sertti ama ben kışa alışmışım. "Buraya babamın evinden yürüyerek geldim."

Yine yan gözle bana baktı, bu sefer çenesini bir o yana bir bu yana oynatıyordu. "Bir dahaki sefere bana mesaj at. Seni alırım. Geceleri limanda dolaşmandan nefret ediyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gülümsemeye karşı koydum. Bir kez daha deja vu yaşıyordum.

Çalışmakta olan siyah bir Mercedes'e yaklaştığımızda tutuşunu gevşetti ve bu sefer onu . Başını eğerek yolcu kapısını açtı.

Ona minnettar bir gülümseme verdim ve zaten sıcak olan deri koltuğun rahatlatıcı konforunun tadını çıkararak içeri kaydım. Kaputun etrafından dolanırken onu incelemekten kendimi alamadım. Vücudu ağır bir kışlık paltonun altında gizliydi ama buna rağmen gücü ve zarafeti barizdi. Gerçekten de muhteşemdi. Ve çok ama çok yanlış anlaşılmıştı.

"Bambi?" On beş dakika sonra daireye adım attığımızda Chris seslendi. Beni önden içeri soktu ve anahtarlarını kapının yanındaki küçük masanın üzerine attı. Chris'in evine ilk gittiğimde burada değildi. Emerson mı yoksa Chris mi emin değildim ama içlerinden biri dekorasyonu seviyordu. Her geldiğimde yeni mobilyalar, dekorlar ya da muhteşem sanat eserleri oluyordu.

Masanın üzerinde asılı duran yeni resim ciğerlerimdeki tüm nefesi çaldı. Bakış açısı, ressamın bu resmi gün batımında Boston Limanı'nın ortasında bir teknede otururken çizdiği izlenimini veriyordu. Şehrin renkleri ve binaları sakın bir suluboyayla resmedilmişti. Stadyum oradaydı, hayvanat bahçesi de öyle, ama ayrıntılar tek tek göze çarpmak yerine birbirine karışmıştı.

"Bu muhteşem." Bronz çerçeveyi parmağımla hafifçe .

"Kız kardeşim," diye homurdandı. "Yeteneklidir." Sonra başını salladı. "Ama bir pazarlama ajansındaki berbat işini bırakmıyor çünkü erkek arkadaşı orada çalışıyor."

Gianna'nın erkek arkadaşı hakkında Chris'in o adamdan hoşlanmadığını bilecek kadar çok şey duymuştum, ama ona Gianna'nın işi ve yeteneği hakkında ayrıntılı bilgi vermesini isteyemeden, Emerson her zamanki kocaman gülümsemesiyle mutfaktan dışarı baktı.

"O resmi çerçevelediğimiz için çok mutluyum." Chris ona ters ters baktı.

Kimi kandırıyordum ki? Bu daireyi dekore edenin Chris olduğu bir dünya yoktu.

"Planın nedir?" Chris homurdandı.

"Sorun olmazsa ikinizle takılacağım. Ve üçüz yaptım." Mutfğa açılan kemerden geçerek gözden kayboldu.

"Trip-a-ne?" Chris ceketimi taşımama yardım ederken sordum.

Dolabın kapağını çekip açtı ve kendininkiyle birlikte astı. "Küba sandviçi gibi ama daha iyi."

"Kulağa lezzetli geliyor ama ben babamda yedim."

"Tamam." Başını gazlı şöminenin üzerine monte edilmiş televizyona doğru eğdi. "Git bir film aç, ben de birkaç bira alayım."

Sürüne sürüne büyük oturma odasına girdim ve rahat deri koltuğun üzerine çöktüm. "Ne izlemek istersin?" diye seslendim.

Chris'in bağırarak verdiği yanıt "Sen nasıl istersen" oldu.

Sehpalardan birinin üzerindeki tahta kutunun üzerinde *Uzaktan* Kumandalar yazıyordu. Adamların burayı son derece düzenli tutmaları beni hep güldürmüştür.

Televizyon kumandasını çöp kutusundan alıp geniş kanepeye yerleştirdim, bacaklarımı altına aldım ve üzerime tüylü bir battaniye örttüm. Uzaktan kumandayı televizyona doğrultarak film seçkisi arasında gezindim ve ne seçeceğimi kara kara düşündüm. İlk film gecemizde Cadılar Bayramı tipi korku filmleri izlemiştik, ardından Kasım ayı boyunca yeni çıkan birkaç film seçmiştim ama Noel'deydi ve yılın bu zamanlarında genellikle Hallmark romantik komedilerini tercih ederdim.

Chris içeri girdi ve biraları bir *gümbürtüyle* masanın üzerine koydu. Bir Bud Light ve bir Easy Out. Her zaman seçim yapmama izin ve kararına asla gözünü kırpmazdı. Eğer ikisinden de istersem, bunu da sorun etmezdi. Aslında, genelde böyle olurdu. İkisini de paylaşırdık.

Tabağını kısa bir süreliğine bacağına üzerinde dengeledi ve sandviçini aldı, ancak sos ekmek dilimlerinin arasından sızarken ona ters ters baktı. Oflayarak sandviçi tekrar yere bıraktı ve tabağı önündeki masaya bıraktı.

"Peçete getir Bambi," diye seslendi omzunun üzerinden.

"Bir aksiyon mu seçsek? Ya da belki bir gerilim?" Geçen sefer ona bir tatil romantizmi izletmişim ve bir başkasını seçerek onu ölümüne sıkmak istemedim.

Emerson birkaç peçeteyi Chris'in kafasına fırlattı ve peçeteler kar taneleri gibi gökten süzülüp Chris'in kucağına düştü.

"Parıltılı olmak gibi bir şey." Üçüncü kaleci yemeğini almak için geri dönerken güldü.

Chris sert bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Emerson beni ne kadar güldürüyorsa, Chris'i de o kadar delirtiyordu. Ama yine de onu seviyordu.

"İzlemek istediğin yeni aksiyon filmleri var mı?" Ellerini peçeteye silen Chris'i izleyerek tekrar sordum.

"Ne?" Emerson elinde tabağı ve birasıyla pelüş koltuğa çöktü ve sehpayı kendisine doğru yaklaştırdı.

Chris onlar bahşış vermeden önce biraları kaptı. "Dikkatli ol."

Emerson kaşlarını çatarak önce masaya sonra da Chris'e baktı, sorunu göremediği belliydi. "Dostum, bana küçük bir kasaba romantizmi vaat etmiştin. Bu yüzden evde kaldım. Kar ve Noel büyüsü beni heyecanlandırırsın diye."

Sandviçini iki eliyle ağzına bir santim yaklaştırmış olan Chris arkadaşına bakakaldı. "*Karıncalanma* mı?"

"Evet, bilirsin, sonsuza dek mutlu son o kadar iyidir ki neredeyse ağlarsın. Kalbinizi titreten türden." Emerson'ın gülümsemesi loş odayı aydınlatırken sandalyesinde kıpırdandı ve bu sırada neredeyse tabağını yere düşürüyordu.

Ona gülümsemekten kendimi alamadım. Adamın iyi bir romantizmi sevmesi çok yerindeydi.

Chris ise ters ters baktı ve başını salladı. "Hiçbir şey için söz vermedim. Avery'nin seçtiği şeyi izlemek için kalabileceğini söyledim. Eğer *karıncalanmazsan*, anlamak zorunda kalacaksın."

"Hallmark filmlerinden mı?" Ona sordum.

Sandviçini tabağına bıraktı ve ellerini kalçasının üzerine koyduğu tek peçeteye silerken kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ne giydiğin umurumda değil. Bunu film izlemek için yapmıyorum. Bunu seninle olmak için yapıyorum. O yüzden ne istersen onu seç."

Çenesini eğerek devam etmemi işaret etti ama ben olduğum yerde donup kalmıştım. Sözler Chris'in tipik tavrı gibi sertti ama arkasındaki duygu kalbimi sınıksız sarmış ve sıkıştı. Kalın bir yutkunmayla kendime sadece arkadaş olduğumuzu hatırlattım. Her ne kadar yorumu inanılmaz derecede tatlı olsa da, beynimin algılamaya çalıştığı gibi demek istememişti.

Chris, görünüşe göre benim gerçekliğe dönmemi beklemekten yorulmuştu, iç çekti ve kumandayı elimden aldı. Hızlı bir hareketle, geçen hafta *Noel Dileği*'ni bitirdikten sonra bahsettiğim filmin simgesine gitti ve tıkladı.

"Evet!" Emerson yumruğunu sıktı. "Bunun yılın en iyisi olması gerekiyordu."

Chris gözlerini devirdi ve kumandayı masaya bıraktı.

Ben ise bir kez daha donup kalmıştım. Çünkü bu adam hiçbir hatırlatma ya da yönlendirme yapmadan izlemek istediğim filmi açmıştı.

"Ne?" diye sordu, sandviç bir kez daha havadayken durakladı.

"Yok bir şey." Easy Out'u üzerinden aldım, bir yudum içtim ve ona uzattım. "Film gecelerini seviyorum."

Her yer binlerce beyaz ışıqla aydınlanmıştı. Ve yanımdan neredeyse bir o kadar insan geçiyordu. Pazar boyunca küçük kulübeler kurulmuştu ve her elli metrede bir, müşterilerin dinlenebileceği ya da birbirlerine sokulabileceği rahat kanepeler ve ateş çukurları vardı. çalışıyordum ama etrafı kaplayan bazı buzdan heykeller bunu zorlaştırıyordu. Kız kardeşim buna bayılırdı.

Birkaç fotoğraf çektim ve ona mesaj attım.

Birisi odasından çıkmış.

Bir homurtu çıkardım.

Ben: Vay canına Chris, bu çok havalı. Bana resim gönderdiğin için teşekkürler.

Gianna: Bunu söylememi beklemiyordun herhalde.

Pek sayılmaz. İnsanlar beni huysuz olmakla suçluyorlardı.

On

u. Ama o bir sanatçıydı, bu yüzden etkilenmiş gibi davranmasa da Gelecek hafta bana limanın bir resmini göndereceğini neredeyse garanti .

Noel pazarının tüm ihtişamıyla. Bu onun kelimeler olmadan teşekkür etme yoluydu.

Rudolph'un donmuş halinin inanılmaz görüntüsünden uzaklaşıp limanın manzarasını seyrederken nefesim önümde beyaz tüyler halinde süzülüyordu. Dışarısı buz gibiydi ama yıldızlar dışarıdaydı, gökyüzünde parıldıyor ve şehir ışıkları tarafından susturulmuş olsalar bile suya yansıyorlardı.

Bütün gece boyunca "Dragon" diye bağırان taraftarlarla uğraşmak zorunda kalmamak için gözlüklerimi takmış ve bir bere eklemiştim. Revs'in atıcısı olan bu adam Boston'da hayattan daha büyüktü ve bazen bu rolü oynamak yorucu olabiliyordu.

Bugüne kadar sezon dışı kondisyon için stadyumda birkaç saat geçirmiş ve neyse ki haftada bire indirilen zorunlu pres antrenmanım için Hannah ile buluşmuştum. Bana hâlâ berbat olan kaydırıcım hakkında sorular sorarken yüzüme takınmaya zorladığı mutlu ifadelerden sonra acıdı. Yavaş ilerliyordu ama soğukkanlı olma konusunda giderek daha iyi oluyordum. Ve şu anda, evde olmadığım halde kendimi tamamen rahatlamış hissediyordum. Bu neredeyse duyulmamış bir şeydi.

Büyük şehirde küçük bir kasaba. Gecemi bu şekilde tanımlayabilirim. Burası Boston'un en büyük Noel pazarıydı, peki ben neden buradaydım? Çünkü Avery onunla burada buluşmamı istemişti. Evimden çıkmam için gereken tek şey buydu. Onu görme vaadi beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde baştan çıkarmıştı. Onu hayvanat bahçesinden alacağımı söylemiştim ama o bunun gereksiz olduğunu ve bir buçuk blok yürümek istediğini söyleyerek beni başından savmıştı. İşte burada, hayvanat bahçesine olabildiğince yakinken Noel pazarında duruyordum.

Limandan uzaklaşıp kalabalığı taradım ve insan denizinde sarışın bir at kuyruğu yakaladım. Dirseklerimi tuğla döşemeleri limandan ayıran ferforje korkuluklara dayayarak Avery'nin bana doğru ilerleyişini izledim.

Gözlerini bana kilitlediğinde, içimi ısıtan bir gülümsemeye dönüştü.

"Hey, sarışın." Etkilenmemiş gibi davranarak at kuyruğunun kıvrımını küçük bir çekiştirdim.

Yaklaştı ve göğsümü okşadı. "Beni yendin."

Tabii ki biliyordum. Yirmi dakikadır buradaydım. Onu hiçbir şekilde bekletemezdim. Avery soğukta durup bir adamın ona gelmesini beklemekten daha iyisini hak ediyordu. Ondan yapmasını istediğim birçok şeyden biri de

dolaylı olarak anladığı şey, onun zamanına değecek bir erkeğin beklemeyi yapan kişi olacağıydı.

"Yani." Korkulukları ittim ve eldivenli ellerimi birbirine sürttüm. "Nereye gidiyoruz?"

"Açlıktan ölüyorum. Roxy's'ten vegan ızgara peynir alalım ve içine batırmak için bir fincan Chowda'nın istiridye çorbasından içelim." Mavi gözleri parlayarak satıcıları taradı ve pazarın karşısındaki iki yiyecek kamyonunu işaret etti.

Deniz mahsulleri çorbasının yanında *vegan* ızgara peynir sipariş etmenin saçmalığı konusunda onunla dalga geçebilirdim ama Avery'nin yemek seçimlerini sorgulamamayı öğrenmiştim.

İçimden, sağlık bakanlığı denetimlerinden kaçarak şehir içinde dolaşan bir aracın arkasında yapılan yiyecekleri yeme fikri beni rahatsız ediyordu. Ama bu düşünceleri bir kenara ittim. Mantıksız korkularımın üstesinden gelmek için çalışıyordum ve bu da onlardan biriydi. Bu yüzden şikayet etmek yerine beni her iki hatta da sürüklemesine izin verdim. Yemek parasını ben ödediğim için bize sıcak çikolata ısmarladığında itirazlarımı yutmayı bile başardım.

Pazarın dört bir yanına serpiştirilmiş şöminelerden birine çok uzak olmayan boş bir masa bulduk ve yerleştikten sonra bir dirseğimi viski fıçısı masasına dayayıp onu izledim.

"Nefis." Avery çorbaya batırdığı sandviçten bir ısırık alırken gülümsedi. "Bu en iyisi." Tekrar daldırdı, gözleri tepedeki çılgın ışıklar gibi parlıyordu. "Çabuk ye," dedi sarılı sandviçimi göstererek, "soğumadan ye."

Hava ancak 20 derecedi. Tabii ki soğuyacaktı. Aklımız başımızda olsaydı, içeride yemek yerdik. Yine de buradaydık. Avery'nin övgüyle bahsettiği vegan ızgara peynir yerine, turşulu domuz sandviçi olan Southerner'ı tercih etmiştim. Şüpheli gıda güvenliği prosedürleri bir yana, iyi olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Bunu denemelisin." Kalın ekmeği kremalı istiridye çorbasına batırdı ve bana uzattı.

Aylar sürmüştü ama Avery'ye ve onun yemek paylaşmaya olan ilgisine alışmıştım. Ama konu istiridye çorbası ve ızgara peynire gelince, aklımda bir sürü şüphe ve endişe birbirine karıştı.

Masanın üzerine doğru eğildi, sandviçi uzattı, mavi şapkasındaki puf topu sallanıyordu. Yaklaştıkça, onun tatlı kokusuyla çarpıldım. Her zaman olduğu gibi, şüphelerimin için tek gereken buydu. Sandviçi tutarken

Sandviçi yaklaştırıp hızlıca bir ısırık aldım. Bunu yaparken alt dudağım başparmağına değdi ve içimde bir karıncalanma hissi oluştu. O lanet sandviçin tadının nasıl olduğunu tarif edemezdim, çünkü tek düşünebildiğim ağzıma değen yumuşak teniydi. Onun bana karşı hissi. Dudaklarımdaki tadı.

Sanki daha dün ellerimi onun üzerinde gezdirmişim, belinin kıvrımlarından aşağı doğru kaymışım ve bacağına kalçama asmışım gibi, geçen dokuz ay bir anda yok olup gitti.

"Gördün mü?" Gülümsedi, sandviçi geri çekti ve tekrar koltuğuna oturdu.

Bu anıyı geride bırakmaya hazır olmasam da gözümü kırpıştırarak o ana geri döndüm.

"İnanılmaz, değil mi?"

"Doğru," diye kabul ettim, çünkü sandviçin bir önemi yoktu. Tekrar çorbanın içine daldırdı.

Kendi sandviçimi aldım ve dirseklerimi masaya dayadım. "Bu nasıl başladı?"

"Bu mu?" diye sordu başını iki yana eğerek.

"Market. Sandviç ve çorba sosu. Hepsi." Annesiyle ilgili bir hikâye anlatmasını bekliyordum. Bu noktada pek çok hikâye dinlemiştim ve hepsi de bir tür macera içeriyordu. Yeni yerler, yeni yemekler, yeni deneyimler.

Ancak Avery, annesinden bahsederken her zaman yaptığı gibi koltuğunda zıplayıp hareketli bir hikâyeye dalmak yerine boğazını temizledi, başını eğdi ve siyah plastik kaşığına çorbasının içinde döndürdü.

Ruh halindeki ani değişim kalbimi yerinden oynattı. Bu tereddüt de neydi?

"Babam ve ben her yıl buraya geliriz." Sözleri ancak fısıltı halindeydi.

Oh.

Yanlışlıkla duygularını incitmemek için babası konusundan için bilinçli bir çaba sarf etmişim. Ve muhtemelen iyi de yapmışım, çünkü o anda ilk içgüdüm kaşlarımı çatmak ve ona adamın eğlence için olan bir yerde bir saniye bile geçirdiğini hayal edemediğimi söylemekti. Ama dilimi ısırardım. Onun önünde onun hakkında olumsuz konuşmayacaktım. Buna uzun zaman önce karar vermişim. Bunun yerine, tanıdığım pislik fikrini *onun* sevdiği adamdan ayırdım.

"Kızarmış peynir ve çorbayı da seviyor mu?"

Başını kaldırdı ve geniş gözlerini bana odaklayarak yüzümü inceledi.

İfademi, yargılamaktan ziyade ilgimi yansıttığını umduğum bir hale getirdim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama yılın bu zamanları babamın en boş olduğu zamanlardır." Dikkati tekrar yemeğine yöneldi ve siyah kaşığı bir kez daha çorba bardağının içinde çevirdi. "Kasım ve Aralık aylarına her zaman olabildiğince çok kaliteli zaman sığdırırdı. Ben on beş yaşına gelene kadar Revs'te oynadı ve ertesi yıl yardımcı atış koçu olarak işe alındı. Yani Şubat'tan Ekim'e kadar beyzbol ve ev ödevleri ve ev işleri gibi zorunluluklar tarafından kontrol edilirdi. Ama," dedi omuz silkerek, "Kasım ve Aralık?" Parlak bir gülümsemeyle suyu taradı. "O aylar benim aylarımdı. Boston'daki tüm turistik yerleri gördük ve yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Bolts Hokey maçları, Isabella Stewart Gardner Müzesi, senfoni." Dudağı dişlerinin arasına sıkışmış halde tekrar bana odaklandı. "Babam cannoli savaşlarını çok sever, bu yüzden onunla birlikte şehirde dolaşıp en iyilerini buluruz."

Adam iyi bir babaya benziyordu. Belki de Avery insanların içindeki iyiliği ortaya çıkarıyordu.

"Noel pazarı her zaman bizim şeylerimizden biri olmuştur. Sanırım en çok hokeyi seviyor. O ve ben Çarşamba gecesi buradaydık." Tekrar gözlerime baktı, sanki olumsuz bir şey söyleyeceğimden endişeleniyormuş gibi bekliyordu.

Bir düzine şekilde yanıt verebilirdim, ancak inşa etmek için bu kadar çok çalıştığım şeyi mahvetmek istemiyorsam bunlardan sadece birkaçı kabul edilebilirdi.

Bakışlarını tuttum ve dirseklerimi bir kez daha masaya dayayarak biraz daha yaklaştım. "Demek Noel Pazarları ve hokey, ha?"

"Evet. Daha farklı olamazlardı ama ikisini de seviyoruz." O parlak gülümseme geri dönmüş, gözlerindeki ışıltıyı dans ettiriyordu.

"Babam ve ben hokey konusunda da birbirimize bağlıydık. Beni her zaman Islanders maçlarına götürürdü."

Gülümsemesi hınzır bir sırıtışa dönüşerek alaycı bir ses çıkardı. "Sen bir Islanders taraftarı olamazsın."

"Hayır. Langfield kardeşler buza çıktığından beri Bolts taraftarıyım."

"Güzel. Boston sporu en iyinin de en iyisidir." Avery bir ısırmık daha aldı.

"Maça gitmeliyiz."

"Bu eğlenceli olurdu." Langfield'lar hem Revs'in hem de Bolts'un sahibi olduğu için bilet almak Hannah'yı ya da Revs'in ofislerinde çalışan herhangi birini aramak kadar kolaydı.

"Hokey oynadın mı?"

İçimi çektim. "Hayır, daha az temas gerektiren sporlar yapmam gerekiyordu. Futbol, hokey, lakros?" Başımı salladım. "Onlarla başa çıkamazdım. Beyzbol bana ihtiyacım olan boşluğu sağlıyor."

Başını eğip beni değerlendirdi ama beklediğim gibi kaşlarını çatmadı ve beni sorgulamadı. Avery tuhaf olduğumu fark etmiş gibi görünmüyordu. Ama muhtemelen bunu itiraf etmenin zamanı gelmişti.

Ellerimi peçeteme silerken kalbim biraz daha güçlü atıyordu. Kahretsin, bu konuyu açmaktan nefret ediyordum ama buradaki nihai hedefim onunla bir gelecekti ve bu da açılmak anlamına geliyordu. "Fark ettin mi bilmiyorum ama kişisel alan ve mikroplarla ilgili bir sorunum var."

Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu ve bir an için dudaklarını birbirine bastırarak beni inceledi. "Ne demek istiyorsun?"

Bir nefes verdim ve itirafta bulundum. "Annem ben beş yaşındayken bir enfeksiyon yüzünden öldü."

Onu, onunla geçirdiğim belli belirsiz anlardan çok daha fazla hatırlamıyordum. Ama onda olan şeyi kapmaktan ya da daha kötüsü, babama veya kız kardeşime mikrop bulaştırmaktan ne kadar korktuğumu hala hatırlıyorum. Beş yaşındaki bana göre, onlara bir şey olursa yalnız kalabileceğim fikri dehşet vericiydi.

"O zamandan beri kişisel alan, hastalıklar, mikroplar, hepsi benim için bir şey oldu. Genelde insanların bana dokunmasından hoşlanmam. Bu yüzden hokey bana göre değildi. Oyuncular benim rahat için birbirlerinin kişisel alanlarına çok fazla girmek zorunda kalıyorlar."

Kaşığını peçetenin üzerine bıraktı ve aramızdaki tahta fiçinin üzerinde duran elime uzandı. Ancak temas kuramadan geri çekildi ve parmaklarını yumruk yaptı. Şimdi kaşlarını çatmış beni izliyordu, gözleri yüzümden elime ve tekrar elime gidip geliyordu. "Sana dokunmamın sakıncası var mı?"

Ses tonundaki üzüntü karşısında kaskatı kesildim. İtirafım yüzünden artık benim yanımda kendinde düşüncesi mideme kurşun gibi oturdu. Elini kendi elimle kapattım ve sıktım.

"Hayır." Bu tek kelime beni o an için biraz fazla olabilecek bir yoğunlukla baş başa bıraktı ama bana inandığından emin olmalıydım.

Avucunu benimkine bastırmak için elini çevirdi ve parmaklarımızı birleştirdim.

Vücudumun tekrar rahatlaması için tek gereken buydu. Hay sikeyim. Onun dokunuşuna aldırmadığımı söylemek çok hafif kalırdı.

"Hiç de değil, Avery."

Bu kadın bana dokunduğunda içimde zerre kadar endişe ya da panik yoktu. Hayır, onun dokunuşu ruhumu yatıştırmaktan ve beni huzurla doldurmaktan başka bir şey yapmadı ve bu konuda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ne demek yalnızım?

Dün gece Wren'lere gittim ama bugün evde tek başıma dinleniyorum.

Ben: Bu aptalca. Bana gel.

Aile gününüzü mahvetmeyeceğim.

Noel'i yalnız geçirmene asla izin vermem. Bu kabul edilemez. Gelip seni alacağım.

Hayatta olmaz. Aileni bırakamazsın. Long Island'dan onca yolu seni görmek için geldiler.

Yapamam. Ya sen gelirsin ya da ben sana gelirim.

Sarışın: Tamam. Tamam. Ben de geleceğim.

NOEL GÜNÜ

Onu ikna ettikten sonra telefonumu tezgâhın üzerine koydum. Noel için Boston'da olacağımı öğrendiğim anda ona planlarının ne olduğunu sormalıydım ama günü ailesiyle geçireceğini düşünmüştüm. Arkadaşlar Noel'de takılmak için aile işlerini atlamazdı. Ve ne yazık ki biz hâlâ . Ama ben Mart ayına, onun çıkmama yılının biteceği güne kadar gün sayıyordum.

Kapıcımın doğrudan gönderilecekler listesindeydi, bu yüzden kimseye haber vermeme gerek yoktu. Bu tam olarak doğru değildi. Emerson Noel için annesine gitmişti ama babam ve kız kardeşim buradaydı.

"Avery geliyor," diye duyurdum babamla kız kardeşimin masa tenisi oynadıkları açık odaya.

Gianna bana bakakaldı, babamın ona gönderdiği plastik topu tamamen kaçırmıştı. "Noel'de mi?"

Cevabım homurdanmak oldu. Onunla tekrar tartışmaya girmeyecektim. Bu ikisi geldiklerinden beri en az bir düzine kez onu sormuşlardı. Belki de

Çünkü onun hakkında çok fazla konuşuyordum. Ne olursa olsun, onunla sadece arkadaş olduğumuzu açıkça belirtmiştim.

"Güzel. Kızla tanışmak için aylardır bekliyordum." Babam gülümsedi. "Bu benim için dokuz puan demek. Gi, senin sadece üç puanın var."

Gianna yere yığıldı ve raketi lacivert pinpon masasının üzerine bıraktı.

Emerson ve ben geçen yaz almıştık ve aylarca beni neredeyse sürekli oynamaya zorlamıştı. Çünkü ev arkadaşımın iyi olmadığı bir şey varsa o da rahatlamaktı. Daireyi paylaştığım bu enerji yığınının hayatını kurtarmak için kıpırdamadan oturamaması kimseyi şaşırtmadı. Eğer benim yardımına ihtiyacı olmasaydı, mutlu bir şekilde kendi başıma yaşıyor olurum. Ama ona ne kadar bok atarsam atayım, Emerson yıllar içinde bana alışmıştı. Ve onu istemeyerek de olsa sevdim.

"Sen ve Chris ikiniz de atlet olduğunuz ve ben olmadığım için benim bir handikapım olmaması haksızlık gibi görünüyor."

Babam kıkırdadı ve raketini döndürdü. "Oynamayı sen istedin."

"Oturup duvarlara bakmaktan iyidir." Kız kardeşimin her zaman şikâyet etmek için bir nedeni vardır. "Ve Chris bizi buraya getirdi."

Hannah sayesinde dün Boston General'ın pediatri servisine gitmem gerekti, bu yüzden tatil için New York'a gidemedim.

Aklımı okuyan babam bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Yapma." İki elimi de havaya kaldırdım. "Ben bir şey demedim baba."

"Bunu gözlerinde görüyorum." Servis atıp küçük beyaz topu ağlara gönderirken başını salladı. "Dünkü hastane yolculuğu için Revs'i suçluyorsun."

Kız kardeşim yine ıskaladı. Masa tenisinde neredeyse Emerson kadar kötüydü.

"Şey-"

"Hayır." Raketini bana doğrulttu ve kaşlarını çattı. "Bütün sezon bir katırın kıcı gibi davranmamış olsaydın, sezon dışında olumlu reklam yapıyor olmazdın. Gelecek yıl bunu unutma."

İçimi çektim ve omuzlarımı gevşemeye zorladım. Haklıydı. Hâlâ medyaya karşı hıyar gibi davranmama konusunda haftalık kursuna katıldığım için, gitmesi gereken kişinin ben olduğum konusunda ısrar etmesi mantıklıydı. Eğlenceli şeyler. "Tamam baba."

Kız kardeşim topu masanın üzerine bıraktı ve savurdu ama ıskaladı. "Tanrıya şükür Jake burada değil. Bununla bir gün geçirirdi. Tanrım, berbatım."

"Yapamazsın." Kollarımı kavuşturdum ve içimde kabaran öfkeyi dizginledim. Erkek arkadaşının gitmesi gerekiyordu. Kız kardeşimin inanılmaz bir yeteneği vardı. Belki pinponda değil ama başka şeylerde. Ama berbat tavırları ve yeterince iyi olmadığını düşünmesine neden olan erkeklere olan ilgisi onu sürekli aşağı çekiyordu.

Şimdiki erkek arkadaşı, uzun bir silsilesinin en kötülerinden biriydi. Ve bunu onun kardeşi olduğum ve kimse yeterince iyi olamayacağı için söylemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen dünyanın yüzde yetmiş beşi yeterince iyi olurdu. Gianna her seferinde en alttaki yüzde onu seçiyordu. "Masa tenisinde iyi olmaman kimin umurunda? Tanrı aşkına, Boston Hayvanat Bahçesi için bir logo tasarlıyorsun. Bununla gurur duy."

Alay etti. "Evet, tasarlıyorum çünkü kardeşim işi bana teklif etmelerini söyledi." Bunu itiraf etmek cesaret isterdi.

Yardım istemek için babamın gözlerine baktım. Şimdi söyleyeceğim her şey onu üzecekti. Çünkü evet, elbette Gianna'yı önerdim. Ama kız kardeşim olduğu için değil. Hayvanat bahçesinin logosu için şapkaya onun adını koymuştum çünkü o inanılmaz bir grafik tasarımcısıydı. Tek yaptığım bir öneride bulunmaktı. Yetkili kişiler onu yeteneğine göre seçmişlerdi, benimle olan bağlantısına göre değil. Ama o bunu duymak istemedi. Benden değil.

"Demek Noel'de ailenle tanışması için bir kızı davet ettin, ha?" Babam beni bu tren enkazından kurtarıırken aynı zamanda kurtların önüne atıyordu.

"Ailesi uzakta." Tatil sırasında tüm ailesinin onu terk ettiği düşüncesine öfkelenmek istesem de, bunun Tom Wilson'ı bir pislik olmakla suçlamak kadar basit olmadığını fark ettim.

Noel pazarındaki o günden beri babasından daha çok bahsetmeye başlamıştı. Bana her şeyi rahatça anlatmasını istiyordum ve eğer bu babasından övgüyle bahsetmesi anlamına geliyorsa, öyle olsun. Dürüst olmak gerekirse, anlattığı hikâyelere bakılırsa Tom benim babama çok benziyordu. Tek başına bir ebeveyn olarak her şeyi kendi başına çözmeye çalışıyordu. Ve çok iyi bir iş çıkardığı açıktı. Avery harikaydı ve çoğu zaman onun birincil ebeveyni olduğunu bildiğimden, bunun için ona biraz kredi vermeliydim.

Hem kız kardeşim hem de babam daha fazlasını söylememi bekliyorlardı ama ben sadece omuz silktim.

"Noel için ona ne aldın?" Kız kardeşimin sorusu tamamen meydan okumaydı ama ben yemi yutmadım. Onun için çok zaman ve çaba harcamıştım.

Avery için doğru hediye seçmek. Ama Gianna'ya ne yaptığımı söylersem çok abartırdı. Farkında olmadan yardım etmiş olsa bile.

Kapı zilin sesi kulaklarıma müzik gibi geldi. Tanrıya şükür Avery beni kız kardeşimin sorusuna cevap vermekten konuşarak kurtarmıştı. Biraz fazla hevesli bir şekilde döndüm ve kapıya doğru koştum.

Avery diğer tarafta duruyordu, UGG botları, tozlukları ve siyah kabarık paltosunu giymişti. Beni tepeden tırnağa süzdü. "Az mı giyinmişim?"

Ben de ona aynı şekilde baktım, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibiydi. Bana mükemmel görünüyordu.

"Eşofman giydik, Avery. Chris seni etkilemek için giyinmiş," diye seslendi babam.

Burnumun kenarını sıkarak iç çektim. Babam ve Gianna'nın günün geri kalanını beni utandırarak geçireceklerinden emindim.

"Saatlerdir böyle giyiniyorum," diye mırıldandım.

Ve ne zamandan beri Noel'de bir kot pantolon ve üç çeyrek fermuar giymek aşırı şıklık olarak nitelendiriliyor?

Babama karşılık verme isteğimden kurtulup Avery'yi kucaklamak için kendime çektim. Burnumu onun yumuşak sarı saçlarına gömüp derin derin içime çekmiş olabilirim. Tatlı kokusu hızla favorim olmaya başlamıştı.

Bana sarılınca eridi.

"Mutlu Noeller," diye fısıldadım ve dudaklarımı başının yan tarafına bastırdım.

"Mutlu Noeller." Geri çekildi ve bana gülümsedi. Kahretsin, burada olduğu için çok mutluydum.

Ceketinin fermuarını açtığı anda, çıkarmasına yardım edebilmek için onu çevreledim. Dolaba astıktan sonra ailemin yanına gitmek üzere oturma odasına yöneldik.

"Bir ağacın var!"

Haftalardır bir tane olmadığı için bana zorluk çıkarıyordu ama dört gün önce Hannah hastaneye gitmem için ısrar edene kadar planım Noel için Long Island'daki evime gitmekti. Yani ihtiyacım yoktu. Bunun yerine ailemle buraya gelmek için plan yaptıktan sonra ağaç ve süs eşyası arayışına girdim.

"Bir tane almadan olmaz." Sırıttım.

Ellerini kalçalarına koydu ve ofladı. "Bunu sana bir aydır söylüyorum."

"Görünüşe göre haklıymışsın."

Benimki onunkiyile kıyaslanamaz bile. Dairesindeki ağaç tarih doluydu. Hayatı boyunca topladığı süslerle doluydu. Bir hikaye anlatıyordu. Benimki mi? Üç gün önce Walmart'ın elindeki son zavallı sahte ağacı ve birkaç kutu ampulü alıp astım.

"Hadi gel." Sürüne sürüne oturma odasına girdim ve onu takip etmesi için el salladım.

"Baba, Gi, bu Avery."

"Çok tatlısın." Kız kardeşimin bu iki kelimeyi eleştiri gibi söyleme yeteneği kusursuzdu.

Yine de ona karşı çok sert olmaktan nefret ederdim. Onun da kendi sorunları vardı. Gi'ye erkeklerin ondan hoşlanması için küçük ve sarışın olması gerekmediğini kaç kez söylediğimi sayamadım. Sonra onu Avery ile tanıştırdım, Gi'nin imrendiği her şeyin vücut bulmuş haliydi. Acıtmış olmalı.

Ama Avery'ye olan ilgim görünüşünden çok daha derindi.

"Ha! Teşekkürler. Zamanımın çoğunu başboş tüyler ve kuş pislikleriyle kaplı olarak geçiriyorum, bu yüzden bunu çok fazla alamıyorum," diye cıvıladı Avery ve babama elini uzattı. Babam yaklaşıp avucunu onunkine değdirince gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Sadece işte. Bugün değil. Bugün kaka yok, o yüzden endişelenme." Kusmuk kelimesi kesildiği anda yüzünü buruşturdu ve boynundan yukarı doğru bir kızarıklık süzülerek yanaklarına yayıldı.

Bu kadını bütün gün izleyebilir ve hiç sıkılmayabilirim. Gülümsemeleri ve kaş çatmaları. Her bir ifadesi benim için ilgi çekiciydi.

Babam kıkırdadı. "Endişelenmedim. Bağlılığınızı takdir ediyorum. Torunuma çok iyi bakıyorsun."

"Oh adamım." Avery bir elini göğsüne vurarak güldü. "Pufftan oğlu diye bahsettiğinde şikâyet etmeyi bıraktı mı?" diye dalga geçerek kaburgalarına dirsek attı. "Ona Puff Daddy'nin babası dediğimde hâlâ bana kızıyor."

"Kim bir kuşa Puff Daddy adını verir ki?" Gianna kaşlarını çatı.

"Ben de aynı şeyi söyledim." Avery kıkırdadı. "Ama zamanla alıştım."

Kız kardeşim başını eğdi ve kaşlarını çatarak meydan okudu. "Kardeşim gibi mi?"

Avery beni değerlendirdi, gözleri de ifadesi kadar yumuşaktı. "Chris yeterince takdir görmüyor. Çoğu insanın onu rahat bırakmasını istiyor ama o *gerçekten* iyi bir adam."

Göğsümü ovuşturmamak için ellerimi iki yanımda kenetledim, çünkü bana tatlı bir gülümseme verdiğinde, normalde vermeyen kalbim

göğsümde patladı.

Kartlarımı çıkardım ve tekrar inceledim. Sözde aslar kesin numaraydı ama oyunun diğer yönlerini anladığımdan emin değildim. Her şey gri bir alan gibi görünüyordu.

"Um, bir?"

Chris dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlayarak gülümsemeye çalıştı. Bu şüphesiz *yine* düşük teklif verdiğim anlamına geliyordu.

"Maça kafa karıştırıcı, değil mi?" Gianna koltukta yanımda oturduğu yerden konuştu.

Böyle düşünen tek kişinin ben olmadığıma sevinmiştim. Masadaki iki adam belli ki aynı fikirde değildi. Kurallar Go Fish kadar basitmiş gibi davrandılar.

"Hayır. Sen de gittikçe iyileşiyorsun Avery," diye cesaretlendirdi Bo.

Chris ve Gianna'yı bu adamın yetiştirmiş olması beni şaşırtmıştı. Aylar boyunca oğluyla arasında geçen telefon konuşmalarına kulak misafiri olduğumdan ve bugün geçirdiğimiz zamandan anladığım kadarıyla, tam anlamıyla bir amigo kızdı. Öte yandan çocukları bardağın yarısını boş göstermeyi iyi biliyorlardı.

"Evet, son sefer berbattı." Başını babasına doğru salladı.

"Bu benim en sevdiğim oyun. Sakın eleştirme," diye homurdandı Chris yerde oturduğu yerden. "Şükran Günü sadece kötüydü

       takımları yanlış ayırdık."

Gianna başını salladı ve uzun, muhteşem saçlarını omzuna attı. Liseli Avery'nin olmak istediği her şeyin  zeti gibiydi. Kalın, parlak saçları f nlenmiş ve gevşek bukleler halinde asılmıştı. Ne zaman sa ıma benzer bir şekil vermeye çalışsam, sa  maşası elime yapışırdı. Koyu renk gözleri büyük ve derinliksizdi ve kirpikleri inanılmaz derecede uzundu. Gülümsediğinde, ki buna şimdiye kadar sadece iki kez şahit olmuştum, bu beni neredeyse yere seriyordu. O kadar *güzeldi* ki. Kendime bile itiraf etmekte tereddüt etsem de, bir zamanlar onun sahip olduğu göğüs dekoltesi için para  deyebilirdim. Chris onun asla erkek arkadaşsız olmadığını söylemişti ve şimdi nedenini anlayabiliyordum. Onunla birlikte olmak için sıra bekleyen bir sürü erkek olduğundan hiç şüphem yoktu.

"İkiniz şükran Günü'nde Jake ve bana karşı çete kurdunuz. Bizi ezeceğinizi bilmeliydiniz."

"Erkek arkadaşın bu konuda ısrar etti." Chris ona kaşlarını çattı.

O da bana aynı şiddetle ters ters baktı. Sırtıma çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı. Bu huysuz dinamik son derece eğlenceliydi. Dürüst olmak gerekirse, şok ediciydi ama Gianna huysuzluk konusunda Chris'i yenebilirdi.

"Avery ile takım kurduğundan beri mucizevi bir şekilde Ey p n sabrını geliştirmiş olman da yardımcı oluyor."

" ocuklar." Bo kıkırdadı ve elindeki kartları sehpanın üzerine koydu. "Kan basıncımı düşürmek için çalışmam gerekiyor. Neden bana yardım etmiyorsun ve kavgayı bırakmıyorsun?"

Gianna gözlerini devirdi. "Tabii. Sen sigarayı bırakır bırakmaz."

"Ne?" Chris elindeki kartları yere attı ve birdenbire kaskatı kesilerek doğruldu. "Baba, bıraktığını söylemiştin."

"Yaptım. Çoğunlukla. Arada bir gizlice alıyorum. İlaçları değiştirdiğimden beri tansiyonum iyi. Söylediğimi unut." Bir tarafa doğru eğildi ve Chris'in  n kolunu okşadı.

Chris gri fermuarının kollarını dirseklerine kadar çekmişti, bu yüzden gergin ve düşünceli bir şekilde babasını incelerken  n kollarındaki gergin kaslar gerildi. Bu ve sergilenen bronz ten arasında, biraz fazla ısındığımı hissettim. Chris'le arkadaş olmanın kötü yanlarından biri -ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen tek kötü yanı buydu- onun çok seksi olmasıydı. Bu neredeyse adil değildi.

Uzun bir nefes vererek bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım ve bakışlarımı kaçırdım. Bu kez Chris'in yüzüne odaklandım.

Babasını izlerken endişeli olduğu her halinden belliydi. "Öyle olsa iyi olur. Sana en az elli yıl daha ihtiyacımız var."

Bo alay etti. "Evet, bugünlerde hepimiz 115 yaşına kadar yaşıyoruz, değil mi?" "Aynen öyle." Gianna neredeyse gülümsüyordu.

Bo başını salladı ama kaplayan gülümsemeyi gizleyemedi. Çocuklarını ne kadar çok sevdiği açıktı ve her ikisi de biraz huysuz olsalar da, bu duygunun karşılıklı olduğu belliydi.

"İki teklif verdin." İnce gözlüklerinin ardından gözleri kızına kaydı. "Ve sen bir dedin." Bana başını salladı. "Ben dörde gidiyorum."

"Yedi," dedi Chris babası sözünü bitiremeden.

Gianna hırlayarak elindeki kartları yanındaki kanepeye bıraktı. "Yedi tane olmasına imkân yok."

Chris sırttı. "Hayır. Ama Avery'de de bir tane olmasına imkan yok."

İrkildim. Fazla teklif vereceğimden , bu yüzden düşük teklif vermek gibi kötü bir alışkanlık geliştirmiştim.

Bo dizimi okşadı. "Bu takım çalışması."

"Evet." Chris bana bir sırıtış gönderdi. "Sen ve ben, Sarışın, iyi bir takım olduk."

Ve görünüşe göre kazandık, çünkü iki el daha oynadıktan sonra oyunu kazandık.

"İşte dostlarım, numaramız bu." Chris masaya bir maça bıraktı ve resmen yüz sınırını aştık. Yerdeki yerinden fırlayarak, sadece kendisinin duyabileceği bir ritimle zıpladı.

Tanrım, çok tatlıydı. Kara kara düşünen arkadaşımın bir kart oyununu kazandıktan sonra ayağa kalkıp sevimli bir zafer dansı yapmasını asla beklemezdim.

"Son zamanlarda sportmenliğinizin ne kadar geliştiğini göstermek için böbürlenmek gibisi yok." Gianna gözlerini devirdi.

Chris kutlamasını durdurdu ve kızın saçlarını karıştırdı.

"Kes şunu." Adamın koluna vurdu ve bir hışımla koltuğa geri çökerek saçlarını düzeltti.

"Siz ikiniz Avery'ye kurtlar tarafından yetiştirildiğinizi düşündüreceksiniz." Bo kıkırdadı ve oğluna kaşlarını kaldırdı. "Kına yakma."

"Bir daha oynamayacağım." Gianna dilini Chris'e doğru uzattı, o da karanlık bir şekilde kıkırdadı.

Bo ona döndü. "Ya da somurt."

"Yine de gitsem iyi olacak. Geç oluyor." Akşanı inanılmaz yemekler yiyerek, masa tenisi ve kâğıt oynayarak geçirmiştik. Aile zamanlarının çoğunu ihlal etmeye hiç niyetim yoktu, ama saatler akıp gitmişti ve aniden saat neredeyse dokuz olmuştı.

"Seni eve bırakayım." Chris masanın etrafından dolandı ve bana elini uzattı. Gülümseyerek avucumu onunkine doğru kaydurdım. Sıcak parmakları avucumu sardığında koluma yayılan ürpertiyle savaşmak zorunda kaldım. Beni nazikçe ayağı kaldırdı ama ben yine de tökezledim ve kendimi düzeltmeden önce ona sürtündüm. Bütün bir günün ardından bile hâlâ ılık viski kokuyordu ve Tanrım, bu kadar yakınımdayken bir iniltiyle savaşmak zorunda kaldım.

Yutkundum ve kafamı sallayarak netleşmeye çalıştım. "Hayır, aileni terk etmemelisin. Tek başıma iyi olacağım."

"Lütfen." Gianna homurdandı. "Ondan biraz uzaklaşmak işimize yarayabilir."

Chris kız kardeşine kaşlarını çattı ama pes etmedi. Vedalaştıktan sonra beni kapıya doğru çekti. Dolaptan paltomu almak yerine döndü ve kapalı kapıya yaslanıp beni izlemeye başladı. "Senin için bir şeyim var."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ben de senin için bir şey aldım." Ona bir hediye aldığı için kendimi aptal gibi hissediyordum. İsteddiği her şeyi alabilecek kadar para kazanıyordu ve biz sadece arkadaşık ama Noel'in ona bir şey vermeden geçmesine izin veremezdim.

"Öyle mi?" Tek kaşını kaldırdı ve midemi alt üst eden bir sırıtışla bana vurdu. Gülümsemeleri küçük ve seyrekti ama her seferinde beni neredeyse deviriyorlardı.

"Hala evdeki ağacın altında. Garip hissetmeni istemedim, o yüzden getirmedi." Başımı eğerek UGG ayakkabımı fayans zemine sürttüm. "Bir sonraki film gecemizde ya da Puff'ı görmeye geldiğinde sana veririm diye düşündüm."

"O zaman neden senin evine dönmüyoruz?" Tekrar dik durdu ve ben başımı kaldırıp göz göze gelene kadar üzerimde gezindi. Sonra ceketimi çıkardı. Ben onu giyerken ortadan kayboldu ve geri döndüğünde elinde beş yaşında bir ocuk tarafından sarılmış bir giysi kutusuna benzeyen bir şey vardı. Gri bir bere ve paltosunu da giymişti.

"Hazır mısınız?" Kapıyı açtı ve elini uzattı. Önce ben dışarı çıktım, sonra da caddeye yöneldik. Kaldırımlar boyunca kar yığılmıştı ama gökyüzü açıktı. Hava dondurucu olmasına rağmen rüzgâr fena değildi.

Evime giden yolun yarısında aniden durdu ve çenesini Mart ayında tanıştığımız bara doğru eğdi. "Neredeyse on ay olduğuna inanamıyorum."

Ellerimi ceplerime sokmuş, onun yanında dururken, mekânı içime çektim. Caddeye bakan büyük pencereler bu gece karanlıktı ama buradan, o gece durduğumuz yüksek masayı hâlâ görebiliyordum.

Bu anıyı hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Bu adamla tanışalı o kadar da uzun zaman olmamış gibiydi. Yine de sanki sonsuza dek sürmüş gibiydi. Çoğu gün, Chris'le tanışmadan önceki zaman bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Kendimle bir yıl boyunca kimseyle çıkmama anlaşması yaptığımda, içten içe çabucak pes edeceğimi düşünmüştüm. Ama buna sadık kaldım ve aylar gerçekten de çok hızlı geçti. Başlangıçta, hayatı kaçırmışım gibi hissedip hissetmeyeceğimi merak ettim, ama hayatım dolu ve mükemmel hissettirdi. Ve iki aydan biraz daha uzun bir süre sonra, flört molam sona erecekti ve umarım, artık bir ilişki içinde olmak için bu kadar çaresiz hissetmediğim için daha iyi seçimler yapardım.

Döndüm ve Chris'i içeri aldım. Bu bizim için ne anlama geliyordu?

O da beni izliyordu, dişlerini dudağına bastırmıştı, ifadesi sıcak ve temkinliydi. Midemin giderek daha sık attığı o takla yine gerçekleşmişti.

Bir rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu ve ben daha kontrol altına alamadan parmağıyla saçlarımı kenara itti. Yanağına okşadı ve ben nefes almayı unuttum. Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve tuttu. Sadece fiziksel olarak değil, bakışlarıyla da sıcaklık yayıyordu. Aynı eliyle yanağıma kavrayarak bir adım daha yaklaştı.

Bir an için eğilip dudaklarını dudaklarıma bastıracağını düşündüm. Ve o anda, bunu istediğimi anladım. Hem de çok. Ona yaklaştım, sessizce aynısını yapması için yalvardım.

"Donuyorsun," diye fısıldadı, hediemi kolunun altına sıkıştırırken.

Kalbim sıkışarak biraz tökezledim ama o beni sabitledi. İki ayağıma da tekrar yere bastığımda, başındaki gri şapkayı çıkardı ve benimkinin üzerine yerleştirdi.

"Hadi gel." Bir kolunu omzuma attı ve beni yanına sürükledi. Sonra beni kaldırımından aşağı, apartmanıma doğru çekti.

Sıcaktım ve kolonyasının derin odunsu baharatıyla sarılmıştım, ama hayal kırıklığı devam ediyordu. Bundan ve ondan ne kadar keyif alsam da, daha fazlasını isteyip istemediğimi merak ediyordum. İstiyor muydum?

Son birkaç aydır bir erkeğe değil de kendime odaklanmak iyi gelmişti. Bu zamanı ben istemiştim. Değil mi?

"Hey, Tim."

İrkildim, neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Sessizce yürüyorduk ama binama yaklaştığımızda Chris çenesini lobinin cam kapısında duran kalın paltolu ve şapkalı adama doğru eğdi.

"Dragon." Revs oyuncularının uğramasına çabuk alışan kapıcım kapıyı bizim için açtı.

Chris elini belime koydu ve beni içeri, asansöre doğru yönlendirdi. Benim dairem Chris'inkinin yarısı kadardı ve liman manzaram olmamasına rağmen çok hoşuma gitmişti.

Oturma odasının köşesinde, yanan Noel ağacım bizi karşıladı. Chris'in ağacı altın toplar ve beyaz ışıklarla özenle süslenmişken, benimki gittiğim yerlerden ve ailemin yıllar boyunca bana verdiği süslerden oluşan karmakarışık bir karışımdı. Işıklar birkaç saniyede bir renk değiştiriyordu çünkü sadece birini seçmek imkansızdı.

Ağaçlarımız şaşırtıcı şekilde farklılıkları temsil ediyordu. Ama ben zıtlığı sevdim. Hoşuna gitti mi?

Her zamanki gibi ceketimi taşımama yardım etti. Şimdiye kadar bu jesti pek düşünmemiştim, ama kabarık ceketimi askıya yerleştirip, daha büyük olan siyah paltosunu örttüğünde, içime bir sıcaklık yayıldı ve sanki bir iki bira içmişim de rahatlamışım gibi hoş bir vızıltı başladı.

"İyi misin?" Endişeyle kaşlarını çatı.

Muhtemelen küçük giriş kapımın ortasında durup, burada olmasına şaşırmış gibi ona baktığım içindir.

Tanrım, biz arkadaşlık ve o her zaman buradaydı. Neden garip davranıyordum?

"Ben iyiyim." Başımı sallayarak ağaca doğru ilerledim ve onun için ağacın altına koyduğum çantayı .

Arkamı döndüğümde, bir kolunu kanepenin arkasına atmış, benim hediye de yanındaki minder üzerine koymuştu bile.

Kıkırdadı. "Üzerinde Puff bir Noel çantasını nasıl buldun?"

"Ah, sırlarımı asla vermem," diye şaka yaptım, kanepeye çöktüm ve ona uzattım. Ama Amazon bunu aptalca kolaylaştırmıştı. Puffin hediye çantası için bir arama yaptım ve on iki tanesini seçtim.

Gözlerini devirerek elimden kaptı. Sonra yine çocukmuş gibi poşetin içinden kırmızı mendili çekip çıkardı. İçine baktığında kaşları aşağı doğru indi. "Ne...?" Beyaz tableti çıkardı ve şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarak bana baktı.

"şunu," dedim başımı sallayarak.

Chris çantayı ayaklarının dibine koydu. Sonra düğmeye bastı. Düğme yandı ve ekranda şu anda Boston Hayvanat Bahçesi'nin on martısını barındıran karantinadaki yaşam alanının canlı yayını belirdi. Gelecek ay penguen alanına yapılacak ekleme tamamlanana kadar burası onların evi olacaktı.

Dudakları aralandı ve sert bir nefes aldı. "Böylece onu her yerden izleyebilirim."

"Belki de aptalcadır." Tozluğumdaki görünmez bir lekeyi karıştırdım, aniden hediye fikrimi yeniden düşündüm.

Endişelerim olduğunda hayvanları uzaktan kontrol edebilmek için bu cihazlardan birkaç tane almıştım. Chris de Puff'ı istediği kadar görememekten şikâyet ediyordu. Sezon başladığında, bu onun için daha da zorlaşacaktı.

Puff kaya boyunca yürüyüp yarı atlayıp yarı suya düşerken Chris hâlâ ekrana bakıyordu.

Yapabileceğini düşündüğümde daha büyük bir gülümsemeye başladı ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

"Hiç de aptalca değil. Bayıldım." Bacağımı sıktı ve içimden bir elektrik akımı geçti. "Bak. O çok sevdiği yüzme taklasını atıyor."

Sonunda dikkatini ekrandan ayırdı ve önümüzde duran sehpanın üzerine koydu.

Hediyesini kanepenin üzerinden kaydırarak alçak sesle mırıldandı. "Seninki gibi havalı bir çanta bulmayı düşünmemiştim bile. Ve dürüst olmak gerekirse, ilk paketlediğimde daha iyi görünüyordu." Kaşlarını çatarak, sanki ilk kez fark ediyormuş gibi pürüzlü tarafını, buruşuk kırmızı ve beyaz kâğıdı ve tuhaf köşesini inceledi. Sonra bana uzattı. "Umarım önemli olan düşüncedir."

Ondan aldım, kutu doğru boyutta olmasına rağmen giysi olamayacak kadar ağır olduğunu hemen fark ettim. Bir an için onun forması olabileceğini düşündüm. Çoğu insanın arabasından daha eski bir forma giydiğim için benimle durmadan dalga geçerci. Ama babamındı, bu yüzden ondan kurtulamazdım.

Kutunun içinde beyaz mendile sarılmış iki küçük paket daha büyük bir paket vardı.

"Önce bunu yap." Küçük hediyelerden birini işaret etti ve daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde içimin ısınmasına ve zonklamasına neden olan bir sırtışıla bana vurdu.

Noel ağacının kırmızı ışıklarından mı yoksa adam her zaman bu kadar ateşli miydi? Beni incelerken elini yontulmuş çenesinde gezdirdi, bunun gergin olduğu anlamına geldiğini aylar önce keşfetmişim. Bu gece aramızdaki elektriklenmeyi o da hissediyor muydu?

Hâlâ hareket etmediğimde, kare şeklindeki hediyeı kaldırdı ve avucuma koyup parmaklarımız birbirine değdiğinde, içimdeki karıncalanma hızlandı. Gözlerimiz buluştu ve bir anlığına o koyu kahverengi irislerde arzunun yandığına yemin ettim. Ben bunu doğrulayamadan dikkatini elimdeki pakete verdi ve boğazını temizledi.

"Açmaya korkuyor musun sarışın?" diye sordu, sesi alaycıydı ve yüz ifadesi bütün gün olduğu gibi yine ılımlı bir memnuniyetle doluydu. Belki de çok fazla anlam çıkarıyordum.

Hâlâ uçuşan kelebekleri yutarak peçeteyi geri çektim. İçinde beyaz porselen bir oval vardı. Chris onu ters çevirdi ve tekrar ellerime koydu. Geri çektiğinde, Noel pazarından bir sahneye bakıyordum. Süs, Roxy'nin yemek kamyonunun ve Chowda standının resimleriyle boyanmıştı. Çivili kakao sipariş ettiğimiz kulübe de oradaydı, ısınmak için yanına oturduğumuz şömüne de öyle.

"Nasıl?" Kafamı kaldırdığımda yüzüme sabitlenmişti ve yüzünde küçücük bir gülümseme vardı.

"O gece kız kardeşime bir resim gönderdim ve o da bunu çizdi." Kalın bir şekilde yutkundı, bu hareket dikkatimi boğazının sütununa çekti.

Dudaklarım nabzına değdiğinde nasıl titrediğini hatırladığımda içim bir kez daha ısındı. Hâlâ beni izliyordu, odağı yoğun ve ilgi dolu olduğuna yemin ettiğim bir şeydi. Onu incelerken kalbim hızlandı.

"Onu bir süsün üzerine koydurdum, çünkü pazarı ne kadar seversen sev, o senin ağacında olmalı." Sonra ağaca döndü ve bağlantımızı kopardı.

"Teşekkür ederim." Bu gece beni ele geçiren gerginliği bir kenara ittim ve kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. Sonra bir sonraki hediye açtım. Bu paket üç paketin en küçüğüydü ve tüy kadar hafıftı. Mendili dikkatlice açtım ve küçük gümüş bir tılsım avucuma düştü.

Detaylar netleştğinde boğazım düğümlendi ve tek yapabildiğim bakmak oldu.

Uzun bir süre sonra boğazını temizledi. "Puff'ın Boston'dan ayrılmasına izin vermeyeceğim ama yine de bilekliğinizde bir yeri hak ediyor." Sesi hafıftı, sanki şaka yapıyormuş gibiydi ama bu düşünceli tavrından bir şey eksiltmiyordu.

Başımı eğdim ve gözlerimin dolmasını engellemek için birkaç kez gözlerimi kırptım.

Küçük gümüş kuşu elimden nazıkçe aldı. "Mağazadaki adam takmanın kolay olacağını söyledi." Küçük tokayı inceledi, sonra bileğime baktı. "Yeterince açık bırakmış. Deneyebilir miyim?"

Nasırli parmaklarını kolumun üzerinde gezdirdiğinde bir ürperti kapladı. Kolumu havada tutarak martı tılsımını taktı, sonra yaptığı işi inceledi, nefesi tenimin üzerinde dans etti ve bir kez daha ürpermeme neden oldu. Gümüş kuşu kilitleyen halka kısılcacını sıktı ve geri çekildi ama beni bırakmadı.

"Bu işe yarayacaktır, ama sıkı durmazsa, lehimletmek için getirebileceğimi söyledi."

Beni bıraktığında kalbim göğsümde bir maraton koşuyordu ve oksijen yetersizliğinden bayılma riskiyle karşı karşıyaydım.

"Son hediye," dedi, "daha çok gülmek için ama ikinci bir kısmı var. Hannah bütün gün bunu sakladı ve gece bitmeden Revs'in hesabına göndermesine izin vermezsem aklını kaçırabilir."

Bu ifade merakımı uyandırdı. Chris, işin içinde Puff olmadığı sürece Hannah hakkında nadiren olumlu şeyler söylerdi. Etkileşimlerinin çoğu basın görgü kurallarıyla ilgiliydi ve bu açıdan Hannah onu hâlâ deli ediyordu. Kutunun içinde bırakılan dikdörtgen bir resim çerçevesi olabilmış gibi görünüyordu. Belki de yeni puffın sergisinin logosunun bir maketi idi.

Telefonunu çıkardı ve bir mesaj gönderdi.

Yeni bir beklenti dalgasına kapıldım, peçeteyi hızla yırttım ve beni karşılayan manzara karşısında bir kahkaha attım.

Chris ve Puff'ın çerçeveli bir fotoğrafıydı. Puff bir masanın üzerinde duruyordu ve Chris, Revs formasıyla, bir kolunu küçük kuşun yanına dayamıştı ve

Biri onun arkasında. İkisinin de taktığı Noel Baba şapkaları fotoğrafı oluşturdu.

Puff'ınkine kendi adı, Chris'inkine ise *babasının* adı yazılıydı.

Fotoğrafı göğsüme bastırarak başımı arkaya attım ve neredeyse saat on için fazla yüksek sesle güldüm.

"Evet, evet. Bunu seveceğini biliyordum." Chris başını salladı. "Ama işte." Telefonunu uzattı.

Parmaklarımız birbirine değdiğinde bir kez daha içime işleyen karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışarak aldım. Ekranda Boston Revs'ten bir Instagram gönderisi vardı. Fotoğraf şu anda kucağımda duran fotoğrafın aynısıydı ve ona bir başlık eşlik ediyordu.

Lang Field'daki hepimizden, özellikle de Puff ve Dragon'dan mutlu Noeller. İkisi birlikte bir tür sihir gibiler. Boston'un yeni favori kuşunu ve dünyanın dört bir yanındaki kuş topluluğunu onurlandırmak için, Boston Hayvanat Bahçesi'nin kuş sergilerini desteklemeye adanmış bir organizasyon olan Blondie's Birds'ü kurduk. Daha fazla bilgi için web sitemize veya Christian Damiano'nun biyografisine göz atın.

Okumayı bitirdiğimde, gözlerimden süzülen yaşlardan kelimeleri zar zor görebiliyordum. Boğazımdaki yumruyu yutarak Chris'e baktım.

En yumuşak gülümsemesini takınmıştı. "Kuşlarına bakamamanın seni bu kadar üzmesinden nefret ediyorum. Bu şekilde, bileziğine çok fazla takı ekleyemeyecek olsan da, hayvanat bahçesinde onları barındırmak için bolca yer olacak."

Kalbim göğsümde patlarken gözyaşlarım sonunda kirpiklerimi aştı. "Teşekkür ederim," diye boğuldum.

"Gülümse," diye fısıldadı ve beni kucakladı. "Bu daha çok hoşuma gidiyor." Sanki gerçekten dayanamıyormuş gibi yan tarafımı hafifçe gıdıkladı ve kıkırdamama neden oldu.

"Çok tatlısın." Geri çekildim ve göğsüne vurdum. "Video yayılım artık tamamen ezik görünüyor."

"Hey." Tabletini aldı ve göğsüne bastırdı. "En sevdiğim hediyeme laf etme."

Gözlerimi devirdim, sonra tekrar bana verdiği fotoğrafa odaklandım. Gülümsemem geri gelmişti. Chris ve Puff'a Noel Baba şapkaları içinde bakarken mutlu olmamak imkânsızdı.

Chris yanımdaki kanepede kıpırdandı. "Gitsem iyi olacak."

Saat geç olmuştu ve kalması için hiçbir neden yoktu ama yine de kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Her ne kadar kalmasını istesem de, iyi bir nedenim yoktu.

ona sormak için. Ayrıca, ailesi şehirdeydi ve muhtemelen onu bekliyorlardı. Birbirimizi izlediğimiz ama ikimizin de konuşmadığı uzun bir andan sonra ayağa kalktı ve ceketini almaya gitti. Olduğum yerde donup kalmıştım, gözlerimi Puff ve babasının resminden ayıramıyordum.

Sonra yine yanımdaydı. "Mutlu Noeller, Avery." Geri çekilmeden önce eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Kendimi zorla ayağa kaldırdım ve onu dışarı çıkardım. Koridorda ilerledikten sonra kapıyı kapattım ve hediyelerimi bıraktığım yere geri döndüm. Süslemenin beyazı kanepemin kahverengi tüvitiyle kontrast oluşturarak dikkatimi tekrar çekti. Zekice, tepesindeki halkadan tutup kaldırdım ve tekrar inceledim.

Yemek kamyonlarına, şömineye ve hatta bizim oturduğumuz gibi ahşap fiçı masaya baktım. Bu kez dikkatim yeni bir ayrıntıya takıldı. Gianna'nın yaptığı buzdan heykellerden biri tanıdık geliyordu. Yan tarafta bir çift kuş vardı. Chris'in aylar önce bileğime çizdiği resim gibi birbirlerine dokunmuşlardı. Başımın belada olabileceğini fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Çünkü sadece arkadaşım olması gereken bir adama aşık olabilirim.

YENİ YIL *ARİFESİ*

"İçeri nasıl gireceğiz?" Stadyumun altındaki tünelden hokey sahasını beyzbol sahasına bağlayan bir alana doğru ilerlerken Jana sordu.

Wren parlak kırmızılar içindeyken bile göze çarpan Jana'ydı. Tam da onun sevdiği gibi. Yarı aydınlık mekânın donukluğu altın payetli elbisesinin ışıltısını engelleyememişti.

"Evet, bir şifreye ya da özel bir kapıyı çalmaya ihtiyacımız var mı?" Wren'in gözleri bu fikir karşısında parladı, sanki CIA'in merkezine girmişler gibi.

"Bu gizli bir topluluk değil. Bolts ve Revs oyuncularının çılgın taraftarlar ve medya tarafından takip edilmeden rahatlayabilecekleri bir bar."

Tek yapmamız gerekenin onlara isimlerimizi vermek olduğunu öğrendiklerinde hayal kırıklığına uğrayacaklardı, çünkü Chris onlara geleceğimizi zaten söylemişti.

"Brooks Langfield'ı görürsek, o muhteşem adama fangirl'lük yapmayacağıma söz veremem." Jana koyu kumral buklelerini sallayarak bir daire çizdi ve koridorda adeta dans etti.

"Aziz" Brooks Langfield Bolts'un kalecisiydi ve hokeyin iyi çocuğu olarak kabul edilirdi. Ayrıca Boston'daki reklam panolarına iç çamaşılarından başka bir şey giymeden çıkmıştı. Ve evet, muhteşemdi. Bunu inkar etmek mümkün değildi.

"İkinizin de benimle gelmesini istediğime pişman etmeyin beni."

Chris'e göre takımlar, geçen ay yaşanan bir başka halkla ilişkiler felaketinin ardından oyuncuların gözlerden uzak kalabilmeleri umuduyla burada bir yılbaşı etkinliği planlamıştı. Takım sahibinin çocuklardan nefret ettiğine dair söylentiler, Chris'in patlamaları ve Puff ile yaşananlar arasında zor bir yıl olmuştu. Kısa bir süre önce de bir antrenör ve Bolts oyuncusu ile ilgili bir drama yaşanmıştı. Halkla İlişkiler ekibinin muhtemelen huzurlu bir büyüye ihtiyacı vardı.

Wren bir kolunu belime doladı ve başını benimkine yasladı. Bu gece giydiğim topuklu ayakkabılar beni neredeyse onun kadar uzun yapmıştı.

"En iyi arkadaşlarını oyuncuların yılbaşı partisine getirmemene imkân yok. Biz olmadan ne yapardın?"

"Bunu giyme." İnanılmaz derecede dar gümüşü mor elbiseme baktım, hala çok fazla olduğundan emindim.

"Neden? Bu elbisenin bizi haklı çıkaracağından mı korkuyorsun?" Jana yüzünü bize dönerek beton koridorda geriye doğru yürüdü, dört inçlik parlak topuklu ayakkabıları her adımda tıkırdıyordu.

"Adam kuşlarınız için bir hayır kurumu kurdu ve sizin adınızı verdi." Wren bana yan gözle baktı. "Cumartesi geceleri seninle film izlemek için evde kalıyor. Ve senin çok sevdiğin bir kuşu evlat edindi. O kadar ileri gitti ki, sen bunu göremiyorsun bile."

Başımı salladım ve atkuyruğumun omzumun üzerinden kaymasına neden oldum. "Lütfen bunu zorlamayı bırak." Chris'le ilgili karışık duygularımdan onlara bahsetmemiştim. Bahsetseydim, acımasız olurlardı. Onun hakkında çenelerini kapatmalarını sağlamak zaten yeterince zordu.

"Şahsen bu elbisenin tüm sorunları çözeceğini düşünüyorum. İçeri girdiğinizde Chris sandalyesinden düşecek. Yanınıza yaklaşan herkese hırlayarak saatler geçirecek. Ve sonunda, gece yarısı seni öpecek ve ikiniz sonsuza dek mutlu yaşayacaksınız." Kollarını açtı ve döndü.

"Kulağa peri masalı gibi geliyor."

Eğer durum böyleyse, bu gece mükemmel saçları ve iri dumanlı gözleriyle onlar Sindirella'ydı. Ama ben sadece kendimdim, sadece dar bir elbise içinde. Gerçekte, Cadılar Bayramı'nda Prenses Şeftali rolünü oynamak için bu gece hazırlandığımdan daha fazla çalışmışım. Ama çenemi kapalı tuttum. Arkadaşlarımı üzme gibi bir niyetim yoktu.

"Ve eğer peri masalları için çekim yapıyorsak," dedim, "o zaman ikiniz için de prensler bulmamız gerekiyor."

"Bir prensi bilmem ama bir hokey yıldızını kabul ederim." Jana güldü.

Başka bir köşeyi döndüğümüzde, iki adam birden ortaya çıktı ve üçümüz tökezleyerek durduk. Uzun boylu olan bizi taradı, sonra bana odaklandı. "Avery?"

Başımı salladım, gerçekten bir tür parola vermem gerekip gerekmediğini merak ediyordum.

Ama sonra diğer adam duvara döndü ve gizli bir kapıyı açtı. "Ve yarasa mağarası olmadığını söylemiştin." Wren bana sırtarak baktı. Kolumu.

Tamam, duvar olayı güzeldi. Şimdi nerede olduğunu bildiğime göre, belli ki duvarla uyum sağlaması için yapılmış bir kapıydı, ama bu adamlar burada durmasaydı, kesinlikle yanından geçip giderdim. Muhtemelen amaç da buydu.

Üçümüz içeri girdiğimizde başka bir salonla karşılaştık ama bu çok daha küçüktü. Sadece birkaç metre sonra alan açıldı ve bir spor şöhret salonuna benzeyen bir bara adım attık. Her yer Revs ve Bolts'un yıllar boyunca çekilmiş siyah-beyaz fotoğraflarıyla kaplıydı. Havlular, bayraklar ve düzinelerce sporcuya benzeyen bobblehead'ler mekânı süslüyordu. Duvarlarda bir düzine imzalı forma asılıydı. Burası kesinlikle Boston mavisi rengindeydi.

"Vay canına" dedi Jana, odayı dolduran çok sayıdaki sporcuyu incelerken ağzı açık kaldı.

Wren, "Formalar bu adamların üzerindeki elbise pantolonlarıyla kıyaslanamaz," diye fısıldadı.

"Hanımlar." Kyle Bosco bir kolunu Jana'nın omzuna attı, gümüş rengi düğmeli elbisesi Jana'nın altın rengi elbisesiyle neredeyse çarpışıyordu. "Dragon geleceğini söylemişti." Önce Jana'nın yanağını, sonra da Wren'in yanağını gagaladı. Sonra bir adım geri çekildi ve çenesini bana doğru eğdi. "Hepiniz her zamanki gibi muhteşem görünüyorsunuz."

"Lanet olsun bebeğim," diye seslendi Emerson, bize doğru gelirken. Dikkati yüzde yüz Wren'in üzerindeydi. Yeşil gözleri siyah üzerine siyah takım elbisesinde parlıyordu. "Sen ve kırmızı." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Bir adam öldüreceğim."

"da bu zaten." Güldü.

"İçki?" Kyle başıyla onayladı ve arkadaşlarımı bara yaklaştırdı.

İki adım uzaklaştım, biraz daha kalabalık alana doğru ilerledim ama Chris'i göremedim. Buradaki her erkek bir diğerinden daha iriydi ve topuklu ayakkabı giymeme rağmen etraflarını görmek zordu.

Küçük Langfield kardeşler, Brooks ve Aiden, önlerindeki masada viskiye benzeyen kadehlerle bir köşede oturuyorlardı. Brooks'un kaşları çatıktı ve odanın uzak tarafındaki bir şeye bakıyordu.

Görüş alanını takip ettiğimde Chris'le birlikte bir köşeye sıkışmış bir sarışınla karşılaştım. Kendimi kontrol edemedim kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. İkisi de köşeye sıkışmış ve derin bir sohbete dalmışlardı. Vücudumun söner gibi olduğu bir andan sonra, Brooks'un yaptığı gibi onları izlediğimi ve muhtemelen benzer bir ifade takındığımı fark ettim, bu yüzden kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

Chris'in arkadaşı Mason gözüme takıldı ve bardağını bana doğru uzattı ama bir kalp atışı sonra dikkatini tekrar önünde duran esmere çevirdi.

Olduğum yerde durdum, kendimi garip hissediyordum ve nereye gideceğimden emin değildim. Hokeyci çocukları tanıımıyordum ve arkadaşlarım çoktan barda Kyle ve Emerson'la derin bir sohbete dalmışlardı, şüphesiz Chris'in bana eşlik etmek için çoktan ortaya çıktığını varsayıyorlardı.

Ellerimi sıkarak siyah topuklu ayakkabılarımın üzerinde kaydım ve kendimi Chris ile sarışına tekrar bakmamaya zorladım.

"Sana kimsenin görmemesi gereken bir şey söylemek üzereyim." Hafifçe paniklemiş düşüncelerimi bölen ses derindi ve hafif bir Kanada aksanıyla renklendirilmişti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona doğru döndüm. NHL'deki en büyük sağ kanat oyuncusu olan Tyler "War" Warren ile göz teması kurabilmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. Aynı zamanda Kuzey Amerika'daki kadınlar arasında en sert ve en popüler olanıydı.

"Ne?" Ona kaşlarımı çattım.

Savaş'ın koyu renk saçları ve mavi gözleri beyaz düğmeli ceketıyla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. "İçki içmeden tek başına duran güzel bir kadın." Kurt gibi bir gülümsemeyle bana vurdu. "Bu durumu düzeltmeye ne dersin?" Kocaman bir elini belime bastırdı ve hafif bir baskı uyguladı.

Beni bara götürmesine izin verdim, iri cüssesi Chris ve sarışını görmemi tamamen engellediğinde heyecanla hayal kırıklığı arasında gidip geldim.

Dövme kaplı kollarını ahşap barın üstüne dayadı ve başını eğdi. "Ne istersiniz?"

Bu dört basit kelimeyle, aylar önce terk ettiğim flört oyunuyla birlikte gelen kargaşa ve belirsizliğin hatırası yüzüme tokat gibi çarptı. Sohbet ettiğim kişinin ne aradığını anlamaya çalışırken her zaman midemde oluşan çukur. Bir kimya kıvılcımı ya da uyumluluk ipuçları olup olmadığını.

Şüpheyi bir kenara ittim. Bu gece bir erkeği etkilemek ya da benden beklenen şekilde davranmakla ilgili değildi. Buradaki kadınların çoğu muhtemelen şarap ya da şampanya içiyordu. Odada yaptığım hızlı bir tarama bunun doğru olduğunu kanıtladı. Ama ben kendime karşı dürüst olmaya devam etmeye kararlıyım. Kendimi yakışıklı bir erkeğin isteyebileceği kalıba sokmaya çalışmaktan bıkmışım.

"Light bira mı?"

War bana başıyla selam verdi, sonra da barmene işaret etmek için döndü. Beklerken bir elini pürüzsüz çenesinde gezdirdi ve yakındaki diğer insanları inceledi. O onlara odaklanmışken ben de onu inceledim. Objektif olarak, yakışıklıydı ve aksanı seksiydi. Ama aramızda tek bir çekim kıvılcımı bile yoktu.

"Bir Coors Light ve Tanqueray tonik alabilir miyim?"

Barmen içkilerimizi önüne koyduğunda, bira şişesini bana uzattı ve bir dirseğini bara dayadı.

"Burada tek bir kadın görmek nadirdir." Kara kaşlarını kaldırdı.

Bu muhtemelen doğrudu, çünkü burası sadece davetlilerin girebildiği bir yerdi. Omuz silktim ve Jana ile Wren'i işaret ettim. "Bir arkadaşımız birkaçımızı davet etti."

Savaş arkasına yaslandı ve arkadaşlarıma baktı. Yer değiştirirken Chris'i bir kez daha gördüm. Kadın onun kolunu kavradığında. Bakışlarımı kaçırdım ve şişemin üzerindeki gümüş etiketi elime aldım. Göğsüm yandı, gözlerim de öyle, ama hissi geri kırptım. Yattığım bir adamla arkadaşlığımı sürdürmem konusunda bana yapılan uyarılar aklımdan geçti. Arkadaşlarım aylarca kıskançlığın eninde sonunda birimizi ele geçireceğini iddia etmişlerdi. Daha önce sorun olmamıştı. Artık bunu bir sorun haline getirmekten vazgeçmeliydim.

"Meşgul görünüyor, o yüzden uzun süre kalacağımı sanmıyorum." Muhtemelen en iyi çözüm buydu. Başka biriyle flört etmesini izlemek zorunda kalmadığım sürece sorun olmazdı.

Savaş içkisinden bir yudum aldı, gözlerini benden ayırmadan içkisini benimkinin koydu. "Neden gidelim?"

"Arkadaşlarım sizlerle takılmayı ve bu heyecanı ne kadar seviyorsa." Etrafa bir el salladım. "Bu tür şeylere biraz ara veriyorum."

"Hmm." Çenesini kaldırdı, sanki numaramı almış gibi kendinden emindi. "Zoru oynamayı sevdiğin için mi?"

Kaşlarımı çatarak bira şişemi barın üstünde döndürdüm. "Tam tersi. Çok uzun zamandır çok hevesliydim."

Kıkırdadı. "sevimlisin." "Sen de biraz iri ve korkutucusun."

"İŞİMİZ BİTTİ Mİ?" Önümde duran kadına on dördüncü kez sormuş gibi hissettim.

Sara Case, Boston Bolts'un Hannah'sıydı. Yine de ikisi arasında birkaç fark vardı. Öncelikle Sara sarıydı. Ve Hannah'nın aksine, istediğini elde edene kadar peşini bırakmıyordu. Ve görünüşe göre bugün, kuş projesi hakkında konuşmak üzere beni bir sabah programına çıkmaya ikna etmeyi hedefliyordu. Ve hayır cevabını kabul etmeyecekti.

"Bu projeyi sen başlattın ve şimdi de pazarlaman gerekiyor." Sara elini uzattı. "Ve sakın bana bunun Avery'nin projesi olduğunu söylemeye kalkma. Projeyi hazırlamadan önce ona sormadın bile."

O haklıydı. Ama bunu yapmıştım çünkü kuşlarını korumasını istiyordum. Ve onu gülümsetmek istedim. Hepsi bu kadardı. Bağış alacağımızı düşünmüştüm ama bu kadar başarılı olacağımızı hiç beklemiyordum. Halkla ilişkiler ekibinin ayrıntılarla ilgilenebileceğini ve beni bu işin dışında bırakabileceğini düşünmüştüm. Ama şimdi vakıfla birlikte gelen karmaşıklıkların yanı sıra tanıtımla da uğraşmak zorunda kalmıştım.

"Anladım," diye homurdandım.

"Peki onlara evet diyebilir miyim?" Daha da yaklaştı ve kaşlarını kaldırdı.

Etrafımdaki bir hareket dikkatimi çekti. Parlak kırmızı bir elbise giymiş olan Wren, Emerson ve diğer birkaç adamla birlikte bir kabine giriyordu. Bu Avery'nin sonunda burada olduğu anlamına geliyordu. Bileğime iki kez vurarak kendime neyin önemli olduğunu hatırlattım.

"Peki," diye homurdandım. Bu noktada, Avery'yi bulabilmek için bu konuşmayı bitirecek her şeyi söyleyebilirdim.

Sırtarak kolumu kavradı ve beni daha da uçuşumun kenarına itti.

Ona ters ters baktım, sonra elinin tenime değdiği yere baktım ve ürperme dürtümle savaştım.

"Özür dilerim." Elini geri çekti. "Bundan hoşlanmadığınızı unutmuşum."

Başının üzerinden baktım. Ellerini üzerimde istemememin tek nedeni bu değildi. Köşedeki kabinde burnumu kırmak üzere olan iri yarı bir Langfield vardı. Ve onun kolumu okşamasının böyle bir acıya değmesine imkân yoktu.

"İşimiz bitti mi?" Çünkü Avery'yi bulmak için can atıyordum. Onun yakınında olmak bile beni rahatlatıyordu. Bu gece dışarı çıkmamın tek nedeni, onun ve arkadaşlarının burayı seveceğini düşünmemdi. Onlar erkeklerle takılıp birkaç içki içebilir, ben de akşamı onunla geçirebilirdim.

"Evet." Başını salladı. "Ayrıntıları sana e-posta ile gönderirim. Ve tekrar ediyorum, *lütfen* Hannah'nın engelini kaldır. İkiniz arasında aracılık yapacak vaktim yok."

Çenem sıkıca kenetlenmiş bir halde ona baktım. "Eee?" diye sordu, kaşları yukarı kalkmıştı.

"Ne? Özür dilemeyeceğim. Onu görmezden geldiğim için üzgün değilim. Sizin benimle konuşmanızı istemiyorum ve zaten onunla yeterince uğraşmak zorundayım."

Sara'nın tepkisi başını geriye atıp gülmek oldu.

Her neyse. Konuşmayı bitirdiğimde, odanın öbür ucuna, Emerson ve Wren'le birlikte oturan kısa topçumuz Eddie Martinez ve karısının yanına gittim. Masanın üzerinde durdum, kollarımı kavuşturdum ve bekledim.

Emerson bana gülümsedi, oraya girmesine bile izin verilmeyecek kadar genç görünüyordu. "İyi misin?"

Onu görmezden geldim ve Wren'e döndüm. "Nerede o?"

Öne doğru eğildi ve etrafıma baktı, sonra elini kaldırdı ve kırmızı bir çiviye bara doğrulttu.

Döndüm ve alanı taradım. Onu bulduğumda omuzlarım çöktü ve ellerim kenetlendi. Çünkü Avery

War ve Daniel Hall ile sohbet ediyordu. Hall'un takma adı Playboy ona tam uyuyordu ve War da daha iyi değildi. Her iki adam da disk tavşanlarıyla geçirdikleri zamanla tanınıyordu.

Avery'nin elbisesinin parlak mor kumaşı her kıvrımına yapışıyordu. Ve bara yaslanma şekli? Hay sikeyim. Hangisini daha çok yapmak istediğime karar veremiyordum: Üzerine bir battaniye atıp kıcının bu kadar inanılmaz görüldüğünü kimsenin görmemesini sağlamak ya da elimi kalçasına götürüp mükemmel yanaklarından birine güzel bir şaplak atmak. Avucumdaki acıyı neredeyse hissedebiliyor ve kremi teninin nasıl kızaracağını hayal edebiliyordum.

Ama odaklandığı kişi ben değildim.

Hayır, o konuşurken kendisine gülümseyen War'a odaklanmıştı. Hall da bara yaslanmış, onun kıcını kontrol ediyordu.

Yumruklarımı iki yanımda daha da sıktım ve onlara doğru bir adım attım, ancak Mason önüme çıkınca durdum.

"Hey," dedi, önce bir yana, sonra diğer yana eğilerek etrafına bakmaya çalışırken Avery'yi görmemi engelledi. "Hantalca davranmayalım, tamam mı?"

Dişlerimi sıktım ve tek omzumla onu yolumdan çekip bara doğru yoluma devam etme dürtüsüyle savaştım.

"Sen meşguldün ve onlar sadece konuşuyorlar." Emerson belirdi ve omzumu sıktı. "Ona göz kulak oluyordum. Ve o biriyle çıkmıyor, unuttun mu?"

Göğsümdeki sıkı düğüm gevşedi ve yumruklarımı açtım. Lanet olsun. Avery sürekli öfkelenen bir aptaldan çok daha fazlasını hak ediyordu. Bundan daha iyi olmalıydım.

Bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım, beynimi ve kalbimi sakinleşmeye zorladım. "Ben iyiyim."

Mason başını sallayarak kenara çekildi. Emerson omzuma bir kez daha ve sonra gittiler.

İçimdeki son öfke korlarını da bastırdım ve yavaşça Bar.

"Hayır, flört iznim Mart ayına kadar sürecek. Kaç tane olursa olsun sorduğunuz zaman." Avery'nin kahkahası havada süzüldü ve beni içine çekti. "Zaman çizelgeme yüzde 100 bağlıyım."

Omuzlarım çöktü. Bu itiraf beni şaşırtmamalıydı ama Noel'de daha fazlasıyla ilgilendiğini gösteren işaretler olduğuna yemin edebilirdim. O zamanlar benim her gün hissettiğim heyecanı onun da hissettiğinden emindim.

birlikte olduğumuz zaman. Ama ona ihtiyacı olan zamanı vereceğime dair kendime söz vermiştim, o yüzden bunu yapacaktım.

"Hey, sarışın," dedim sonunda yaklaşırken.

Döndü ve yüzü aydınlandı. "Chris."

Hay sikeyim. Ondan yayılan mutluluk kalbimi yerinden oynattı. Belki de hüsnükuruntu ama bana ayırdığı gülümsemenin dünyanın geri kalanına verdiği farklı olduğuna yemin edebilirdim.

Savaş başının üzerinden bana baktı, ifadesi okunamıyordu. O ve ben o kadar da farklı değildik. Halkla ilişkiler ekibinin baş belası olan asabi tiplerdik. Birbirimize rastladığımızda genellikle bu konuda şakalaşırdık. Ama şimdi çekip gitmezse daha fazla gülemeyecektik.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi başını eğdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Avery. Dragon'la iyi eğlenceler." Kadehini bana doğru kaldırdı, sonra Hall'a döndü. "Hadi, Playboy, gidelim."

"İki tane Easy Out alabilir miyim lütfen?" Barmene yanımdan geçerken sordum. Bir dakika sonra kapakları açtı ve barın diğer tarafına doğru kaydırıldı.

"Easy Out mu satıyorlar?" diye sordu, elindeki şişeyi kaldırıp sanki son dokuz on ay içinde etiketi elli kez ya da daha fazla görmemiş gibi inceledi.

"Senin için istedim." Onun pek de hayranı olmadığını bildiğimden, çoğunlukla dolu olan Coors'u ittim.

Dizlerimi titreten bir gülümseme daha attı. "Bana karşı her zaman çok iyisin."

"Hadi gel." Bir kolumu sırtına doladım ve onu bir kabine götürdüm.

Sonraki üç saat boyunca orada kaldım ve onun benimle ya da gece boyunca uğrayan bir düzine insanla konuşmasını dinlemekten memnun oldum.

Barın üzerindeki televizyonda topun düşüşünü izledik ve gece yarısı onu kucaklamak için içeri çektim. Dudaklarımı alnına , sessizce bu yılın Avery Wilson'a benim diyebileceğim yıl olacağına söz verdim.

OCAK

"Damiano," diye seslendi Tom Wilson omzumu alıştırdığım kafeslerin ötesinden. Cehennemden gelen kaydırıcı hala beni rahatsız ediyordu. Birkaç hafta daha tam ma atamayacak olsam da Clearwater'daki bahar antrenmanına gitmeden önce bu sorunu çözmek istiyordum.

itlere doğru yürüdüm ve çenemi kaldırdım ama Wilson kapı aralığında ayrıldı.

"Gitmeden önce ofisime gel." Cevap vermeme fırsat vermeden döndü ve hızla uzaklaştı.

Başımı salladım. Avery için tüm abamı Koç'la iyi geçinmeye harcıyordum ama adam kendini sevdirmeyi zorlaştırıyordu.

"Ejderha mı?" Yanımdaki kafeste Mason vuruşu üzerinde çalışıyordu. Miller emekli olduğuna göre, Mason'ın takımın sopalarını taşıması gerekecekti. "Sana Avery'yi soracak diye hiç endişeleniyor musun?"

Endişe muhtemelen yanlış kelimeydi. Eninde sonunda bana onu soracağını düşündüm. Ama şimdi endişelenecek bir şey yoktu, çünkü anlatacak bir şey yoktu.

Bu noktada. Kızının harika olduğunu düşünüyordum ve o da benim harika bir arkadaş olduğumu düşünüyordu.

"Ortalığı karıştırma, Dumpty. Onun için endişelenmiyorum." Kaşlarımı çatarak başımı salladım ve işime geri döndüm. Her seferinde biraz daha iyi hissederek birkaç kaydırıcı daha attım. Sonunda ürkmeden atış yapabileceğim bir noktaya gelmiştim. Günü tamamlama vakti geldiğinde üst kattaki Koç'un ofisine çıktım.

Kapısını çaldım ve anında beklenenden daha tanıdık bir çift mavi gözle karşılaştım. Avery göz rengini babasından almış olabilirdi ama kızının gözlerinde parlayan neşe ve sıcaklığın bir zerresi bile onunkilere yansımamıştı. Saf yoğunluktaaydı.

"Kapıyı kapat."

Kırpılmış ses tonu bu konuşmanın nasıl gideceğine dair iyiye işaret değildi. Ama cam kapıyı yavaşça kapattım, sonra masanın önünde durdum ve devam etmesini bekledim.

Bana kaşlarını çattı ve "otur" diye havladı.

Çenemi kilitledim ve kızgınlığımı yuttum. Avery için, kendimi tutabilirdim. Tek kelime etmeden emrini yerine getirdim. Beni tepeden tırnağa taradı, ifadesi her zamanki gibi sertti ama hiçbir şey söylemedi.

Beni buraya çağırmıştı, ben de sessizce bekledim, kıpırdanmayı ya da göz temasını kesmeyi reddettim.

Sonunda içini çekti ve omuzlarındaki gerginlik gözle görülür biçimde azaldı. "Henüz resmi duyuruyu yapmaya hazır değiliz ama Asher Price'ı işe aldık."

Çenemi kaldırdım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Lanet olsun. Mason'ın bu sezon sopaları taşımasına gerek kalmayabilirdi. Geçen sezon Asher Price'ın vuruş ortalaması ligdeki en yüksek ortalamaydı. Ve adam büyük lig beyzbolunun meleğiydi. Akıllı ve sakın. Medyanın sevdiği bir aile babasıydı. Adam yanlış yapamazdı.

Takım için en kötü şey olmazdı. "Harika." Öylece bıraktım, çünkü bunu söylemek için beni neden buraya getirdiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Wilson çoğunlukla bana ayırdığı bakışlarını üzerime dikti. "Bununla birlikte, atıcılar ve yakalayıcılar bahar antrenmanlarına bir hafta erken başlayacak."

Midem bulandı ama yüksek sesle küfretmemek için çenemi kilitledim. Clearwater'a gitmeden önce sadece babamı görmem gerekmiyordu,

Ama martı sergisi bahar antrenmanlarının başlamasından bir hafta önce açılacaktı. Tarih yaklaştıkça Avery bulutların üzerinde uçuyordu ve normalde somurtkan olan kız kardeşim bile nispeten neşeliydi. Sadece logoyu tasarlamakla kalmamış, medya kampanyası için de pek çok sanat eseri hazırlaması istenmişti.

Gerekirse Long Island ziyaretini atlayabilirdim ama Avery'yi hayal kırıklığına uğratmamın imkânı yoktu. "İşe yaramayacak."

"Daha bitirmemiştin." Ellerini masasının üzerinde kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Sizi buraya hem uyarmak hem de hayvanat bahçesine gitmeniz için iki gün ek süre verileceğini bildirmek için çağırdım."

"Harika." Başımı salladım. En azından bir pislik gibi davranmıyordu.

Derin bir nefes aldı ve yoğun odağını bana kilitledi. "O kuş için çok şey yaptın."

Ben de bazen Puff'a "o kuş" derdim, özellikle de Avery'nin sırtmasına ve gözlerini devirmesine neden olduğu için. Tom bunu söylediğinde dişlerimi sıkmamın hiçbir anlamı yoktu ama pişman olacağım bir şey söylememek için bir an durmak zorundaydım. "Kanadını kırdım. En azından bunu ."

Koltuğumda kıpırdandım.

Göz teması kuruyor, bir yandan da beni burada tutarken Avery'yi sorup sormayacağını merak ediyordum.

"Peki ya kaydırıcı?" Kaşlarını kaldırdı.

Bu bana sorulmasından hoşlandığım bir soru değildi ama muhtemelen daha iyi bir alternatifti. Bir omzumu kaldırdım. "Daha az berbat."

Sandalyesine geri oturdu. "Bundan daha iyi olmalı."

"Evet." Bu yüzden her gün üzerinde çalışıyordum.

İkimiz de uzun bir süre daha konuşmadık. Birbirimizi izledik, o çenesini bir o yana bir bu yana çevirirken ben de kızıyla olan arkadaşlığım konusunda çılgına dönmesini beklerken omurgamdan aşağı süzülen ter damlalarını görmezden geldim.

Sonunda, bir ömür gibi gelen bir süreden sonra, çenesini eğdi. "Kapıyı arkandan kapat. Bu öğleden sonra duyuruyu yapmadan önce yapmam gereken bazı görüşmeler var." Bununla birlikte dikkatini tekrar bilgisayarına verdi ve beni başından savdı.

Oradan ayrıldım, aynı anda hem o garip konuşmayı bitirdiğim için heyecanlıydım hem de kendime kızgındım çünkü muhtemelen şimdiye kadar yaptığımız en iyi konuşmaydı. Önümüzdeki iki ay boyunca adamla iyi geçinmek için çabalarımı iki katına çıkarmam gerekecekti çünkü Mart ayı geldiğinde onun kızıyla çıkmak istiyordum.

Telefonumu çıkardım ve *Mesajlar* uygulamasına tıkladım, sonra da *Sarışın*'a dokundum. Babasından program değişikliğini duymadan önce hâlâ sergi açılışında olacağımı bilmesi gerekiyordu. Ama mesajın ortasında durdum. Ona yüz yüze söylemeyi tercih ederdim ve gönderdiği son mesaja bakılırsa çaresizce kafein almaya ihtiyacı vardı. Mesajı sildim, sonra babamın mesajını açtım.

Koç bahar antrenmanına erken gitmem gerektiğini söyledi, bu yüzden kliniği kaçırmak zorundayım. Özür dilerim. Çocukların üzüleceğini biliyorum.

Kalbim göğsümde ağırlaştı. Yıllar sonra ilk kez babamın lise öğrencileri için düzenlediği kış kliniğini kaçıracaktım. Kırk iki yıldır aynı okulda beden eğitimi öğretmenliği yapıyordu ve neredeyse bir o kadar süredir de beyzbol koçuydu. Bölgedeki tüm kasabalar onun kış kliniğine gelirdi.

Baba: . Programını kontrol edemezsin.

Ama koç? Gördüğüm kadarıyla ona şeytan demeyi bırakmışsın.

Gözlerimi devirdim.

Ben: birkaç aydır

Baba: Doğru kadının bir erkeği yola getirmesi ne kadar komik.

Ben: Biz sadece arkadaşız.

Pop: Bacağını tokatlayan ve gülen yaşlı bir adamın GIF'i.

Telefonu cebime geri koyup asansöre yöneldim.

"Hey, Damiano." Cortney koridorda belirdi. Arkasına, Liv'in bizi izlediği ve başıyla onayladığı yere baktı.

O bana dönerken, Beckett'in ofisine girdi ve kapıyı kapattı.

"Konuşabilir miyiz?" Cortney başını ofis kapısına doğru eğerek sarışın erkek topuzunun zıplamasını sağladı.

Onu her zaman takım elbiseyle görmek tuhaftı ama artık takımın genel menajerliğini üstlendiğine göre buna alışmam gerekiyordu. Oyunculuktan takımın başına geçmesi bana çılgınca gelmişti ama kimse Beckett Langfield'i ikinci kez tahmin edemezdi.

Cortney yeniden yaptırdığından beri girmediğim odaya adım attım. Kitaplarla dolu raflar ve hatta bir yapbozla kaplı masa bile adam için çok uygundu.

Yine de duvarda asılı olan forma kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Bu garip bir seçimdi.

"Beckett." Başını iki yana salladı. "Çerçevesi bir forma isteyip istemediğimi sordu ve saçma bir nedenden dolayı kendisinininkini isteyeceğimi düşündü."

Arkasında Langfield yazan büyük çift sıfır, herkesin görebilmesi için duvarın ortasına yerleştirilmişti.

Kitap raflarından birinden Cortney ve müstakbel üvey oğlu Liam'ın fotoğrafını alırken kıkırdamak zorunda kaldım. "Siz ikiniz Porsche'yi bitirdiniz mi?"

Son birkaç aydır birlikte klasik bir arabayı yeniden yapıyorlardı.

Cortney gülümsedi. "Evet, yol sınavından iki gün önce, yani resmen onun favorisiyim."

Arkamdaki kapı açıldı ve çerçevesi fotoğrafı salladım.

"Bensiz toplantı mı yapıyorsun?" Beckett aceleyle odaya girdi ama beni görünce durdu ve kaşlarını çatı. "Damiano?" Döndü ve Cortney'ye de benzer bir sert bakış attı. "Neden onunla buluşuyoruz?" Tekrar bana odaklandı, şimdi tamamen ters ters bakıyordu. "Şimdi ne yaptın?"

Ellerimi kaldırdım ama çenemi kapalı tuttum. Neler olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Cortney kollarını kavuşturdu ve kalçasını masasına dayadı. "Liv'in bir şeye ihtiyacı yok muydu?"

"Karım dikkatimi dağıttığında anlarım. Bu martılarla mı ilgili? Bir sorun mu var?"

"Hayır." Bildiğim kadarıyla yoktu. Ve bir sorun çıkmasa iyi olur. Hem Avery hem de Puff için işleri yolunda tutmaya büyük özen göstermişim.

"Dikkat dağıtıcı bir şey değil. Muhtemelen Liv ve Dylan'ın bahistir." Cortney omuz silkti.

Beckett'ın gözleri GM'e dikildi. Cortney'nin nişanlısı Liv'in en iyi arkadaşıydı ve dördü, artı çocukları, başka birkaç kadın ve aileleriyle birlikte yaşıyordu. Beckett ve Cortney'nin yaşadıkları komün durumundan ayrılmalrı için ısrar etmek yerine neden onların yanına taşındıkları beni aşıyordu. Çılgınca bir durumdu ama iki adam da bu durumu kabullenmiş görünüyordu.

Ben olsaydım, şimdiye kadar kendimi kaybetmişim. Bambi'yle yaşamayı zar zor kaldırabilirdim. Ama onlar en az bir düzine insanın yaşadığı bir evde yaşıyorlardı ve bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorlardı.

"Liv sana söylemedi mi?"

"Hayır." Beckett çenesini bir o yana bir bu yana çevirdi.

Cortney yine omuz silkti ve sırtıttı. "Ah. Muhtemelen Dylan kazandığı içindir."

"Neyi kazanmak?"

Cortney kaşlarını kaldırdı. "Biliyorsun... bu hafta *en çok* kim var?" "En çok ne?" Beckett sanki ben biliyormuşum gibi bana baktı.

Başımı salladım ve yüz ifademi boş tuttum.

Cortney bir elini sallayarak kaşlarını çattı. "Biliyorsun... çoğu."

Oh. Çoğu durumda saçmalık derdim ama Dylan söz konusu olduğunda bunu söylemek zordu. Tamamen özgür bir ruhtu. En iyi arkadaşıyla orgazm yarışması yapmaya karar verdiğini görebiliyordum. Kıkırdamaya başladım ama hemen öksürerek üstünü kapattım.

"Anladı." Cortney başını bana doğru eğdi.

Beckett'ın kafasındaki çarklar dönmeye başlamıştı. Arkamızdaki rafları taradı, sonra dikkatini tekrar Cortney'ye verdi. "Dylan hiçbir şekilde kazanamaz." Bununla birlikte, döndü, uzaklaştı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Cortney ellerini birbirine vurdu, sonra masasına dönüp oturdu.

"Onunla yatıyorsun, değil mi?" Ben sordum.

"Oh, yüzde yüz." Cortney hınzırca güldü, dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını dikleştirdi.

O anda Beckett Langfield'in bu adamı neden işe aldığını anladım. Çok az insan Beckett'a karşı çıksa ya da ona zorluk çıkarsa da Cortney'nin hiçbir sorunu yoktu. Muhtemelen takımda sadece bir evet adamından daha fazlası olan birinin olması güzeldi.

"Toplantı falan mı yapıyoruz?" Yoksa Cortney de benimle dalga mı geçiyordu?

Yüz ifadesi, genellikle oyunlar sırasında bana karşı kullandığı destekleyici ifadeye dönuştü. "Sadece bir sohbet."

Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bu Price'la mı ilgili?"

Başını sallayarak arkasına yaslandı. "Ama sorunlarınız varsa, kapım her zaman açık. Yine de sağlam bir seçim. Bence ikiniz birlikte harika çalışacaksınız."

Ben de öyle. "Doldurması gereken büyük bir görev var ama onunla çalışmayı dört gözle bekliyorum."

"Pek çoğumuz on sekiz beden giymiyoruz." Courtney'nin dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı ama sonra ifadesini yumuşattı ve dik oturdu. "Ciddi bir not olarak, sezon başlamadan önce insan kaynakları için beyan edeceğin bir şey olup olmadığını kontrol etmek istedim..." Beni incelerken cümlesini yarım bıraktı.

Karşılığında ona baktım, İK'nın bilmesini isteyeceğimi düşündüğü şeyi anlayamadım.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra boğazını temizledi. "Şu anda takım elbiseyi giyiyor olabilirim ama senin takım arkadaşınken, sen ve Avery hakkındaki tüm söylentileri duydum."

Omuz silktim. "Biz arkadaşız, dostum." İşime burnunu sokmasından duyduğum rahatsızlığı bastırmaya çalıştım ama her takımda arkadaşlıkla ilgili kurallar olduğunu biliyordum.

Bir kez başını salladı. "Durum değişirse bana gelecek misin?" Öfkeyle ayağa kalktım ama öfkemi kontrol altında tuttum. "Elbette."

Arkamdan kapı tekrar açıldı. "Man Bun," diye homurdandı Beckett, tepinerek odaya girdi. "Karımın senin neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikri yok."

Bu da benim gitmem için bir işaretti. Kıkırdayarak onu atlattım ve sıvıştım.

Düdüğümün sesiyle Çavuş yeşil perdenin üzerinden uçtu ve eldivenli koluma kondu. Karnım öyle bir guruladı ki, odanın diğer tarafında oturan Jana güldü. Bu işi çok uzun zamandır yapıyorduk.

Bu, bugünkü dördüncü ve son fotoğraf setimizdi. Dev akbabalarla birkaç fotoğraf çektikten sonra muhabbet kuşu evine de uğradık. En sevdiğimiz kar baykuşu olan Wobbles, kameranın önünde doğuştan yetenekliydi. Sarge'ın seansına üç buçukta başlamıştık, böylece beşte bitirebilecektik ama Sarge ilk bir saat boyunca tünekten ayrılmayı reddetti. Kış kuşların çoğu için zordu. Hepsi oldukça yumuşak başlıydı ama bu durum onları oturup etraflarında bitenleri izlemekten başka bir şey yapmaya zorlamayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Yaklaşık on kiloluk kel kartal koluma sabitlendiğinde, kameranın arkasına yerleşmiş olan Jana'ya döndüm. "Bu sefer yakaladın mı?" Çavuş sadece bir noktaya kadar işbirlikçiydi ve o noktaya ulaşmak üzereydi.

"Um..."

Jana kameranın küçük dijital ekranında çekimler arasında gezindi. Hayvanat bahçesinin web sitesini Blondie'nin Kuşları hakkında bilgilerle güncellemekle görevlendirildiğinden, hayranların favorilerinin aksiyon fotoğraflarını istemişti. Hayvanat bahçesinin tek kel kartalı da bu talebe uyuyordu. Herkes koca adamı seviyordu.

"Bir tane daha yapabilir miyiz?"

"Sonuncusu." Sage'i tüneğine geri koymadan önce Jana'nın kabul etmesini bekledim.

Tam yerime dönüyordum ki arkamdaki kapı açıldı. Bakmaya zahmet etmedim. Bu işi bitirip buradan gitmeye hazırdım. Saat beşi çoktan geçmişti ve hayvanat bahçesi çalışanlarının çoğu bugün için evlerine gitmişti.

Muhtemelen Dean'di. O da burada sıkışmış, kuşu alıp gece için sergisine götürmesi için onu aramamı bekliyordu. Sabırsız olduğu için onu suçlayamazdım. Zavallı midem yemek için çılgık atıyordu ve bugün cumaydı, yani North End Pizza günüydü.

Beni daha da acıktıracağı için bu düşünceyi bir kenara bıraktım ve Çavuş'a odaklandım. Odanın diğer ucunda başını yana eğmişti.

Islık çaldım ve komut üzerine kuş havalandı. Ama kolumdaki kırmızı eldivene gelmek yerine başımın üzerinden uçtu.

Ateş et. O ne halt ediyordu?

Gözlerim köşede, masanın yanında duran Chris'e takılana kadar onu takip ederek döndüm. Ve Çavuş ona doğru ilerliyordu.

"Lanet olsun." Chris geri çekildi, yol boyunca tökezledi. Bir sandalyeye takılıp devrildi ve bir saniye sonra Çavuş göğsünün ortasına indi. Chris'in şapkası kafasından uçtu ve sırtı altındaki karo zemine çarparken savruldu. Bir bileği hâlâ sandalyenin ayağına takılıyken, yaratıktan korunmaya çalışır gibi ellerini avuç içleri dışarı bakacak şekilde havaya kaldırdı.

Kalbim boğazıma düğümlenmişti, hemen yanına koştum. Solgun ve iri gözlü Chris bana bakıyordu. Kuş sakince onun üzerinde duruyor, kanadını karıştırıyor ve ona aldırış etmiyordu. Ben yaklaşırken Çavuş'un kanadından tek bir tüy havalandı ve Chris'in kırmızı gömleğine kondu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Çavuş sanki onunla konuştuğumu sanıyormuş gibi bana baktı, sonra başını eğdi ve altına sıkıştırdığı adamı inceleyerek daha da yaklaştı.

Chris önce Çavuş'a, sonra da bana göz kırptı.

Sarge daha da yaklaştı ve gagasını Chris'in saçlarına sokarak ona göz kırptı. Sarge büyük turuncu gagasını kulağının yanındaki saçların arasından geçirdiğinde Chris'in gözleri daha önce hiç görmediğim kadar büyüdü.

"Kahretsin." Chris'in omzu seğirdi. "Ne yapıyor bu? Beni yemeye mi çalışıyor? Ya da üzerime tükürmeye mi?" Fısıldarken dudakları sanki kuşun anlamamasını umuyormuş gibi zar zor kıpırdadı.

" yok. Seni yemeyecek." Sahne çok ama Chris'in buradaki gerçek karşısında heyecanlanacağından emin değildim. "Seni tımar ediyor."

Gözleri büyüdü ve boğazı düğümlendi. "Sarışın, bir kız gibi çılgılık atmamaya çalışıyorum. Lütfen şu devasa canavarı üzerimden alabilir misin?"

Şimdi sadece dramatik davranıyordu. Sarge çok tatlı biriydi. Ama panik atak geçirecekmiş gibi görüldüğü için ona acıdım.

"Çavuş." Islık çaldım ve daha önce yaptığım gibi kolumu uz.

Kuş kanatlarını açıp havalanmaya hazırlanırken, Chris'in zaten solgun olan yüzünde kalan renk de soldu. Ama kendini toparladı ve iki kanat çırpışıyla kartal kırmızı eldivenimin üzerine kondu, pençeleri bileğime dolandı.

Chris yavaşça ve gözlerini kuştan ayırmadan dirseklerine kadar kalktı. "Şu anda senin üzerinde olduğu için kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiğimden emin değilim."

Çavuş başını eğdi ve kolumun üzerinde dans etti.

"Hayır," diye kestirip attım, kuşun tekrar Chris'e doğru havalanmamasını sağladım. Sonra dikkatimi tekrar arkadaşşıma çevirdim. "Gömlek yüzünden. Kırmızıya doğru uçmak için eğitilmiş."

Chris hızlı bir hareketle oturur pozisyona geçti, gömleğini ensesinden kavradı ve başının üzerinden çekti. Sonra da sanki yanıyormuş gibi yere fırlattı.

Gülmek istedim ama manzara karşısında bu isteğim hemen söndü ve ağzım kurudu. Geniş omuzlar, yüksek, belirgin göğüs kasları ve kaburgalı bir altılı karın.

Vay canına. Üstsüz ne kadar güzel görüldüğünü unutmuşum. İznim olmadan, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi tüm vücudum aydınlandı. Yine de içimde hareket ederken göğsünün göğsüme bastırıldığı anılar zihnimi işgal etti ve içime yakıcı bir sıcaklık gönderdi.

Başını eğdi ve beni inceledi.

Vücudum bir derece daha ısındı ve onun ilgisine karşılık olarak bir inilti çıkarmış olabilirim.

"İyi misin?" Kendini ayağa kaldırırken pazuları şişmişti.

Yaklaştığında başımı salladım. Önümde durduğunda, duyularım kolonyasının zengin kokusuyla doldu. Bakışlarımı kaçırdım. İncelemesi o kadar yoğundu ki yanabileceğimi düşündüm. Bir elini kaldırdı ve aşağıya doğru eğildi, böylece ona bakmak zorunda kaldım. Buna karşılık karnımda bir sürü kelebek dans etti. İşaret parmağının arkasıyla

Elmacık kemiğıme çarptı ve omurgamdan aşağıya doğru inmeye çalışan rptiyle savaştım.

Gözleri ağızıma sabitlenmişken dilini alt dudağında gezdirdi ve yemin ederim kalçalarımın arasında yavaşça kaydırđını hissettim.

şakağıma gelen soğuk bir dürtme beni trans halinden çıkardı ve eşlik eden ciyaklama sesi Chris'in geri sıçramasına neden oldu.

Aramızdaki büyüyü bozmak için tek gereken buydu. Chris bir adım daha geri çekilerek elini siyah saçlarının arasından geçirdi.

Boğazımı temizledim. "Onu yerine koyacağım. Bana bir dakika verin."

Chris yavaşça, onaylarcasına çenesini indirdi. Sonra birkaç adım daha geri çekildi.

Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden döndüm, avuş'un harekete hazır olduğundan emin olmaya dikkat ettim ve bir nefes aldım. Nefesimi verdiğimde, Dean'in onu yaşam alanına geri götürmek için kullanacağı büyük kasaya doğru odanın içinde yavaşça ilerledim.

Jana sandığın yanında durmuş, neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu.

"Tanrım, siz ikiniz ateş gibisiniz." Ellerini dudaklarının önünde usulca ırtptı. "Sizi izlerken bile tahrik oluyorum."

"Bunu garip hale getirme," diye tısladım. Bir gün arkadaşlarım Chris'le ıkmadığımızı kabulleneceklerdi ama bugün o gün değildi. Eğildim ve Sarge'ı kutuya geri koyup kilitledim.

"Ben mi? Garipleştirmek mi?" Başını salladı ve telefonunu bana doğru çevirdi. "şuna bak ve bana bir daha sadece arkadaş olduğunuzu söyle. Birbirinize göz süzüyordunuz."

ektiği fotoğrafta Chris'e dönüktüm. Kocaman kuş koluma tünemişti ve Chris'in sırtı kameraya dönüktü ama yüzüm odak noktasındaydı. Yanaklarımdaki kızarıklık inkar edilemezdi, tıpkı göz bebeklerimin genişlemesi gibi. Dudaklarım ayrılmıştı ve Chris'in parmağı yüzümü okşuyordu. Neredeyse telefondan nefes alış verişimi duyabiliyordum. Düşüncelerim bir sayfadaki kelimeler gibi yüzüme yazılmıştı. Kahretsin. Muhtemelen çok utanmıştı. Bu tür bir ilgiden nefret ettiğini açıkça belirtmişti.

Jana, "İkinizin de aklınızı başınıza toplamanız ve birbirinizi becermeye başlamanız gerekiyor," diye fısıldadı.

Kalbim çıkacak gibi olurken başımı salladım. " bir şey değil."

"Ah, bebeğim," diye güldü. "Kesinlikle öyle ve olacak da. Sözlerimi bir kenara yaz."

"Hayır, değil." Ses tonum biraz fazla sert olabilirdi ama Chris'in istediğinden emin olmadığım bir şeyi dayatarak işleri zora sokmasını istemiyordum. Ayrıca, iki haftadan kısa bir süre içinde bahar antrenmanlarına gidiyordu. İstese bile bu konuyu açmak için iyi bir zaman değildi. "Tuhaflaştırmayı bırak."

"Vay canına, çok sert." Jana kollarını kavuşturdu ve telefonunu yanına sıkıştırdı. "Özür dilerim." İçimi çektim, omuzlarım çöktü. "Yorgunum. Hazırlanmakla

Gelecek haftaki martı açılışı ve bu çekimleri yapmak için, bu gün bir haftadan daha fazla hissettirdi. Sürekli kesintileri boş verin. Öğle yemeği bile yiyemedim."

Arkamda ve tahmin ettiğimden çok daha yakınımda Chris boğazını temizledi. Bu sesle midem altüst oldu. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu,

Kendime ne kadar sık sakin olmamı söylesem de. Mideme ve kalbime bir zihinsel hatırlatma daha yaparak arkamı döndüm.

Şapkası geriye doğru çevrilmişti, böylece siyah saçlarının sadece birkaç tutamı görünüyordu. Çenesi azı dişlerini gıcırdatıyormuş gibi kilitlenmişti. Ama bu düşünceli hava adamın işine yarıyordu. Onu bana kızgın ya da sinirli olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Hayır, daha çok kendisine kızgındı.

"Rahatsız etmek istememiştim." Topuklarının üzerinde sallandı.

İçgüdüsel olarak, öyle olmadığına dair onu rahatlatmak için elimi uzattım. Elim göğsünün sıcak, pürüzsüz tenine değdiğinde onu bıraktım ve yumruklarımı yanımda sıktım. Yanaklarım utançtan kızardı ama çenemi eğip devam ettim. "Öyle değilsin. Sadece açım ve huysuzum. Bütün gün bir şey yemedim ve normal bir insan gibi işlev görmemi sağlayacak kadar kafein almadım."

"Bu konuda yardımcı olabilirim." Başını, onu ilk gördüğümde yanında durduğu masaya doğru eğdi.

Üstünde bir fincan kahve ve en sevdiğim protein barlarından biri vardı. Düşünceliliği karşısında boğazımda bir yumru oluştu. Öğleden sonra fotoğraf çekimlerinin nasıl gittiğini sormak için mesaj attığında, kahve eksikliğinden şikayet etmişim ve protein bar zulamı nasıl tükettiğimden ve yenilemeyi unuttuğumdan bahsetmiş olabilirim. Ve işte ikisiyle de buradaydı. Bu kadar düşünceli olduğu için yeterince takdir edilmedi. Onu ne kadar takdir ettiğimi bilmesini sağladım, ancak sezon boyunca imajını değiştirmek için yaptığı tüm çalışmalara rağmen, dünya için o hala sadece bir asabiydi.

"Belki bu seni idare eder ve pizza sipariş edebiliriz."

"Bugün en sevdiğim insan sensin."

"Güzel." Kıkırdadı. "Belki bir gün ben kuşları yenerim." "Kapa çeneni." Yan tarafına vurdum.

Bu kez elim tenine değdiğinde onu yakaladı ve göğüs kafesine yasladı. Temasla birlikte vücudumda bir ihtiyaç dalgası yankılandı ve karnımda düşük bir ateş tutuşturdu.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve daha da yaklaştı.

Arkamda Jana boğazını temizledi. "Gömleğini almak isteyebilirsin. Boston'ın yarısı manzaraya aldırış etmese de şehirdeki çoğu restoran bunu şart koşuyor. Ayrıca, buradan bu halde çıkarsan, her fırsatta çarşıların arasında ateşli bir gece teklif eden kadınlar tarafından sıkıştırılırsın."

Chris başını salladı. "Bu istediğim son şey."

Sözleri içimde parlayan ateşi söndürdü. Doğru. Ve bunu hatırlamam gerekiyordu.

Sarışın: AMAN TANRIM. Tabelanın tasarımını gördün mü? Daha yeni aldık. Gi onu ezdi.

Blondie: Martı evi tabelasının resmi

Ben: Evet, sana yetenekli olduğunu söylemiştim.

Çok şirin. Kutup martılarına bayıldım. Hayvanat bahçesi diğer evler için de tabela yapmasını istiyor.

Güzel. Eğer ona yeterince ödeme yaparlarsa, belki o berbat işi bırakabilir.

bırak. Hoşuna gidebilir.

Ben: O her şeyden nefret eder

Blondie: Göz devirme GIF'i

"BU TABELA INANILMAZ." Kyle başını arkaya eğdi ve martı ile pengueni inceledi. Kuşlar sırt sırta vermiş, arkalarında Boston silueti duruyordu. Gianna martının önüne bir beyzbol topu, penguenin önüne de bir hokey diski eklemişti. "Bunu çizdiğine inanamıyorum."

"Hiç Dragon'u çizerken gördün mü?" Yanımda duran Emerson koluma bir tokat attı.

Kyle bana döndü ve başını salladı.

"Adam oldukça iyi," dedi Emerson, "ama kız bir milyon kat daha iyi."

"Bunu ona söyleyip duruyorum. Avery çok övdü." Renkli tabelaya tekrar baktım. Birkaç kez görmüştüm ama buraya monte edilince daha da inanılmaz görünüyordu ve hayvanat bahçesiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Gianna sonuçlardan beklediğim kadar heyecanlanmamıştı ve bunun nedenini henüz anlayamamıştım.

Hayvanat bahçesi çalışanlarından oluşan küçük bir grup yanımızdan geçip gitti.

"Kimi bekliyoruz? Sikim donacak ve böyle bir şey olursa Boston'daki kadınların ne kadar acı çekeceğini biliyorsun." Kyle yumruğunu havaya kaldırdı, sanki içimizden birinin yumruk atmasını bekliyordu.

Mırıldanarak bir adım geri çekildim ve yanımdaki Emerson başını salladı. Kyle elini bıraktı ve bir kahkaha . "Zor bir kalabalık."

"Sadece Mason'ı bekliyoruz ve o da şimdi geliyor." Emerson çenesini bize doğru gelen orta saha oyuncusuna doğru eğdi.

"Neden dışarıdayız?" Mason, Puff'ın yeni evi olan siyah camlı binanın önünde durduğumuz yere yaklaşırken sordu.

Yapı moderndi ve neredeyse siyah buz gibi görünüyordu. Puff'ın dış görünüşü umurunda değildi ama küçük adamın burada mutlu olacağından emindim.

"Avery nerede?" diye ekledi o da yeni binayı değerlendirirken.

"Koordine etmesi gereken çok şey var. Balondan hayvanlar, atıştırma ve daha bir sürü eğlenceli şey... Ama dün gece geldiğinde buralarda olacağını söyledi ve selam vereceğine söz verdi. Balonlar konusunda palyaçolara yardım etmek için sabırsızlanıyorum." Emerson yanımda bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Balon hayvanları fikrinden dolayı içinde kabaran aşırı beklenti şaşırtıcıydı. Adam sanki dört yaşındaymış gibi davranıyordu. Gerçi şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi. Bambi'nin markasına çok uygundu.

"Avery dün gece senin evinde miydi?" Mason kaşlarını salladı. "Pijama partisi gibi mi?"

"Neden çocuk gibi davranmakta ısrar ediyorsun?" Ona kaşlarımı çattım. Emerson, Mason ve Kyle buradayken kendimi bebek bakıcılığı yapıyormuş gibi hissediyordum. Olgunluk seviyeleri beş ila on beş yaş arasında değişiyordu.

"Belli ki öyle değil. Eğer biraz alıyor olsaydı, daha iyi bir ruh hali içinde olurdu." Kyle sırtımı tokatladı. "Ne kadar oldu, on bir ay mı?"

Yumruklarımı iki yanımda sıkıştırmış, onu üzerimden itmeye hazırlanırken, bir boğaz temizleme sesi dikkatimi çekti.

Emerson'ın arkasında, her ikisi de Revs formalarını giymiş olan Cortney ve Beckett belirdi. Her ne kadar takımın bir parçası olarak geliyor olsalar da, ailelerini de yanlarında getirdikleri söyleniyordu ama yine de yalnızdılar.

"Ne için on bir ay?" Beckett her birimizi tek tek süzdü, yüz ifadesi her zamanki gibi yoğundu.

Mason sırtıttı. "Dragon kuraklık döneminin ortasında. Elini bu şekilde çalıştırmaya devam ederse karpal tünel geçirecek."

Emerson kıkırdadı. "Noel için ona bir cep amcığı aldım, biraz rahatlasın diye."

"Hey, ben de." Kyle yumruğunu uzattı ve Emerson ona vurdu.

İkisinin de vardı, şerefsizler.

"Bu çok komik," diye düşündü Kyle. "Beyzbol dünyasının en popüler bekârı olmasına rağmen neredeyse bir yıldır boşta. Bu çok boktan bir durum."

"Siz pislikler dışarı çıkıp etrafta dolaşmakta özgürsünüz," diye tersledim. "Ama ben kimseyi istemiyorum. Bu yüzden doğru kızın beni istediğini fark edene kadar, huysuz bir orospu çocuğu olmaktan memnunum. Buna alışın."

"Aşık bir adam gibi konuştun." Beckett bir adım daha yaklaşarak beni inceledi. "Kim bu kız?"

Kaşlarımı çatarak geri çekildim. Bu da neydi böyle? Adamı tanıdığımdan beri, kişisel alan konusunda iyi bir tutumu vardı, ama birdenbire kişisel balonumu dolduruyordu.

"Hayır, yok." Cortney Beckett'in kolunu çekti. "Liv hayatlara karışmayı ve insanlara ayar vermeyi bıraktığını söylemişti," diye uyardı. "Ayrıca, aklın yeni bir projeye kaymadan önce Enzo'nun Delia'yı kilit altına aldığından emin olmalıyız."

Delia, Liv ve Dylan'ın en iyi arkadaşıydı ve bugünlerde evlerinde kalan tek bekâr kadındı.

Beckett alay etti ve kolunu Cortney'nin tuttuğu yerden çekti. "Geçen hafta galada nasıl dans ettiklerini gördün mü? Medusa kilitlendi." Beckett bana döndü. "Bana bir isim ver. Konu çöpçatanlık olduğunda Midas'ın dokunuşuna sahibim."

"Tanrı aşkına, zavallı adamı rahat bırakın." Cortney ofladı pufladı. "Sen çöpçatan değilsin."

"Güzel nişanlını sana kimin ayarladığını tekrar hatırlatır mısın?" Kendini beğenmiş bir sırıtışla patladı. Cortney yanıt vermeyince Beckett bir parmağını onun göğsüne soktu. "Ben. Benim."

Cortney kaşlarını kaldırdı. "Bir sonraki satırı biliyorsun." Beckett sadece gözlerini kıstı ve kollarını kavuşturdu. "Sorun benim."

Etrafımdaki grup kahkaha krizlerine girdi. Ama Revs'in sahibinin -yani aramızdaki meseleyi bir anda kapatabilecek adamın- yanında Avery hakkında konuşmaktan kaçınmak istiyordum, bu yüzden kapıyı açtım ve adamlara el salladım. "Dalga geçmeyi bırakabilir miyiz lütfen?"

Ekleme, mekânı orijinal boyutunun iki katına çıkardı ve tavandan tabana camın arkasındaki buz, su ve kayalar parlak ışıklar altında ışıltı ışıltı görünüyordu. Mekan mükemmel görünüyordu ve kuşlar suyun içinde mutlu bir şekilde hareket ediyordu.

Puff'ı bulana kadar geniş alanı taradım. Bir kayanın üzerindeydi ve diğer dört martıyla birlikte zıplıyordu. Gördüğüm manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Arkadaş grubunu bulmuştu. Hâlâ üzgün, karanlık bir yüzü ve donuk bir gagası vardı ama Avery bir ay içinde ilk tanıştığım beyaz yüzlü palyaçoya döneceğine söz verdi.

Babam ve kız kardeşim odanın bir köşesinde bir grup insanla birlikte duruyorlardı. Gianna hayvanat bahçesinin müdürüyle onlar için daha fazla iş yapma konusunda konuşmak üzere buluşmuştu, yani birkaç saattir buradaydı. Babam çenesini eğdi ve bana başparmağıyla bir işaret yaptı. Bu işaret üç şeyden biri anlamına gelebilirdi: iyi şanslar, iyi ol ya da toplantı iyi geçti.

Jeste karşılık verdim, sonra kalabalığı taramaya devam ettim. Avery'yi gördüğümde ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. O her zaman güzeldi ama bazen ona bakmak karnıma yumruk yemek gibiydi. Giyinip kuşandığında evet, ama omuzları geride, kendinden emin ve gururlu durduğunda ve heyecanlandığında daha da fazla. Bugün bu üçlüde ustalaşmıştı. Saçları açık ve dalgalıydı ve azıcık makyaj yapmıştı. Muhteşem yüzü taze ve doğal görünüyordu ama her ne yaptıysa normal görünümünü daha da güçlendirmişti. Lacivert elbisesi mavi gözlerini ortaya çıkarıyor ve kıvrımlarına yapışıyordu. Göz kamaştırıcıydı.

Bir elimi yüzümde gezdirdim ve gözlerimi ayıramadan ağzımı kapattım.

Beckett yanımda, elimi bırakıp dönmeme neden olacak kadar beni ürkütürerek, "Eğil ," dedi. "Hayır, hayır, hayır."

Önce bana, sonra Avery'ye baktı, yeşil gözleri merak ve belki de bir parça uyarı doluydu.

Cortney ona doğru yaklaştı ve onu ön kapıya doğru çekti. "Liv ve Dylan'a yardım ediyor olmamız gerekiyordu."

"Hayır, değiliz." Beckett buraya geldiklerinden beri ikinci kez kendini dev sarışının pençesinden kurtardı. "Liam bize gidip işimizi ve çocukları kızdırarak durumu daha da kötüleştirmememizi söyledi."

Cortney içini çekip kapıyı işaret etti ve Beckett homurdanarak tepinerek uzaklaştı. Cortney bana uyarıcı bir bakış attı ve onu takip etti.

"Artık ona bir isim vermene gerek olduğunu sanmıyorum." Mason kıkırdadı. Midem düğüm düğüm oldu. Ama sonra Avery bu tarafa geliyordu ve Revs'in sahibi ve genel müdürüyle ilgili tüm düşünceler dağıldı. Şükürler olsun ki arkadaşlarım da bu işin peşini bıraktı. Onun hakkında bana ne kadar saçmalasalar da

ağızları onun önünde kapandı.

"Hey, çocuklar. Geldiğiniz için teşekkürler." Ellerini önünde kavuşturarak bize gülümsedi.

"Ne zaman istersen, sarışın." Uzun sarı buklelerinden birinin ucunu çekiştirdim.

Bana bir tokat attı, sonra beni tepeden tırnağa süzdü. Beni incelemeyi bitirdikten sonra grubun geri kalanını gözden geçirdi. Dudaklarını birbirine bastırmıştı, bu da onaylayıp onaylamadığını anlamayı zorlaştırıyordu. "Hannah ve Liv hepinizle planın üzerinden geçti, değil mi? Puffla fotoğraf çektirdikten sonra hepinizi farklı istasyonlara yerleştirip aktivitelerin yürütülmesine yardımcı olacak ve konuklarla etkileşime gireceksiniz."

Hannah'yla dün tanışmıştık ve bana bilgi vermişti. Çocuklara davranış çağrı işaretlerinin nasıl yapıldığını gösterebilmek için Puffla kalıyordum. Avery bana yardım etmeyi kabul etmişti. Ona ödül olarak balık veren o olacaktı çünkü bu saçmalık bana göre değildi. Puffla bile sınırlarım vardı ve onun ölü balık sevgisi kesinlikle bunlardan biriydi. Kuş pisliği de bir diğeri. Sıçmanın yeri ve zamanı konusunda birkaç kez dertleşmiştik, yani ben etrafta yokken. Koku, parçası olmak istemediğim bir şeydi.

Çocuklar planı anladıklarını teyit ettikten sonra, bizi Puff ile fotoğraf çektireceğimiz yere götürdü.

Pazarlama ekibinin izini sürmek için ayrıldığında, Beckett sanki beni azarlamak için bekliyormuş gibi yanıma geldi.

Bir şeytan tarafından ele geçirildiğinden endişelenecek kadar alçak bir sesle, "Tom Wilson kızını seviyor ve dramdan nefret ediyor. Bu yüzden ne yaptığınızdan emin olun. Seni AAA'ya geri göndermem ya da takas etmem için ısrar etmekten çekinmeyecektir."

Buna bir tehdit demek istedim ama kendimi onun gözlerine bakmaya zorladığımda gördüğüm şey daha çok endişeli bir uyarı gibiydi.

Takas edilme fikri midemi bulandırdı. Olmam gereken yer burasıydı. Takım arkadaşlarım yüzünden değil -her ne kadar Puffla oynamalarını izlerken, o pislikleri sevdiğimi itiraf etmek zorunda kalsam da- ama onun yüzünden. Yardım edemedim ama onu aradım. Sanki o benim gerçek kuzeyimmiş gibi, onu anında buldum. Hayır. Onu arkamda bırakamazdım. Florida'daki yedi hafta bile çok uzun gelmişti.

Bir iç çekişle, söndüm.

Beckett sırtıma bir tokat atarak bir kez daha kaskatı kesilmeme neden oldu. "Ama hayatta bazı şeylerin risk almaya değer olduğunu öğrendiğimi söyleyebilirim."

Hah. Bu, kuralları çiğnemek için çok fazla izin gibi geldi.

Beckett uzaklaşırken, sahneyi tekrar seyrettim. İnsanlarla dolu odayı, yüz boyamaları ve balon hayvanları. Avery'nin parlak gülümsemesini. Bunun onun için iyi geçmesini istiyordum, bu yüzden bugün önemli olan tek şey buydu.

İki adam da seken beyaz topa hamle yaptı. Emerson, Chris'in raketini yolundan çekti ve top onların yanından süzülerek tavandan tabana pencereye çarptı. Dışarıda kar lapa lapa yağıyor, sanki bir kar küresinin içindeymişiz gibi hissettiriyordu.

"Harika atış." Gianna ve ben küreklere vurduk. Oraya vardığımızda topuklu ayakkabılarımı çıkarmıştım ve beş-on yaşlarında olması gereken Gianna'nın yanında kendimi küçük bir kız gibi hissediyordum.

Bo sergi açılışından hemen sonra kar fırtınasını atlatabilmek için eve gitmişti ama Gianna hayvanat bahçesinin pazarlama ekibiyle bir toplantısı daha olduğu için geceyi burada geçirecekti. Puffin Penguen evi için yaptığı gibi sponsorları tasarımlarının ayrıntılarına daha fazla dahil etmek için çalışıyorlardı ve ilk taslakları çizmeden önce ayrıntıları gözden geçirmek istiyorlardı.

"Şimdi skor ne? On ikiye iki mi?" Gianna kardeşine kendini beğenmiş bir bakış atarak sordu.

Chris, genellikle sahada sinirlendiği zamanlara sakladığı bir bakışla onun yüzünü buruşturdu. Aylardır görmediğim bir bakıştı. En iyi kaybeden o değildi.

Yanında Emerson kıkır kıkır gülüyordu. "İkimizin de bunu kaçırdığına inanamıyorum."

Chris ofladı pufladı. "Bambi, hayatını kurtarmak için topa vuramadığını anlıyorum ama beni engellemeyi bırak." Raketini masanın üzerine fırlattı. "Takım değiştirme zamanı."

"Sanırım bu noktada her türlü kombinasyonu denedik." Emerson Chris ve Gianna arasında bir parmak salladı. "Ve siz ikiniz hepsinden nefret ettiniz."

"Avery'den başka kimseyle takım olmak istemiyor, çünkü sen de ben de berbatız." Gianna gözlerini devirdi.

Pinponda o kadar da iyi değildim ama ikisinden de iyiydim. Dar lacivert elbisem engel olsa bile, topu alma şansım onlardan daha fazlaydı. Eşleştiğimizde Chris daha mutlu olsa da, bu durum takımlarımızın dengesini fena halde bozdu.

Emerson hâlâ Noel sabahındaki bir çocuk kadar mutluydu. Oyunda berbattı ama yine de soğukkanlılığını hep korudu. Her zaman eğlenirdi. Aslında, Emerson'ın gerçekten üzgün olduğunu hiç görmemiştim. Onu her zaman bu kadar mutlu eden şeyi bir şişeye koyabilseydim, anında en çok satan kitap olurdu.

"Sanırım kendimi çok geliştirdim." Emerson sanki az önce hakarete uğramamış gibi gülümsedi.

Chris alnını ovuşturdu. "Bu felaket maçtan sonra bunu söylediğime inanamıyorum ama evet, söyledin."

Eğer bu bir gelişmeysen - adam belki beş atıştan birini vurmuştu - bu masayı geçen baharda satın aldıklarında nasıl oynadığını hayal bile edemiyordum.

"Sadece pratik yapmak gerekiyor." Emerson boş birasını salladı ve mutfağa doğru yürüdü. "Kim bir tane daha ister?"

Chris biraz fazla hevesle, "Ben," diye seslendi.

"Bir tane daha alacağım. Saat daha on," dedi Gianna. "Yine de saat bir milyon gibi geliyor."

"Evet, öyle." Chris elini yüzünde gezdirdi ve içini çekti. Gözlerinin kenarları kızarmış ve yüzü biraz sarkmıştı.

Bugünkü açılış etkinliğinin tamamında kalmış, kendisine yaklaşan herkese gülümsemiş ve onlarla konuşmuştu. Daha sonra takım arkadaşları pizza yemeye gelmişti, yani adam çok yorgundu. Gün büyük bir başarıya ulaşmıştı. Fotoğraflar çok tatlıydı ve birkaçı sosyal medyada trend oldu. Hayvanat bahçesindeki pazarlama ekibinin Puff'ın ünlü olacağından hiç şüphesi yoktu.

Yazın. Ama rolünü mükemmel oynamasına rağmen, Chris dışa dönük olmaktan çok uzaktı. Bir gün için çok fazla insan tanımişti.

Bu da benim onun yakasından düşme zamanımın geldiği anlamına geliyordu. Chris'in beni eve bırakmakta ısrar edeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum ve gece yarısı bunu yapmasına gerek yoktu. Özellikle de kar birikmeye başlamışken.

"Geç oluyor. Dışarı çıkmalıyım." Emerson'ı mutfağa kadar takip ettim.

"Ugh." Gianna içeri girdi ve kendini adaya yasladı. "Beni bu iki salakla bırakamazsın." Arkasında beliren Chris'i işaret etti. "Bu gece kalacağını sanıyordum. *Schitt's Creek*'i izlemeye gitmiyor muyduk?"

"O diziye bayılıyorum." Emerson bir birayı granitin üzerinden ona uzattı, sonra ikincisini Chris'in önüne koydu. "Alexis avukat gibi davrandığında"- iki elini salladı-"altın. Hadi bunu izleyelim."

"Hayır," diye homurdandı Gianna. "En baştan başlamalıyız."

"Yani hep birlikte izleyebilecek miyiz?" Kaşlarını salladı. "Yukarıdan gibi." Durakladı. "Aşağıya doğru."

"Bu da ne demek oluyor?" Chris iç geçirerek bir tabureye çöktü.

Bunu ben de merak ettim. Buradan bakıldığında, Emerson flört etmeye çalışıyormuş ama hedefi ıskalamış gibi görünüyordu. Ama nasıl flört edileceğini biliyordu. Aslında bu konuda çok iyiydi.

Chris başını salladı ve birasının kapağını çevirdi.

"Bunu bensez yapmak zorunda kalacaksın." Kapıya doğru yürüdüm.

Daha adadan birkaç adım uzaklaşmadan Gianna bileğime yapıştı ve kardeşine ters ters baktı. "Kar fırtınasında eve yürümesine izin mi veriyorsun?"

Kar öğleden sonra başlamıştı ama bu kesinlikle bir kar fırtınası değildi. En azından Boston standartlarına göre.

Chris, "Ben Avery'ye hiçbir şey yaptırmam," diye .

"Yani kalabilir mi?" Gianna neredeyse gülümsedi.

Benden hoşlandığına ne zaman karar verdiğinden emin değildim. Noel günü, bana sadece katlandığına yemin edebilirdim. Ama bugün, arkadaşımız gibi davranıyordu.

Chris dişlerini birbirine geçirdi. "Senin de ona bir şeyler yaptırmaya hakkın yok, Gi. Ve eğer kalırsa, uyuyabileceği hiçbir yer yok."

Gianna birasını aldı ve tek omzunu silkti. "Neden seninle birlikte kanepede uyumasın anlamıyorum."

Chris'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Bu fikirden o kadar mı nefret ediyordu? Yoksa tepkisi sadece bir şaşkınlık mıydı?

"Ya da biriniz benimle yatabilir," diye teklif etti Emerson.

"Hayır." Chris ayağa fırladı ve tabure arkasından takırdadı. "Kesinlikle olmaz."

"Neden?" Emerson sırtıttı.

"Çünkü seninle aynı yatakta yatmıyorum."

Chris kız kardeşine olduğundan daha fazla sinirlenmişti ve kız kardeşi onun damarına basma konusunda uzmandı. Yine de Emerson'ın önerisi yüzünden mi yoksa adamın Chris'ten bunun neden boktan bir fikir olduğunu düşündüğünü açıklamasını ciddi ciddi istemesi yüzünden mi olduğundan emin değildim.

Kesinlikle gerekenden daha fazla vurgu yaparak önce beni, sonra da Gianna'yı işaret etti. "Ve *ikisi* de değil."

"Gerçekten kalmak zorunda değilim..."

"Lütfen," diye yalvardı Gianna.

Gerçek duygularını anlamayı umarak Chris'i inceledim.

Gözlerimle buluştu ve samimiyeti her özelliğinde yankılandı. "Ne istersen yapabilirsin. Her zaman burada kalabilirsin ama seni mutlu edecekse lanet olası bir kar fırtınasında yürümeye de hazırım."

"Ah." Emerson öne doğru eğildi, dirseğini adaya dayadı ve çenesini ellerinin arasına alarak Chris'e baktı.

Chris oda arkadaşını işaret etti, yüzü yine taştan bir maskeye dönüşmüştü. "Başlama yine."

"Yani?" Gianna çok umutlu görünüyordu ve Emerson sırtıyordu. Chris bu gece için kendinden geçmeye hazır görünüyordu. Benimle eve kadar yürümesini istemek adil görünmüyordu.

Göğsüm . "Kalabilirim." "Pijama partisi!" Emerson güldü.

Gianna ona başını salladı ama neredeyse gülümsüyordu. İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Kimse onun yanında uzun süre huysuz kalamazdı. Chris bile bununla mücadele ediyordu.

Gianna önce bana, sonra da kardeşine bakarak, "Ben kanepede uyuyabilirim, böylece siz de yatağa geçebilirsiniz," dedi.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve sonra birbiri ardına canlı anılarla dolup taşım. Dudakları vücudumda geziniyordu. Diline karşı kıvranıyordum.

Çarpıcı arzu, yakıcı ihtiyaç. İçimde hareket ederken gözlerindeki bakış. Boşaldığında çıkardığı ses. Nefesim hızlandı ve içimde bir sıcaklık birikti.

Yanaklarım alev alev yanıyordu ve birdenbire tam bir nefes almakta zorlandım.

"Hayır," diye tersledi Chris. Sanki bunu önermesine bile kızmıştı. Ama tabii ki öyleydi. Bizim ilişkimiz öyle değildi.

Kendimi anılardan silkeledim.

"Kanepe gayet iyi aslında," diye onları temin ettim ama bunu yaparken ellerimi kalçalarımın altına gezdirdim ve üzerimdeki kısa lacivert elbiseyi hatırladım. Çoraplar olmasa bile içinde uyumak son derece rahatsız edici olurdu. "Ama belki eşofman falan ödünç alabilirim."

Üçü de aynı anda sesini yükseltti.

Chris elini kaldırdı. "Kıyafetlerim var," dedi bana, sonra Gianna ve Emerson'a ters ters baktı. "Lütfen garip davranmayı bırakın."

Bir yanım kabul etmek istiyordu. Ayrılmaktan bahsettiğimden beri, her an garipleşmişti.

Chris başka bir şey söylemeden devirdiği tabureyi düzeltti ve mutfaktan dışarı çıktı.

"Bunu pek iyi ifade edemiyor ama kalacağın için çok heyecanlı. Gerçekten." Emerson adanın etrafında döndü ve kolunu omzuma doladı. "Ve seni karda dolaşırken görmekten nefret ediyorum. Bir şeyler içmek ister misin?"

"Yok, ben iyiyim." Başımı omzuna yasladım ve son birkaç dakikadır vücudumu ele geçiren gerginliğin bir kısmının hafiflediğini hissettim. Chris'le iyi arkadaş olduğumuzdan beri, takım arkadaşlarının hepsi bana karşı bir ağabey-kardeş korumacılığı geliştirmişti. Ve bundan nefret ettiğimi söyleyemezdin.

Emerson'a baktım. "Gerçekten *Schitt's Creek*'i mi izliyoruz?"

"Bilmiyorum. Chris nefret ediyor."

Başımı arkaya eğerek kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

"Buna inanmak imkânsız gibi, değil mi?" Gianna başını salladı.

Ayak sesleri antrede yankılandı ve ardından Chris elinde bir giysi paketiyle görüldü.

"*Schitt's Creek*'ten nefret mi ediyorsun?" Ben sordum.

Burnundan uzun bir nefes alarak oda arkadaşına ters ters baktı. "İnsanlara bunu söylemeyi kes."

Emerson kolunu bıraktı ve birasına uzandı ama cevap vermedi.

"Muhtemelen doğru olduğu için söylüyordur." Gianna omuz silkti.

"Bana karşı birleşmeyin." Chris haftalardır bu kadar ters ters bakmamıştı ama oda arkadaşı ve kız kardeşı belli ki bu gece onun her damarına basmak için bir tür anlaşma yapmışlardı. "Senin gibi sevmiyor olmam nefret ettiğim anlamına gelmez. Eğer izlemek istediğin buysa, o zaman izleriz." Sözleri sert olsa da yüzünü bana döndüğünde ifadesi nazikti. Bir Revs tişörtü ve bir çift siyah eşofman uzattı. "Bunların büzgü ipi var, yani işe yarayacaktır."

"Teşekkürler. önce üstümü değiştireceğim, eğer sorun olmazsa."

"Koridordaki banyoyu kullansan iyi olur. Gianna'nın pisliği benimkine bulaştı." "Orada bir paket fazladan dış fırçası var," dedi Emerson.

"Neden?" Gianna tek kaşını kaldırarak sordu.

"Aynı nedenle bu gece kimse onun yatağında uyumayacak." Chris gözlerini devirdi. "Neredeyse hiç yalnız uyumaz."

Gianna cevap vermeden çenesini indirdi ve bira şişesinin üzerindeki etiketi karıştırdı.

"Dostum, hıyarlık etme." Emerson kaşlarını çatarak Chris'e baktı. "Ayda birkaç kereden fazla kadın davet etmiyorum."

O neşeli adamı hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Ama daha da şaşırtıcı olan, Gianna'ya yan gözle bakmasıydı.

Hmm, bu bir şey olabilir. Bunu görebiliyordum. Çok güzeldi. Ama Emerson'ın gözlerindeki ilgiyi görse Chris'in mutlu olmayacağını garanti edebilirim.

Düşüncelerimi belli etmek istemedim. Çoğu zaman düşüncelerim yüzümde belirirdi ve kız kardeşi ve en iyi arkadaşı hakkındaki değerlendirmemde çok yanılmış olabilirdim. Bu yüzden aceleyle mutfaktan çıktım ve koridora yöneldim.

Çabucak üstümü değiştirdim ve Emerson'ın dolaba yedek dış fırçasını kullandım. Tekrar ortaya çıktığımda, başka bir tartışmayla karşılaştım.

"Bebeğim, romantik komediler en iyisidir." Emerson dikkatini bana çevirdi. "Söyle ona. Onları seviyoruz."

Omuz silktim. "Var."

". " Koltuğa geri yığıldı ve kollarını kavuşturdu.

Kanepenin şezlonguna kıvrıldım. "İzlediğimizi sanıyordum *Schitt's Creek*."

"Planımız buydu ama sonra televizyonu açtı ve bunu gördü." Kırmızı bir çiviyle Netflix'in bilgi sayfasının bulunduğu ekranı işaret etti

en yeni sürüm yukarı çekildi. "Ve planı değiştirmek istiyor." "Bu sadece bir öneriydi." Emerson omuz silkti.

"Kötü bir tane."

"Gördün mü? Ben de bundan bahsediyordum."

Chris gri bir eşofman ve koyu çerçeveli gözlüklerinden başka bir şey giymeden, bir elinde diş fırçası tutarak dışarı çıktı ve onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Size ikinizin kavga edeceğinizi ve bunu berbat edeceğinizi söylemiştim."

"Tamam." Gianna iki elini de havaya kaldırdı. "Tamam. Ne istersen onu izleyeceğiz."

"Aynen öyle. Burası benim evim, bu yüzden filmi ben seçeceğim." Emerson'a doğru yürüdü ve kumandayı elinden kaptı. Sonra da kucağıma bıraktı. "Avery, ne istersen koy." Bununla birlikte döndü ve yatak odasına doğru yürüdü.

Emerson ve Gianna güldüler ama ikisi de yorum yapmadı.

Kaşlarımı kaldırdım ve kumandayı televizyona doğrulttum. "Yani *Schitt's Creek*?"

Gianna ve Emerson başlarını sallayınca doğru ekrana gittim ve birinci bölümü buldum.

Chris yeniden ortaya çıktı, koltuğun arkasından bir battaniye kaptı ve yanımdaki kanepeye yerleşip ayaklarını şezlonga uzattı. O kadar yakındı ki battaniyeyi bacaklarımızın üzerine sererken yaydığı sıcaklığı hissedebiliyordum.

Daha yarısına bile gelmemiştim ki göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı.

Ona doğru eğildim ve başımı omzuna yasladım. "Yapabilir miyim?"

"Elbette, sarışın." Kolunu kaldırdı ve arkasındaki kanepeye doğru sarkıttı.

Ben. "İstedğin zaman beni yastık olarak kullan."

Başımı göğsüne yaslamam için beni yanına yatırdı. Onun sıcaklığında kozalandığımda, uyku beni neredeyse anında içine çekti.

KUPKEKLER. Bir şey burnumu gıdıkladı ve kek kokusuna çok . Son birkaç aydır en sevdiğim kokulardan biri haline gelmişti. Bütün gün bu kokunun tadını çıkarabilsem de oda boğucuydu. Sanki kurutucudan yeni çıkmış bir battaniyeye sarılmış gibiydim. Başımı çevirdim, daha serin bir hava arıyordum. Onun yerine çenem sıcak bir yüzeye değdi.

Sonunda gözlerimi zorla açtım ve dünyayı netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırptım. Kız kardeşim gece benim odamda kaldığı için televizyon izlemeye gözlüklerimle çıkmıştım ama anlaşılan gözlüklerim kaybolmuştu. Yine de, gözüme çarpan nesnenin Avery'nin başının üstü olduğu açıktı.

Bu manzara dün geceye dair anılarımın canlanmasına neden oldu. Geceyi kanepede Avery ile geçirmiştım, küçük bir ısıtıcı gibiydi, sıcaklık saçıyordu. Bir noktada yer değiştirmiştık, çünkü birbirimize yaslanmak yerine şimdi sağ tarafıma uzanmış ve göğsüme sokulmuştu. Dudakları çıplak tenimden milimetrelerce uzaktaydı. Onu çıplak bedenime bu kadar yakın görünce kaslarım gerildi.

Sertleşmişim -tabii ki sertleşmişim; sabah olmuştu- ama elini sikime bir santimden daha yakın bir mesafede, üst baldırımda gördüğümde vücudumdaki tüm kan güneye doğru akmaya başladı. Sikim zonkluyor, kalçama doğru bastırıyordu.

Gri malzeme ve pratik olarak pantolonumu çadırılıyor. Kalçalarımı yerinde sabitlemek için yoğun bir çaba sarf etmem gerekti çünkü parmaklarının bana değmesi için umutsuzca yer değiştirmek istiyordum.

Ve bu beni ne tür ürkütücü bir sikik yapıyordu? Zavallı kadın uyuyordu.

Dün hayatımın en uzun günüydü ama dün gece neredeyse beni mahvediyordu. Odaya girdiğim ve onu kanepede kıvrılmış gördüğüm andan itibaren vücudum canlandı. Gri eşofmanımın örtemediğini örtmek için battaniyeyi kapmak zorunda kaldım. Sonra Avery bana sokuldu ve uyuyakaldı. Temasla rahatlamak yerine vücudum canlı bir kabloya dönüşmüştü. Kollarımdaki kadından başka şeylere odaklanabilmek için David Rose'un söylediği ve yaptığı aptalca şeyleri dinleyerek iki saat geçirdim. Aksi takdirde asla uyuyacak kadar sakinleşemezdim. Ve şimdi, bir kez daha, azgın bir ereksiyon yaşıyordum.

Kahretsin, sonsuza kadar böyle kalmak, her gün düşüncelerimin dörtte üçünü kaplayan kadınla sarmaş dolaş olmak için neler vermezdim. Ama istediğim son şey Avery'nin uyanıp beni sertleşmiş ve aval aval ona bakarken yakalamasıydı. Ya da Gi ve Emerson'ın dışarı çıkıp bizi böyle sarmaş dolaş bulmaları. Dün geceki davranışlarından sonra olmazdı. İkisi de birlikte olmamızı çok istiyordu ve lanet olsun, ben de istiyordum, ama üstü kapalı yorumlar yaptıklarında Avery'nin kaşlarını çatarak onlara gönderdiği mesajlara bakılırsa, bu itiş kakış onu rahatsız etmişti.

Bu kabul edilemezdi.

Avery'yle umutsuzca daha fazlasını istiyordum, ama o asla aynı şeyi hissetmeyecekse, o zaman arkadaşlığı kabul eder ve sonsuza dek ona tutunurdum. Çünkü onun en küçük parçası bile hiç olmamasından daha iyiydi. Bu yüzden kimsenin aramızdakileri bozmasına izin vermedim. Kendim ve devasa ereksiyonum da dahil.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek koltuktan kaydım. İtiraz edercesine inledi ama battaniyemizi dikkatlice üzerine örttüğümde tekrar sakinleşti. Bir elini yanağının altına sıkıştırdı ve bedenimin yokluğunda kıpırdandı. Sarı saçlarından bir tutam yüzüne düştü, ben de dikkatlice tekrar kulağının arkasına ittim. Kirpikleri dalgalandı ama uyanmadı.

Tanrım, bu muhteşem kadının doğal güzelliğine asla alışamayacaktım.

Tutarsızca mırıldandı, sonra küçük bir inilti çıkardı ve sikimin bir kez daha canlanmasını sağladı.

İç çekerek kendimi uzaklaşmaya zorladım. Banyo benim odama bağlıydı, çünkü ebeveyn banyosu bendeydi ve kız kardeşim uyandığında huysuzdan da beterdi, bu yüzden Emerson'ın koridordaki banyosuna yerleştim. Duşlu standart bir küvette ve benim boyuma göre pek de sevdiğim bir şey değildi. Ama biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı. Saçlarımın ıslanması bile önemli değildi.

Elimi pantolonumun gri malzemesine bastırdım ve sikime biraz baskı uyguladım. Onun daha küçük, daha yumuşak elinin görüntüsü zihnimde belirdiğinde neredeyse inleyecektim.

Suyun ısınmasını beklerken, ağrıyı biraz hafifletse de avucumu yerinde bıraktım. Pantolonumu aletim sert ve kızgın bir şekilde dışarı fırlamıştı. Nefesimi tutarak spreyin altına girdim, sonra Avery'nin tadını hatırlayarak elimi kendi etrafıma sardım. Dilim klitorisini her okşadığında vücudunun nasıl titrediğini. Yüzüme doğru eğilirken bacaklarının başımın etrafında kilitlenişini.

Başını sıkıca kavradım, yutkundum, sonra kalçalarımı öne doğru ittim. Altımda, bacakları belime sarılmış halini hayal ettim. Tanrım, o kadar sıkıydı ki. Aletimin etrafında bir mengene gibi hissediyordum, nefesi yüzümün kenarında gezinirken beni sağıyordu. O gece tamamen çok kısa sürmüştü.

Hayal gücüm tek gecemizin farklı bir sonunu canlandırırken daha sert ve daha hızlı pompaladım. Aslında hiç de son olmayan bir son. Ertesi sabah birlikte uyandığımız bir senaryo. Ve ondan sonraki her sabah.

Elim boynunda ve onun nefesi yanağımnda. Islak dudakların sıcak, yumuşak baskısı bana karşı. Ağzının çenemde ve boynumda gezindiğini hayal ettim.

Mavi gözleri zihnimde belirdiğinde boğazım düğümlendi. Avery bana bakarken, ağzı vücudumda zahmetli ve yavaş bir yolculuk yapıyor, göğsümden aşağı iniyor, benimle alay ediyor, karnımdan aşağı süzülüyor ve tam da ona ihtiyacım olan yere doğru ilerliyordu.

Aletim tepki olarak titreşti. Sertçe sıktım, sonra daha hızlı pompaladım.

Pembe dudakları, sikimi çevreleyip beni içine çekmeden önce bir O şeklinde ayrılıyordu. Ağzı sıcak, ıslak bir cennetti.

Bir elimi önümdeki duvara vurdum ve bacaklarım pes etmekle tehdit etti. Bir iniltiyle gözlerimi zorla açtım ve serbest bırakılmamın dökülüp gri fayanslı duvara çarpmasını izledim. Arzuladığım şeyin yakınından bile geçmiyordu. Gerginliğimi pek azaltmadı ama neredeyse bir yıl sonra buna alışmıştım.

Beş dakika sonra duştan çıkmıştım ve pantolonum bir kez daha rahatlamış olsa da içim kıpır kıpırdı. Birkaç saat içinde Florida'ya gidecektim ve kar yağışı göz önüne alındığında, Avery'yi kaldırıp eve götürmeden önce uçuşumu kontrol etmek akıllıca olacaktı. Ama telefonumu nereye koyduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Avery buradayken, babam eve sağ salim vardığını mesajla bildirdikten sonra telefonuma bakmamıştım bile.

Yaşam alanı bu sabah aydınlıktı. Yağan sekiz santimlik kar, dışarıdaki dünyayı tüm yüzeylere yansıyan o temiz beyaz enerjiyle ışılatıyordu.

Avery hala kanepede battaniyenin altında yattığı yerden inleyerek dikkatimi camın diğer tarafındaki kış harikalar diyarından çaldı.

Bir kez daha sikim zıpladı. Kendimi kuş pisliğini düşünmeye zorladım, çünkü kendimi kontrol altına almanın en hızlı yolu buydu.

"Duş aldın mı?" Sesi bulanıktı, sabah hala boğazına takılmıştı.

Elimi nemli saçlarımın arasından geçirdim. "Eşyalarımı toplamam gerekiyor, o yüzden Gianna'yı uyandırmadan önce burada elimden geleni yaparım diye düşündüm." Gerçek değildi ama tam olarak yalan da sayılmazdı.

"Oh. Yolundan çekilmeliyim." Ayağa kalktı ve gerindi. Gömleği -*benim* gömleğim- kalçalarının yarısına kadar inmişti ve eşofmanının bel bandı, büzme ipine rağmen kıvrılmıştı. Büyük beden kıyafetlerin içinde yüzüyordu ama onu bu şekilde görmek karnına bir yumruk gibi inmişti. Çünkü benim eşyalarımı giyiyordu, sanki benim tarafımdan işaretlenmiş gibiydi ve bu, ruhumun derinliklerine itmeye çalıştığım mağara adamının ayağa fırlayıp *sonunda* çılgılık atmasına neden oldu.

Avery'ye kadar bunu hiç anlamamıştım. Takım arkadaşlarının neden kendi formalarını giyen kızları hakkında konuşup durduklarını hiç anlamamıştım. Ya da ceketlerini giyen kadınları için çıldıran arkadaşlarını. Ama o anda, Avery'yi kıyafetlerimin içinde görünce her şey netleşti. Eğer onu en azından birkaç kez benim numaramı taşıırken göremezsem bu sezon berbat geçecekti.

Ellerini iki yanına indirdi. "Giyinmeme izin ver ve-"

"Kıyafetlerimi giy," diye geveledim, biraz kabaca da olsa sözünü kestim. Ama elimde değildi. Kelimeler iznim olmadan ağzımdan çıkmıştı.

Başını eğdi ve kaşlarını çatı. "Ne?"

İç çektim. Şimdi düşündüm de, bu mağara adamı bile değildi. Bu sadece sağduyuydu. "Sarışın, seni eve elbise ve topuklu ayakkabıyla göndermeyeceğim. Bununla kalabilirsin. Bana birkaç tane ver, ben de bir çift çorap ve kar botlarımı alayım."

Döndü ve pencereye doğru yürüdü. Parmaklarını camın üzerinde gezdirirken çıkardığı iç çekiş göğsümün tam ortasına çarptı. Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle Boston'un bir gecede dönüştüğü karlı harikalar diyarını seyretti.

"Her zaman bir karmaşa olur, ama iyi bir kar gününü severim."

Başımı salladım. Kabul ettiğim için değil ama. Hayır, hiç de değil. Ama bu duygu ona yüzde yüz uyduğu için.

"Haklısın. Kıyafetlerini ödünç alsam iyi olacak. Elbisemin içinde donacağım."

"Aynen öyle. Peki ya sen donarsan, Puff ne yapar?" *Ne yapardım? Yapmak mı?*

Güldü ama Boston silüetine sırtını dönmedi.

"Tamam, birkaç şey alacağım. Bana bir saniye ver." Dairenin ana alanında telefonumu aramak için bir daire çizdim. Ping-pong masasının yanındaki tabureye bıraktığım yerde bulmam sadece iki dönüşümü aldı. Cebime attım, sonra koridordan odama doğru yöneldim. Kapıyı usulca çaldım ve Gianna cevap vermeyince sessizce içeri girdim.

Tam bir pislik değildim, bu yüzden ışığı kapalı bıraktım, ama bu çekmecelerimi körlemesine karıştırmak zorunda kaldığım anlamına geliyordu. Orada ihtiyacım olanı bulduktan sonra büyük dolaba girdim ve kapıyı kapattım. Burada ışığı kullanmaktan kurtulabilirdim, bu yüzden düğmeyi çevirdim, sonra Timberlands'ımı aradım. Bir çift yün çorap giydim, sonra ayaklarımı botların içine soktum ve sıkıca bağladım. Başıma bir kapüşon geçirdim ve Avery için gerekenleri aldıktan sonra odadan çıktım. Neyse ki kız kardeşim kıpırdamadı bile.

Oturma odasında Avery ona verdiğim eşofman üstünü başına geçirdi ve ardından çoraplarını giydi.

"Onları bilmiyorum." Önüne koyduğum botlara baktı. Küçük ayaklarına büyük gelse de uzun oldukları için karı dışarıda tutuyorlardı.

"Sadece sıkıca bağla."

Ayakkabıyı çekerken kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu. Bağcıklarını çekti ama yeterince sıkılamak için mücadele etti, ben de

dizlerimi onun ayaklarının dibindeki halıya koydum. Siyah eşofmanları lastiğin üst kısmına soktuktan sonra, ördek botlarını gidebildikleri yere kadar sıktım.

Kalçalarımın üzerine oturdum ve gülmemek için kendimi zor tuttum. On numara büyük ayakkabılar giyen bir palyaçoya benziyordu.

Ayağa kalktı ve bir ayağını beceriksizce kaldırarak tek bir adım attı. "Bu enayiler bacağımın yarısı kadar."

"Ayaklarım *o kadar* büyük değil." Ona kaşlarımı çattım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şaka mı yapıyorsun? On dört çok büyük bir rakam."

Nesnel olarak uzun boyluydum, evet, ama yaşadığım dünyada, sporcularla dolu bir dünyada, pek de ortalama sayılmazdım.

"Miller'ın seksenliğini görmelisin."

"Ben giydim ve onun giydikleri ayakkabı bile sayılmaz. Onlar kaykay." Bir adım daha attı ama botun burnu takıldı ve tökezledi. "O şeylerle yürüyebilmemin imkânı yok."

Bir elimi çenemde gezdirdim ve kıkırdadım.

Bana odaklandı ve gözleri yumuşadı.

"Ne?" Beni sadece sessizce izlediğinde sordum.

"Gülümsemeni seviyorum."

Kahretsin, bu duygu göğsümü garip hissettirdi. Kalbimin üzerinde bir daire çizdim ve boğazımı temizledim. "Ne diyebilirim ki? Beni gülümsetiyorsun."

Başını yana eğdi ve gevşek at kuyruğunun uçları omzunun üzerinden düştü. Kahretsin, çok tatlıydı.

Her şeyden çok, bir sonraki sözleri söylemek zorunda kalmamayı diledim. "Eşyalarını topla. Seni eve götürmeliyiz ki ben de Florida'ya gidebileyim."

İlk kez, bahar antrenmanına gitmenin olumlu bir yanını buldum.

Tampa'ya indiğimde beni karşılayacak kar olmayacaktı.

Üstümüzü giyindikten sonra asansörle lobiye indik. Araç aşağı inerken telefonumu çıkardım, beyaz ve kırmızı uygulamayı açtım ve uygun düğmeye dokundum, ardından cihazı tekrar bir kenara koydum.

Ön kapıdan dışarı dört adım atmıştık ki öne doğru sendeledi ve kollarını iki yana açtı.

Yere düşmesini engellemek için bileğini kavradım ve onu sabitledim. "Kocaman ayakkabılarınla karda idare etmek daha da zor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak onu içime çektim. Öylece duruyordu, yine sallanıyordu. Diğer tek seçeneği de küçük işaret parmağını sallamaktı. "Ver şunları bana." Topuklu ayakkabılarını ve bir kolunun üzerine attığı elbisesini işaret ettim.

Başını eğdi ama itiraz etmeden dediğimi yaptı.

Ayakkabılarımın ve elbisemin fermuarını ceketimin ön tarafına çektim, sonra döndüm ve dizlerimi büktüm. "Atla."

"Ne?"

Omzumun üzerinden baktım ve kollarımı iki yana açtım. "Bu botlarla yürüyemezsin ve bütün gün burada durursak donarız. Bunu zaten yaşadık. Puff'ın sana ihtiyacı var ve benim de yetişmem gereken bir uçak var."

İri mavi gözlerini devirdi ama denge için kollarını uzattı ve ayaklarını sürüyerek yaklaştı. Tam arkama geçtiğinde omuzlarımı kavradı ve büyük beden kıyafetinin içinde kendini olabildiğince yukarı kaldırdı. Yardım etmek için onu kalçalarının altından kavradım ve o da bacaklarını kalçalarımın doladı.

"Çok mu ağırım?"

Dünyadaki her kadının, bir erkek onu yerden kaldırdığında sorduğu soruyu sordu. Daha fazla kadın, erkeklerin bizim ne kadar taşıyabileceğimizi bildiğini ve eğer bir şüphe varsa, o zaman bir kızı kaldırmayacağımızı anlamalıydı. Avery'yi kollarımda tutmak bir ayrıcalıktı ve bunu hafife alamazdım. Bu kadını asla bırakmazdım. Bana kalsa, onu asla bırakmazdım.

"Saçmalama sarışın."

Buzlu karışımın içinden geçerek caddede ilerledim. Bazı kaldırımlar temizlenmişti ama çoğu hâlâ karla kaplıydı. Hava henüz kar yağmışçasına berraktı ama gürültüyü bastırmasına bayılıyordum. Şehir, sonsuza kadar burada kalmak istememe neden olan serin bir sessizlikle örtülmüştü.

"Her şeyin bu kadar güzel görünmesine bayılıyorum," diye düşündü, nefesinin beyaz sisi yüzümde gezinirken. "Özellikle de bu kadar erken, çoğu insan henüz dışarı çıkmamışken."

Karlı bir sabahın güzelliğini ben bile inkar edemezdim.

Biz yürürken birkaç kişiye el salladı. "Biliyor musun, bu tür bir at arabası hizmetine alışabilirim."

Kıkırdarak onu daha yükseğe kaldırdım ve başımı salladım. Ama gerçek şu ki, onu gitmek istediği her yere seve seve taşıyabilirdim. "Bu, ben gittiğimde beni özleyeceğin anlamına mı geliyor?"

Bir dakika boyunca sessiz kaldı ve sonunda konuştuğunda sesi kısıldı, her zamanki neşeli tonu sustu. "Bildiğinden daha fazla."

Bu sözcükler tenime işledi, içime düştü ve sertçe çekiştirdi. Onu vücudumun etrafında döndürmek ve kendime doğru çekmek istedim.

Göğüs. Ona benim de aynı şekilde hissettiğimi söyle. Bu tek cümle bana Florida'dan döndüğümde aramızdaki şeylerin değişeceğine dair umut verdi.

Binasının köşesini döndüğümüzde, kabarık ceketli ve bereli bir adam koşarak yanıma geldi ve bir paket servis poşeti ile beyaz bir bardak uzattı.

"Chris D?" diye sordu.

Onunla göz teması kurdum ve çenemi kaldırdım, sonra Avery'ye, "Şunu benim için tutar mısın?" dedim.

"Bu da ne?"

"Kahvaltınız." Dikkatimi tekrar adama çevirerek ekledim. "Sağ ol dostum."

"Bekle..." Beni işaret etti. "Sen Dragon Damiano musun?"

Sezon dışında bu daha az oluyordu. Özellikle de kışlık bir şapka ve kocaman bir palto giydiğimde. Ama sevdiğim bir oyunu oynama yeteneğimi asla hafife almazdım. Ve yeteneğim ne olursa olsun, bunu mümkün kılan şey taraftarlardı. Bu yüzden cebimde her zaman en az bir tane pembe altın Sharpie vardı ve böyle anlarda bile, sokakta durdurulmayı sevmediğimde, onlara birkaç dakikamı ayırırdım.

"Evet."

Gözleri parladı ve üflemek için yumruğunu kaldırdı. "Hayatta olmaz."

Avery ne bildiği için üzerimden kaydı. Ve ona hakkını vermeliydim. Kız bir kez bile şikayet etmedi.

"Bir fotoğraf çekebilir miyiz, dostum?"

Şimdiye kadar selfie sanatında ustalaşmışım ama Avery çantaya, kahvesine ve telefonuna uzandı. "Ben alırım."

Her zamanki gibi birkaç tane aldı ve adam bize defalarca teşekkür ettikten sonra içeri girmek için bizi yalnız bıraktı.

"Benim için kahvaltı mı hazırladın?" Bana sırtıttı, sonra çantaya baktı. Yüzündeki ifadeyi ancak hazır kahve fincanını ağzına götürdüğünde bıraktı.

İdeal bir dünyada, ikimiz için kahvaltı hazırlar ve onu bütün gün kanepede oturup sarılmaya zorlardım. Belki başka bir film açardım. Dudaklarımla boynunun yan tarafını, özellikle de kulağının hemen altındaki o noktayı keşfetmek için biraz zaman harcardım. Nefesinin kesilmesine neden olan noktayı. Ama bu senaryoda o benimdi, daire bana aitti ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Gerçek hayatta ise DoorDash'tan kahve alıp onun evine gitmem ve sonra da uçağa binmem gerekiyordu.

Boğazımı temizledim. "Kahven olmadan nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz." Ona zor anlar yaşattım ama onu hiç bu kadar huysuz görmemiştim. Bu ilişkide huysuz olan bendim.

"Ha ha." Döndü ve lanet olası kışlık botları yüzünden tehlikeli bir şekilde yok olmaya yaklaştı.

Her nasılsa, onu kollarıma aldığımda bile kahvesini ani bir ölümden kurtardı.

Onu göğsüme yasladığımda "Chris," diye çığlık attı.

"Bugün karda yüzüstü yatmak yok. Acil servise gitmek için zamanım yok." Bu noktada, çoktan sona yaklaşmışım. Bir saat içinde havaalanına gitmem gerekiyordu ve hala eve gidip toplanmam gerekiyordu.

"Yukarı gelip benimle kahvaltı etmek için vaktin var mı?" Başını omzuma yasladı.

Kalbim sıkıştı. Lanet olsun. "Keşke gelebilsem ama dokuzda çıkmam gerekiyor."

Dudakları somurtarak aşağı döndü. "En azından botlarını almak için yukarı gelmelisin."

Kıkırdadım. Florida'da onlara ihtiyacım olmasa da, onu yatıştırıp yanımda götürebilirdim. Lobisine adım attığımızda, sanki yol boyunca içinde bulunduğumuz huzurlu ve mutlu baloncuk patlamıştı. Artık aramızda ağır bir veda havası vardı. Bahar antrenmanları uzun günler ve çok sayıda antrenmanla doluydu. Yedi hafta çok hızlı geçecekti ama yedi hafta içinde çok şeyin değişebileceği fikri zihnimde dolaşıp duruyordu.

Asansördeki sessizlik sağır ediciydi ve anahtarların kilitteki şingirtisi çok yüksekti. Kapının gıcırdayarak açılma şekli neredeyse uğursuzdu. İkimiz de aceleyle içeri girmedik. Belki de birlikte geçirdiğimiz bu son birkaç dakikanın o da benim kadar farkındaydı.

Sonunda kendimi içeri adım atmaya zorladım ve her zaman ona yapışan vanilyalı kek kokusuyla anında sarmalandım. Uzaktayken koklamak için bir mum bulmalıydım, böylece o yakınımıdaymış gibi davranabilirdim.

Vay canına, bu bana bile acınası geldi. Bu saçma düşünceden sıyrıldım ve mekânı inceledim. Buraya birçok kez gelmişim ama kafamı dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı.

Dairesi ev gibiydi. Küçük, rahat ve tam ona göre idi. Çerçeveli fotoğraflar ve biblolar her yeri kaplamıştı. Büyük, kabarık kanepeler oturma odasının çoğunu kaplıyordu ve tek yemek alanı mutfaktaki bar yüksekliğinde bir bistro masaydı. Sallana sallana masaya gitti ve kendini bir tabureye attı, ben de onu takip ettim.

Ben elbisesini ve ayakkabılarını paltomdan çıkarıp karşısındaki tabureye yerleştirirken Avery büyük botlarını çıkardı. Sonunda kendini kurtardığında ayağa kalktı ve beni izledi. Yaklaştıkça bakışları yoğunlaşıyordu. Attığı her adımda kalbim daha yüksek sesle çarpıyordu. İçgüdüsel olarak ondaki hafif değişikliği hissettim. Gerginmiş gibi bir tereddüt.

Tam karşımda durduğunda dudaklarını ıslattı, göz temasını hiç kesmedi. Beni izlerken yüz ifadesi açık ve muhtaçtı.

Hayatımda hiçbir kadının Avery'nin şu anda olduğu kadar öpülesi görüldüğünü görmemiştim. Nihayet aylardır beklediğim sinyalleri vermeye başlamıştı.

Bir kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. İsteyerek, hatta hevesle geldi, ellerini ceketimin altına soktu ve eşofmanımın kumaşına yapıştı. Ellerim titredi ve birden nefes almakta zorlandım. Başımı eğerek dudaklarımı başının tepesine bastırdım.

Göğsüme doğru sarktı, hayal kırıklığı mı yoksa rahatlama mı, emin değildim.

Aklından geçen düşünceler ne olursa olsun ve daha fazlası için ne kadar çaresiz olursam olayım, Avery hayatta bir kez karşılaşılacak bir kadındı. Yedi haftalığına ayrılmadan hemen önce alelacele bir öpücükten çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Florida'da iyi şanslar," diye mırıldandı göğsüme karşı, sanki bırakmak istemiyormuş gibi gömleğimi daha sıkı kavradı. "İyi eğlenceler. Ve..." Durakladı, sertçe yutkundu ve kirpiklerinin altından bana baktı. "Beni biraz özle, tamam mı?"

O anda kalbimin nasıl kırıldığını gizlemek için sııttım. "Deneyeceğim." Gerçek şu ki onu çok özleyecektim. Ve geri döndüğümde bir yılı dolmuş olacaktı.

Ben: Büyük gün için ne yapıyorsun?

Büyük gün mü?

Ben: Sevgililer Günü! Şimdiden nasıl unuttun? Dün Puff'a en sevdiği kum gönderdin, böylece onları potansiyel bahar kaçamaklarına dağıtabilirdi.

Chris: Ben onlara bahar kaçamağı demiyorum. Bu sensin.

Evet. Ama ne yapıyorsun?

Randevum var diye mi endişeleniyorsun?

Randevum yok, Avery. Korkmana gerek yok.

Ben: Korkmuyordum. Lol

Chris: Yani bir saatlik sessizlik...?

Ben: İş. İzinli olsan bile bunu yapıyorum.

Tabii. Kızlarla dışarı mı çıkıyorsun?

Hayır. Wren şehir dışında ve Jana'nın da gerçek bir randevusu var. O yüzden romantik komedi maratonu yapıyorum. Emerson'ın burada olmaması çok kötü. Bayılırdı.

Peki ya ben?

Ben: Film maratonunu kaçırdığın için üzgün olduğunu mu söylüyorsun?

Chris: Ben de tam olarak bunu söylüyorum.

Ben: Onları da izleyebilirsin.

Chris: FaceTime'da birlikte gibi mi?

Ben: Tabii. Bunu yapabiliriz.

Seni 7'de aramama ne dersin?

Ben: Tamam

Ben: İşten yeni geldim. Asansörden indiğimde neden üç DoorDash teslimat görevlisi beni bekliyordu?

Chris: Hmm. Söyleyemem. Sana iyi bir şey getirdiler mi?

Ben: Suşi, patlamış mısır, Oreo milkshake ve .

Vay şanslı kız. Tüm film favorilerin

Beni şaşırtmayı hiç bırakmıyorsun.

Sadece iyi bir gece geçirmeni istiyorum sarışın.

Sarışın: Muzlu krep resmi

Ben: En sevdiğimiz yere bensiz geldiğin için övünüyor musun?

Hayır, sana kreplerin ne kadar üzgün olduğunu gösteriyorum. Sanırım bir tanesinden gözyaşı damladığını gördüm çünkü görmezden geliniyorlar.

Ben: Onları yiyebilirsin...

Seni benden daha çok seviyorlar. Sadece çatalımı itiyorlar ve atlamayı reddediyorlar.

Ben: Saçmalıyorsun ama yüzünü özledim.

Yüzünün resmi.

"BABAN BUGÜN KOMİK Mİ DAVRANIYOR?" Mason omzuma bir havlu attı.

Kaşlarımı birleştirdim, bir AirPods çıkardım ve sessiz bir soruyla ona baktım.

"Ona hiç gülmüyorsun."

"Gülmek mi?"

"Evet. Sen kilitli ve dolusun. Maç günleri babamdan başka kimse sana ulaşamaz. Hep böyle söylersin." Mason omuz silktili.

"Oh." Haklıydı. Bu benim normal oyun öncesi ritüelimdi. Ama müziğimi açıp havaya girmek için arkama yaslandığımda, telefonumu çınlatan mesaj babamdan gelmemişti. Avery'nin kreplerle ilgili saçmalığı, üzerime çöken gerginliği hafifletmek için tam da ihtiyacım olan şeydi.

İlk bahar antrenmanı maçımız bugündü ve kaydırıcım daha iyi durumdaydı. Hazırdım ve odaklanmıştım. Tom Wilson'la bile son birkaç haftadır iyi anlaşıyorduk.

"Sarışınla konuştuğuna bire on bahse girerim."

Dolabının önünde duran ve üzerinde sadece kuşağı olan Emerson'a ters ters baktım. Her ne kadar Wilson'ın beni sürekli kiminle alay ettiklerini için hepsi Avery'ye Blondie demeye başlamış olsalar da, kullandıkları

ona verdiğim isim can sıkıcı olmaya başlamıştı. Gerçi herkesten çok Emerson'ın canını sıkıyordu, çünkü bir şekilde Emerson onun ne zaman aradığını ya da mesaj attığını anlayabiliyordu.

"Ooh, Bambi'ye karşı bahse girmiyorum." Mason kıkırdayarak yanıma bir dirsek attı. "Ama lanet olsun, bu kız Rahatsız Etmeyin filtresini aşmış. Kulağa ciddi geliyor."

Hepsi de hiçbir şeyin değişmediğini biliyordu. Sadece başımı salladım ve oda arkadaşıma döndüm.

"Her zaman nasıl biliyorsun?"

İki dolap ötede, yeni yakalayıcımız Asher Price homurdandı. Takıma iyi uyum sağlamıştı ve kalenin arkasında çömelmesinden hiç şikâyetçi değildim. Bulaşıcı olan doğal bir soğukkanlılığa sahipti. Şimdiye kadar onunla iyi anlaşmıştık. "Onunla konuşurken bunu anlamak zor değil."

Döndüm ve gözlerimi yeni adama diktim.

"O bakışa sahipsin." Omuz silkti, sonra çenesini eğdi ve formasının düğmelerini iliklemeye devam etti.

"Doğru." Emerson, Price'ın koluna iki kez vurdu.

Yeni yakalayıcımızın gözleri biraz büyüdü ve kendisine dokunan çoğunlukla çıplak adamdan adım uzaklaştı.

"Kesinlikle öyle." Emerson pantolonunu silkeledi ve içine girdi. "Sanki neden gülümsediğini anlamıyorsun ama gülümsüyor olman da umurunda değil."

"Bence daha çok dünyadaki en değerli şeye bakıyormuşsun ve o da sana gülümsediği için şansına inanamıyormuşsun gibi." Asher sandalyesine çöktü ve çoraplarını çözdü.

"Doğru kadın, dostum." Kısa boylu oyuncumuz Eddie yavaşça başını sallayarak ekledi. "İnsan kendini çok şanslı hissediyor."

"Bunu istediğimi sanmıyorum." Kyle bir ayağını dışarı attı ve ayakkabısının ucuyla Mason'ın boş sandalyesine takıldı, sonra da onu kendine doğru çekti.

Mason sinirli bir iç çekişle sandalyeyi geri çekti. Ve sandalye için mücadele devam edecekti.

"Bir yere bağlanmak ya da bir yerde kalmaya zorlanmak istemiyorum," diye devam etti Kyle. "Özgürlüğü seviyorum."

İki yanımda Eddie ve Asher başlarını salladılar. Bir yıl önce olsa Kyle'a ama gerçek şu ki, Avery'yle vakit geçirmek angarya olmaktan çok uzaktı ve kendimi bir kez bile sıkışmış ya da bağlanmış hissetmemiştim.

Aşağı. Bu benim en sevdiğim eğlenceydi ve her hafta dört gözle beklediğim şeydi. Ama bana yeterince bok atmışlardı ve oyun öncesi rutinime geri dönüp odaklanmam gerekiyordu.

AirPod'umu tekrar takarak onlara "Havamdayım," diye hatırlattım. Sonra Avery'nin mesajlarını açtım ve krem şanti ve krep hakkındaki sohbete geri döndüm.

Neredeyse yola çıkma vakti gelene kadar babamın bana cevap vermeyi kestiğini fark ettim. Normalde bana her vuruşun tam bir özetini ve ne yapmam gerektiğini düşündüğünü söylerdi, bu yüzden radyo sessizliğine bürünmesi garipti. Hemen bir mesaj gönderdim.

İyi misin baba? Arizona yasaları hakkındaki yorumunu bitirmedin.

Sahaya gitmem gerektiğinde cevap vermemiştir, ben de telefonumu dolabıma koydum ve zihnimdeki endişe yankısını uzaklaştırmak için kendimi zorladım. Babam muhtemelen önemsiz bir şey için stres yapmak yerine oyunuma odaklanmamı isterdi.

Tümseğe adımımı atar atmaz bileğime iki kez vurdum ve Git.

Dört vuruş sonra, bölgedeydim. Sopalarımız yanıyordu ve Altıya sıfır öndeydim. Hızlı topum isabet ediyordu ve kaydırıcım bile bok gibi değildi.

Price kalçasının iç kısmına dokundu ve dört parmağını gösterdi.

Başımı sallayarak, topa vurmak için ayağa kalktım. Topu bıraktım ve topun kaleye doğru yükselişini ve son saniyede, tam vurucu vuruşunu yaparken toprağa düşüşünü izledim.

"Vur."

Asher topu geri fırlattı ama ben topu yakaladığımda yedek kulübesine döndü. Onun görüş açısını takip ettim ve bana doğru gelen Tom Wilson'a kaşlarımı çatarak baktım. Neden bana ders vermeye geliyordu ki? Az önce o lanet olası atışı çivilemişim.

"Damiano."

"Hayır."

O ve ben son birkaç haftadır iyi gidiyorduk. Ama eğer *ben koçum*, *bana boyun eğin* saçmalığına başlayacak ve birdenbire oyuncularına güvenmemeye geri dönecekse, sezonu atlatamayacaktık.

"Dinle."

"Hayır, sen dinle. Kolum yanıyor. Dinlenmeme gerek yok. Tam bir maç atmam ve tekrar döngüye girmem gerekiyor."

Bana baktı, yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı ve başını salladı. "Nasıl hissettiğini anlıyorum."

"Yani?" Topu daha sıkı kavradım. Topu ters çevirmeyecektim. Atıcılar için rutinler önemliydi. Kol antrenmanları ve dinlenme süreleri de öyle. Vücudumun, yılın büyük bölümünde sürdürmek zorunda kalacağım sürekli atış programının ritmine geri dönmesi gerekiyordu. Eğer bunu başaramazsam, gerçek sezonun başlangıcında zorlanacaktım.

Boğazını temizledi ve başını eğdi, ama sonra bir kez daha bana odaklandı ve bu sefer ona gerçekten baktığımda, yüz hatlarına kazınmış endişeyi görebiliyordum. "Bu kişisel bir mesele."

Göğsüm daraldı, ciğerlerimdeki tüm havayı çaldı ve zihnim dönmeye başladı. Tek düşünebildiğim Avery'yi öğrenmiş olduğuydu. Yoksa ona bir şey mi olmuştu? Hayır. Bu düşüncüyü bitiremezdim. Onun gülümsemesine, çılgın hikâyelerine ve yakınlaşmak istemediğim ama yakınlaştığı için sevdiğim o lanet kuşlara ihtiyacım vardı.

Paniğimi yuttum. Dizlerimi kilitleyerek, Avery'den başka bir şey olduğunu umarak dimdik durdum. "Sorun nedir?"

Avery *olmadığı* ortaya çıktı. Ama ağzından çıkan kelimeler beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu.

Hayır. Babam değil.

Bana verdiği detayları kavrarken bacaklarım titredi ve başım döndü. Sanki zihnim hesaplayamadığı için bedenim kontrolü ele almış gibi topu ona doğru uzattım.

Benden aldı ve başını kulübeye doğru eğdi.

Otomatik pilota çimlerin üzerinde yürüdüm ve merdivenlerden aşağı indim. "New York'a gitmem gerekiyor," dedim özellikle kimseye.

"Biliyorum."

İrkilerek durduğumda Beckett Langfield ile yüz yüze geldim.

"Pilotum şu anda uçağı hazırlıyor. Seni oraya götüreceğim." Omzumu okşadı.

Dokunuştan ürktüm ama "teşekkürler" diye mırıldandım.

Soyunma odasına doğru ilerlerken göğsümdeki ağrıyı ovuşturdum, New York'a vardığımda ne bulabileceğime dair olasılıklara odaklandım. Kalp krizi. Kötü bir kalp krizi. Acilen ameliyata alınmıştı ama Koç'un elindeki tek bilgi buydu.

Gianna'yı aramam gerekiyordu.

Kahretsin. Gianna. O da yıkılırdı.

Ayaklarımın üzerinde biraz sallandım. Oturmam gerekiyordu. Sadece onun iyi olmasına ihtiyacım vardı.

Burada olmam gerektiğinden emin değildim ama bildiğim bir şey varsa o da Boston'da kalamayacağımdı. Gianna Chris'e ulaşamadığı için panik içinde beni aradığında, aklıma gelen tek şeyi yaptım. Babamı aradım. Nereden bildiğimi ya da neden bu kadar üzgün olduğumu açıklamadım. Sadece Chris'in babasının kalp krizi geçirdiğini ve New York'a gitmesi gerektiğini söyledim.

İki dakika sonra Chris'in tümsekteki görüntüsünü gördüm. Ayaklarının üzerinde sallanırken yüzündeki rengin kayboluşunu izledim. Kucaklanmaya ihtiyacı vardı. Ve desteğe. Bu yüzden Boston'da kalıp en iyisini umamazdım. Beş saatlik yol o kadar da büyük bir mesele değildi.

Hemşire masasına yaklaştım ve ellerimi serin yüzeye dayadım. "Bo Damiano'yu arıyorum."

Beni değerlendirdi, yüzünde şefkat dolu bir ifade vardı. "Aileden misiniz?" "Evet." Yalan dudaklarımdan kolayca döküldü.

Başını yavaşça ama sorgusuz sualsiz salladı. "Sizi yukarı çıkaracak birini bulmam için bana bir dakika verin. Neden beklerken oturmuyorsunuz?" diye sordu ve bir eliyle arkamdaki bekleme alanını işaret etti.

Rahatsız plastik bir sandalyeye oturalı henüz birkaç dakika olmuştu ki, yeşiller giymiş bir adam belirdi ve onu takip etmemi söyledi.

Sessizce yaptım. Bir koridordan geçip asansöre bindim. Sonra başka bir koridora. Sonunda açık bir kapının önünde durdu.

Öne eğildim ve içeriye baktım.

Gianna ayaklarını önündeki sandalyeye dayamış ve alnını dizlerine bastırmış bir şekilde oturuyordu. Chris yakınlardaki bir sandalyede gözlerini kapatmış, arkasına yaslanmış ve başını duvara dayamıştı.

Beni buraya getiren adam açık kapıyı çaldığında Chris'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve anında bana sabitlendi.

Sertçe yutkundu ve sanki gözyaşlarına karşı koyuyormuş gibi hızla gözlerini kırıştırdı. Tereddüt etmeden ona doğru koştum. Ayağa kalkmadı ama kollarını uzattı, beni odayı geçerken izlerken çenesi sallanıyordu. Ben daha hareket etmeyi bitirmeden kollarını bana dolamış ve sıkıca sarmıştı.

Çantamı yanındaki sandalyeye bıraktım ve bacaklarının arasına girdim. Yüzünü bana doğru bastırduğunda, başının arkasını kavradım, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve vücudu tek bir hıçkırıkla sarsılırken acısının bir kısmını onun için üstlenebilmeyi diledim. Başını yana çevirip derin bir nefes almadan önce tek söylediği buydu. Yanağını karnıma bastırarak beni sıkıca tutmaya devam etti. Artık onu görebildiğim ve ona dokunabildiğim için biraz sakinleştim, bir elimi kolunda tutmaya devam ettim ve sırtında daireler çizdim, sadece ona sarıldım.

"O nasıl?" Cevabın ne olabileceğinden korkmama rağmen sordum.

İki sandalye ötede Gianna burnunu çekti. "İyileşme sürecinde ama pek bir şey bilmiyoruz."

"Önümüzdeki birkaç saat çok kritik," diye mırıldandı Chris bana karşı. Derin bir nefes alarak sonunda geri çekildi. Sonra beni kucağına çekti ve sıkıca sarıldı.

Bir kolumu omzuna dolayıp sıktım, sıcaklığını içime çektim ve sunduğum rahatlığı kabul etmesini istedim.

"Sadece kalabilir misin?" Kelimeler boynumun kenarına doğru fısıldanıyordu.

"İhtiyacın olduğu sürece," diye söz verdim.

"UYANDI MI?" Gözlerimi iki kez kırpıştırdım, kız kardeşimi doğru duyduğumdan emin değildim.

Birkaç saat önce bir hemşire bize durumunun stabil olduğunu söylemişti. Ona göre, hayati göstergeleri iyi görünüyordu ve gecenin bir noktasında uyanmasını bekliyorlardı. Bu rahatlama vücudumdan düşen bir ton tuğla gibiydi.

Kız kardeşim ve ben her zaman babamın asla ölmeyeceği konusunda şakalaşırdık. Gerçek şu ki, bir gün ölecekti. Ama ben henüz buna hazır değildim. Ona hâlâ ihtiyacım vardı.

Durumunun stabil olduğunu anladığımda, Avery'nin uzanabilmesi için odanın karşısındaki ikili koltuğa geçtim. Dik oturdum, gözlerimi kapattım ve başımı arkaya doğru eğdim, o başını kalçama yaslarken bir elimi kalçasında tuttum.

Dün geceki görüntüsü ayakta olsaydım beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi. İhtiyacım olan ve nasıl isteyeceğimi bilmediğim her şeydi. Ortaya çıktı ve onu tutmama izin verdi. Yanımdaki sandalyeye kıvrılmış ve başını omzuma koymuştu, gitmesini istemediğimi içten içe . Son birkaç saati atlatmak için ihtiyacım olan sükûnet o değilse ne olayım. O benim fırtınadaki huzurumdu.

Onun düşünceleri sonunda zihnimi uyuklamama izin verecek kadar sakinleştirmiş olmalı, çünkü aniden Gianna başımda durdu ve beni uyandırmak için kolumu salladı.

". Hemşire geldi ve birimizin geri dönebileceğini söyledi."

"Önce benim gitmemi mi istiyorsun?" diye sordum. Gianna yeni şeylerle mücadele ediyordu.

Endişe onu pençesine alırdı. Bilinmeyenden nefret ederdi.

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak başını salladı.

Onu uyandırmadan Avery'nin altından sıyrılmayı umarak yer değiştirdim.

Kıpırdandı ve sonra gözleri açıldı. "Her şey yolunda mı?" Ayağa kalktı, gözleri kıpkırmızı ve saçları darmadağındı, benden Gianna'ya baktı ve tekrar geri döndü, duymak üzere olduğu haberlerle ilgili ipuçları için bizi inceledi.

Ayağa kalktım, sonra önüne çömeldim. "O uyandı. Bu yüzden onu görmeye gidiyorum."

"İyi misin?" diye sordu elimi sıkarak.

Başımı salladım ama doğrusu emin değildim. Birkaç saat önce içeri girdiğinde neredeyse kendimi kaybetmişim. Artık o kadar kötü bir durumda değildim. Babam dengeli ve uyanıktı ve o hâlâ buradaydı. Yine de kendimi bir uçurumun kenarında dengede duruyormuşum gibi dengesiz hissediyordum. Tek umudum babamı görmenin yardımcı olacağıydı.

Başparmağımla eline dokunarak ayağa kalktım. Sonra hemşireyi odasına kadar takip ettim.

Dezenfektan kokusu burnumu yaktı ve kulaklarım makinelerin bip sesleri ve vızıltılarıyla çınladı. Hemşire istasyonuna yaklaştığımızda onu gördüm. Koridorun karşısındaki bir odada. Büyük bir pencerenin arkasında, her türlü kablo ve tüpe bağlı bir yatakta yatıyordu. Solgun ve zayıftı, sürekli gülen ve alay eden adama hiç benzemiyordu.

İçimde yükselen korku dalgasını bastırarak yutkundum. "O iyi olacak mı?"

"Önünde uzun bir iyileşme süreci var, ama ihtimaller iyi görünüyor."

Başıyla kapıya doğru el sallayarak sessizce içeri girmeme izin verdi.

Odaya girdiğimde gözleri kapalıydı ama yine de ona seslendim. "Hey, baba."

İri kahverengi gözlerini araladı ve dudakları kıpırdadı.

Boğazımdaki duyguyu temizledim. "Bizi çok korkuttun."

Belli belirsiz başını salladı. "Yanında kim var?" Kelimeler nefes nefese bir fısıltı gibiydi.

"Sadece Gi, Avery ve ben."

Dudakları tekrar seğıirdi. "Güzel." Sanki açık tutamayacağı kadar ağırmış gibi gözleri kapandı, sonra başı bir yana düştü. "Eve git ve dinlen."

Kalbim küt küt atıyordu. O kadar zayıftı ki. "Hayır, baba. Gitmiyoruz."

Homurdandı ve gözlerinin etrafındaki çizgiler, onları tekrar açmaya zorlarken derinleşti. "Sen dinlen. Ben . Yarın tekrar gel." Parmaklarını iki yanında oynattı.

Elimi onun elinin üzerine kaydurdım ve onu sıkıca kavradım. Eli buz gibiydi. Hay sikeyim. Bu, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı bir kez daha hatırlattı.

Bir an için gözlerimi kapatarak burnuma ve gözlerimin arkasına batan yaşların dinmesini diledim. Gözlerimi tekrar açtığımda gözleri kapalıydı ama elimi hafifçe sıkıyordu.

"Evine git," diye tekrarladı, başı bir yana eğikti.

"Baba." Cevap vermedi. Hareket etmedi. Etrafındaki tüm tıbbi ekipmanları taradım, endişeliydim. Ama yanındaki makinenin bip sesi kalp atış hızının ve nefes alış verişinin sabit olduğunu gösteriyordu.

"Önümüzdeki süre boyunca bir girip bir çıkacak." Hemşire kolumu okşadı. "Ve o yanlış değil. Eve gitmeli ve biraz dinlenmelisin. Biraz uyursan ona daha çok yardımcı olabilirsin."

Küçük bir baş hareketiyle elini bir kez daha sıktım. "Seni seviyorum, baba."

Bekleme odasında, Gianna ve Avery onları bıraktığım ikili koltukta birbirlerine sokulmuşlardı.

"Yine uyuyor, ama git onu gör. Bir şeyi yok. Solgun ve zayıf ama her zamanki gibi inatçı, bu iyiye işaret."

Kız kardeşim gözlerini silerek ayağa kalktı ve hemşireyi takip ederek odadan çıktı.

Avery sandalyesinden kalktı ve beni kucakladı. Onun kollarına kilitlenmiş bir halde bir nefes daha aldım. Şu anda uçurumun kenarı bana daha uzak geliyordu. Babam iyi olacaktı ve o da yanımdaydı.

Gianna döndüğünde, birkaç saat uyumak için onun evine gitme planları yaptık. Avery'nin arabası buradaydı ama hepimiz araba kullanamayacak kadar yorgunduk, ben de bir Uber çağırdım.

Evi onun gibi kokuyordu. Her zaman olduğu gibi. Otomatik olarak dikkatim köşedeki sandalyesine kaydı. Her zamanki gibi yanındaki masada bir kahve fincanı ve bir kitap vardı. Muhtemelen bir gizem kitabı. Evdeki zamanının yüzde ellisini o sandalyede geçirirdi. Deri yıpranmıştı ve vücuduna mükemmel bir şekilde oturmuştu. Kahretsin, onu görünce göğsüm bir kez daha ağrıdı.

boş koltuğun. Orada değildi. Atışlarım, Avery ya da başka bir şey hakkında bana bok atmak için odaya girmeyecekti.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Gianna. Omuzları çökmüş bir halde, ayaklarını sürüyerek merdivenlere doğru yürüdü.

Zavallı kız kardeşim çok yorgundu. Dükkândan eve dönmüş ve onu yerde bulmuştu. Hızlı düşünüp 911'i araması ve göğüs kompresyonuna başlaması onu kurtarmıştı.

Ben gelmeden önceki saatler boyunca hastanede tek başına ve dehşet içinde oturmuştu. Jake hangi cehennemdeydi? Bu ana kadar o pisliği aklıma bile getirmemiştim. Sormak için ağzımı açtım ve nefes aldım ama çenemi kapattım. Şimdi zamanı değildi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," diye ekledi ve merdivenlerden yukarı çıktı.

"Hadi gel." Avery'yi eski yatak odama çektim. "Sen burada kalabilirsin. Ben kanepede yatarım." Şifonyerin üst çekmecesini açtım ve iki tişört çıkardım. Birini ona uzattım, sonra banyoya gittim ve üstünü değiştirmesi için onu odamda bıraktım. Döndüğümde, battaniyeleri bacaklarının üzerine çekmiş, yatağın diğer ucunda oturuyordu.

"Burada kal Chris," dedi yanındaki yatağı okşayarak. "Yorgunsun. Kanepede uyumak zorunda değilsin."

Tam da ihtiyacım olan şeydi. O tam da ihtiyacım olan şeydi. Tartışmaya girmeden yorganın altına, onun yanına uzandım. Yanımda uzandığında, bir kolumu gövdesine doladım ve onu kendime çektim, tatlı kokusunu içime çektim ve sıcaklığını içime çektim. Vücudu benimkine yaslandı ve sarı saçlarının tutamları dudaklarıma değdi.

"Teşekkür ederim, Avery." Yeterli gibi görünmüyordu ama şimdilik elimdeki tek şey buydu.

"Her şey," diye yanıtladı.

Bu tek kelime kalbimin derinliklerine yerleşti ve bana dinlenmem için izin verdi.

"BEN İYİYİM. OYALANMAYI BIRAK," diye tersledi garip bir şekilde huysuz olan Bo kızına. Adamla olan tüm etkileşimlerimde, hiçbir zaman hoş olmaktan başka bir şey olmamıştı. Ama şimdi onun bu yönünü gördüğüme göre, çocuklarının dar gözlü bakışlarını miras aldıkları belliydi.

Kalp krizinden iki gün sonra Bo normal bir odaya alınmıştı ve şimdiden güçlenmeye başlamıştı. Çift bypass geçirmişti ve anlaşılabilir bir şekilde zayıftı, ancak diyetinde bazı değişiklikler ve iyileşme süresi ile doktorlar tamamen iyileşeceğinden umutluydu.

"Sadece yastığını düzeltmeye çalışıyordum." Gianna onun oturduğu koltuğa oturdu ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Yastığım iyi." Kaşlarını çatarak kızına baktı, sonra titreyen elini yataktan bir santim kaldırarak oğlunu işaret etti. "Ve sen tekrar önermeden söyleyeyim, Boston'a taşınmayacağım."

"Baba." Chris öne doğru oturarak dirseklerini dizlerine indirdi. "Yardım edebileceğim bir yerde olman senin için mantıklı."

"Sen-" Dişlerini sıktı ve yüz hatlarında bir acı ifadesi belirdi. Gözlerini kapatarak küçük bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında daha sakindi. "Üç hafta daha Florida'da kalacaksın."

"Henüz geri dönmüyorum-"

"Öylesin." Babası neredeyse belli belirsiz başını salladı. "Ben iyiyim. Zayıfım, evet. Bunu tartışmayacağım. Kollarımı kaldıramıyorum ve göğsüm yanıyor ama hayatın boyunca bir parçası olmayı hayal ettiğin takım için top koşturman gerekirken burada oturup bana kaşıkla puding yedirmene izin vermeyeceğim." Kızına temkinli bir şekilde baktı. "Ve sen kariyerinin en büyük projesi üzerinde çalışıyorsun. Heyecanlanmaktan korktuğun bir proje çünkü senden koparılacağından endişeleniyorsun. Çeneni yukarıda tut ve bu işi . Sen yeteneklisin. Bunu hak ediyorsun. Burada boş boş oturmana da izin vermeyeceğim."

İki çocuk da ağızlarını açtı ama Bo devam etmeden önce onlara tartışma fırsatı vermedi.

"Siz yıldızlığınıza geri dönerken biz de ağzıma iğrenç pudingi tıkması için bir hemşire tutarız."

Hem Gianna hem de Chris perişan görünüyordu. Suçluluk duygusu omuzlarına çökmüştü ve zihinlerinin yeni argümanlar üzerinde çalıştığını görebiliyordum.

Bo, hâlâ bitkin ve yorgun olmasına rağmen kararlı görünüyordu. "Kalabilirim."

Olabilir. İş yerinde bir sorun vardı, ancak burada bana ihtiyaç duyulursa uzaktan halletmeye devam edebilirim.

Bo yüzündeki sert ifadeyi bana çevirdi, ancak benimle konuşurkenki tonu çocuklarına karşı kullandığından çok daha yumuşaktı. "Avery, canım, senin de bir sürü sorumluluğun var. Ayrıca sen burada olursan torunuma kim bakacak?" Dudaklarının bir tarafı neredeyse bir sırtışla yukarı kalktı.

"Tanrı aşkına. Zar zor oturabiliyorsun ve şimdiden bize bok atıyorsun," diye mırıldandı Chris, bir elini yüzünde gezdirerek. "Ben de Gi'yi evde yalnız bırakmak istemiyorum." İfadesini nötr tutarak kız kardeşine yan gözle baktı. "Peki ya Jake? Nerede o?"

Yüzümü buruşturdum çünkü ben de aynı şeyi merak ediyordum. Gianna ben geldiğimden beri erkek arkadaşıyla defalarca telefonda konuşmuştu ama henüz ortaya çıkmamıştı.

Kalbim kırıldı. Kardeşi gibi o da dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu ve burada onu ayakta tutacak birine ihtiyacı vardı.

Gianna kaçırıldı. "Bu hafta çok meşguldü."

Chris çenesini sıktı ve sandalyenin kolunu daha sıkı kavradı ama yorumlarını kendine sakladı.

Elimdeki telefonum çaldı ve beni babalarının hastane yatağının iki yanındaki iki asabi arasında kavgaya dönüşebilecek olaydan uzaklaştırdı.

Meşgul olduğunuzu biliyorum ve B kelimesini söylemekten nefret ediyorum ama Çavuş bugün kendini daha kötü hissediyor. Kuş gribi için test yapacağız. Tıklama sesi daha belirgin ve gözleri iyi görünmüyor.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Kahretsin. Geçen hafta testleri pozitif çıkan iki tavus kuşunu karantinaya almıştık ama yayılmadan önce yakaladığımız konusunda iyimserdik.

Hala düşük patojenik bir türle mi yoksa yüksek bir türle mi karşı karşıya olduğumuzdan emin değildik. Düşük bir tür, eğer yayıldıysa, çok fazla çalışma ve karantina gerektirecekti. Kendimizi önümüzdeki birkaç hafta boyunca elimiz kolumuz bağlı bir durumda bulacaktık. Yüksek bir tür kuş nüfusumuzu yok eder.

Tedavi edilebilirlik arasındaki fark çok büyüktü. Her iki tavus kuşu da antibiyotiklere yanıt veriyor gibi görünüyordu, bu iyiye işaretti, ancak Sarge'ın veya başka bir kuşun da hasta olduğu ortaya çıkarsa, hayvanlarımızı güvende tutmak için 407 kuşun tamamını test etmemiz ve pozitif olanları kilitlememiz gerekecekti.

Herkesi çağırın ve önümüzdeki on iki saat içinde tüm kuşları test ettirin. Ve laboratuvarı ara. Patojenik testleri aceleye getirmelerini söyle. En kısa zamanda bana haber verin.

Ekibime yardım etmek için orada olmamak canımı yakıyordu. Fazladan yardıma ihtiyaçları vardı ve durumu denetlemek için orada olmamanın suçluluğu beni yiyip bitiriyordu. Gittiğim için ekibimin sürekli beni arayarak ya da mesaj atarak değerli zamanlarını boşa harcaması ve zaten zor olan işimi daha da zorlaştırması da cabasıydı.

Büyük bir avuç içi kalçamı kapladı ve içime bir sıcaklık dalgası gönderdi. "Sorun ne sarışın?" Chris bacağımı sıktı ve elini indirdi. beni incelemek için.

"Hiçbir şey." Başımı sallayarak ondan uzaklaştım ve telefonu yere bıraktım. Poker suratım yoktu ve yapmak istediğim son şey ona daha fazla endişe vermektir.

Ancak her geçen saat içimde bir endişe oluşuyordu. Orada olamadığım için kendimi kötü hissettiren sadece iş yükü değildi. Çavuş bir hayranımdı.

En sevdiğimdi ve onunla diğer kuşlardan daha uzun süre çalışmıştım. Onu kaybetme fikri gözlerimi yaşartmaya yetti.

Elimden geldiğince gizlice, bir kez derin nefes aldım ve sonra tekrar sakinleşmeye çalıştım. Chris'in bana burada ihtiyacı vardı.

"Kahve içmeye gidiyoruz." Chris ayağa kalktı ve ben çenemi kaldırıp onu onaylayana kadar bana doğru baktı. Başını kapıya doğru eğdi.

Kalın bir şekilde yutkunarak ben de ayağa kalktım. Sonra onu dışarı kadar takip ettim.

Durduğunda koridorda sadece birkaç adım atmıştık. "Sorun nedir?"

Odak noktamı boynunun dibine yakın bir noktaya indirdim, göz temasını sürdüremedim ve başımı salladım. "Sadece çalış."

Gözlerimi yakalayarak çenesini eğdi ve gözlerini kıstı.

"Çok önemli bir şey değil." Uzun bir nefes vererek UGG'lerime baktım, önce birini sonra diğerini beyaz fayansa sürttüm.

Kuş tıbbının başına geçtiğimden beri hayvanat bahçesinde yaşadığımız en büyük sorundu, yani bu bir yalandı. Büyük bir meseleydi. Ama bu hafta neredeyse babasını kaybediyordu. Kalp krizi daha büyük bir olaydı.

Bir elini çenemin altına soktu ve hafifçe bastırarak ona bakmamı sağladı. Koyu renk gözleri cevap istiyordu.

"Bu sadece kuş gribi."

Başını eğdi ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Bekle..." Kaşlarını çatarak yüzümü inceledi. "Bu... kuşları öldüren..." Dümdüz oldu ve bileklerimi kavradı.

"O tür olduğunu sanmıyorum." Tavus kuşlarının tedaviye yanıt verme şekline bakılırsa, muhtemelen düşük patojenik bir türdü. Kötünün iyisi. Yani birkaç gün daha burada kalmak sorun olmayabilirdi.

"Avery." Başını iki yana salladı. "Sen onların doktorusun. Eğer hasta kuşlarınız varsa, orada olmanız gerekir."

"Bu-"

"Dur." Chris iki bileğimi de hafifçe sıkarak sözümü kesti. "Eğer insanlardaki bir hastalıktan bahsediyor olsaydık ve sen de onların doktoru olsaydın, tartışma olmazdı."

Aynı fikirde değilim. Ve eğer tatilde olsaydım, çoktan eve dönüyor olurum. Ama durum öyle değildi. Burada bana da ihtiyaç vardı.

Sert bir nefes aldı ve gözleri büyüdü. Ellerini benimkilere doğru kaydırarak parmaklarımızı birleştirdi ve sıkıca kavradı. "Puff iyi, değil mi?"

"Hasta değil. Ama şimdi tüm kuşları test etmemiz gerekecek."

"Siz orada değilseniz, bunu yapmak için sadece altı kişi mi var demektir?" diye sordu.

"Yedi," diye düzelttim. "Bir veteriner, beş zoolog ve bir stajyer."

Başını salladı. "Tamam. Olacak olan şu. Vedalaşacağız ve sonra sen Boston'a geri döneceksin. Sana ihtiyaçları var."

Titremesini engellemek için dişlerimi alt dudağıma gömdüm. "Düşünmüştüm." Yutkundum, onu düşündüm: yüzündeki çatık kaşları, düşük kaşları. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Dudakları nadir görülen bir şekilde neredeyse gülümseyecek şekilde yukarı kalktı ve yanağımlı avuçladı. "Senin bilebileceğinden çok daha fazla. Ama şimdi iyiyim. Gidip küçük adamımız ve tüylü arkadaşlarıyla ilgilenme vaktin geldi."

Öksürdüm ve biraz şok olmuş bir şekilde arkamı döndüm. "Az önce Puff'a *bizim küçük adamımız* mı dedin?"

İç çekerek elini yüzümden indirdi. Elimı tekrar kavradı ve beni babasının odasına doğru çekti. "Hadi sarışın."

Arkasından tökezleyerek sözlerini tekrarladım ve beni eve gidip yardım etmeye ikna etmek için ne kadar tutkuyla mücadele ettiğini düşündüm. Tanrım, bu adam inanılmazdı. Ve bu kadar az insanın onun gerçek yüzünü görmesinden nefret ediyordum.

Odaya adımını atar atmaz, "Avery'nin Boston'a geri dönmesi gerekiyor," diye açıkladı. "Acil bir veterineri var."

Gianna kollarını kavuşturdu ve başını eğdi, sanki kefaletle çıkmama bozulmuş gibiydi.

"Sorun nedir?" Bo mırıldandı.

"Kuşlar grip olmuş. Puff'ın hastalanmasını istemiyoruz, o yüzden vedalaşıp eve dönüyor. Ona ihtiyaçları var. Kuşlar ölemez." Chris beni çantamı bıraktığım sandalyeye doğru çekti.

Gianna'nın gözleri büyüdü ve sandalyesinde dikleşti. "Ne?" "Umarım o kadar da kötü değildir," diye aceleyle çıkarken Chris çantamı Kollarımda. "Gerçekten, kalabilirim. Her şeyi hallettiler-"

"Bu konuşmayı daha yeni yaptık," diye homurdandı Bo. "Herkes kendi önemli hayatlarına geri dönüyor ve beni rahat bırakıyor. Hatırladınız mı?" Her birimize ters ters baktı. "Çünkü ben iyiyim."

"Sana ihtiyaçları var gibi görünüyor, Avery," diye ekledi Gianna.

Kalbim ikiye bölünmüş gibi hissediyordum ama gidecektim. Kararı destekledikleri açıktı ve hayvanat bahçesinde yapılması gereken çok şey vardı. Yatağın yanına yaklaştım ve Bo'nun elini okşadım. "Daha iyi olmana sevindim."

"Yakında görüşürüz." Elini ters çevirdi ve benimkini hafifçe sıktı.

Gianna yanımda belirdi ve kollarını bana dolayarak beni şok etti. "Kardeşim için burada olduğun için teşekkürler," diye fısıldadı. Sonra geri çekildi ve Chris'e ters ters baktı. "Onu arabasına kadar geçirdikten sonra gerçek kahve ile geri gel."

Chris başını sallayarak beni odadan çıkardı. Asansörle zemin kata inerken ve beni kapalı otoparka yönlendirirken sessizdi.

"Kalmamı istemediğine emin misin?" Kaşlarımı çatarak sordum. "İşiniz önemli." Arabamın kapısını açtı ve hafifçe bastırdı.

Sırtımın alt kısmına. "Ve şimdi iyiyiz."

Hâlâ kararsızdım, nefesimi tuttum ama sürücü koltuğuna tırmandım.

Bir elini kapının çerçevesine dayadı ve eğildi. "Dikkatli sür, tamam mı?"

Tek yapabildiğim

başımı sallamaktı.

"Bana mesaj at."

Tekrar başımı salladım, kendimi bir biblo gibi hissediyordum.

Yutkundu ve gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, gözlerinde uzun zamandır görmediğim bir yoğunluk parlıyordu. "Gelmenin benim için ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam. Ya da son birkaç gündür sana ne kadar ihtiyacım olduğunu." Boğazını temizledi. "Benim istememe gerek kalmadan ortaya çıkman, yanımda olman?" Başını eğdi, birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı, ama sonra yutkundu, boğazı çalıştı ve bakışlarını tekrar bana sabitledi. "Bunun anlamı çok büyük."

Öylece donup kalmıştık, ikimiz de hareket etmiyorduk, etrafımızdaki hava neredeyse duyulabilir bir şekilde vızıldıyordu.

Dürtüyle eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Onu şok etmişim gibi geri çekildi ve bu sırada başını kapının pervazına çarptı. Bir elini ağzına götürdü ve gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Ve kalbim midemle birlikte battı. Kahretsin. Düşünmüştüm ki... "Özür dilerim," dedim, başımı çevirip ellerime bakarak kucak.

"Hayır, Avery, değil..." .

"Gitmeliyim." Gözlerimin arkasında tehdit oluşturan yaşları yuttum ve hızla gözlerimi kırptım.

İç çekti, omuzları çöktü. "Eve gittiğinde bana mesaj at." "Evet." Başımı salladım ama ona bakacak gücü kendimde bulamadım.

Yanağımı avuçladı ve yüzümü nazikçe çevirdi, böylece ona bakmak zorunda kaldım. "Florida'dan sonra konuşacağız."

Sesime güvenemeyerek tekrar başımı salladım.

Sonra geri çekildi ve arabanın kapısını kapattı. Harikaydı. Bu harikaydı.

Ben: Eve iyi geldin mi?

Doğruca hayvanat bahçesine gittim.

Ben: Orada her şey nasıl?

Sarışın: Sadece meşgulüm. Şimdiden 8 pozitif test daha yaptılar. Puff negatif çıktı, yani endişelenmene gerek yok.

Küçük adamın iyi olmasına sevindim. Ama dinle... Bu şekilde ayrılmamız hoşuma gitmedi. Meşgul olduğumu biliyorum ama o öpücük hakkında konuşmalıyız. Bunu telefonda yapmak istemiyorum ama döndüğümde konuşmamız gerek, tamam mı?

Tabii. Harika.

Ben:
Tamam

Tom Wilson bana "Otur," diye bağırdı.

Sıkıntımı bastırmak için homurdanarak eğitim tesisindeki ofisinde bulunan siyah sandalyeye oturdum. Boston'daki yerinden daha küçük ve daha verimliydi. Oldukça siyah ve beyazdı. Fazla kişisel eşya yoktu. Masanın üzerinde sadece bir telefon ve bilgisayar vardı. Arkasındaki rafta bir yığın klasör ve birkaç kitap. Karşı duvarda notların yazılı olduğu bir beyaz tahta. Adam oldukça düzenliydi.

Yumruklarını siyah masanın üzerinde sıktı ve daha da yaklaştı. "Sana birkaç gün daha demiştim."

Öyleydi ama babam daha iyiydi. Ben ayrıldığımda tek sorunu Gianna'ya ve bana sürekli yanında olduğumuz için kızgın olmasıydı. Ve eğer hastanede onunla birlikte olamayacaksam, New York'ta kalmamın bir anlamı yoktu.

Eve döner dönmez onu Boston'a getirmeyi planlıyordum ama Gianna ve tuttuğumuz iki sevimli hemşire, Pop kısa süreli bir bakım tesisine transfer olduğunda bunu halledeceklerdi. Ben de Florida'ya geri döndüm.

"Dört gün oldu. Atış yapmaya hazırım."

Avery'ye devrettiği mavi gözlerini bana dikti. Elim otomatik olarak bileğime dokunmak için kalktı.

Geçen yıl boyunca sakinliğin kalp atışı.

Derin bir nefes aldım ve tutarlı bir şekilde bir araya getirebileceğim kelimeleri bulmak için beynimi yokladım. Avery ve ben iyi bir durumda değildik ve bu benim hatamdı. Bunu kabul ediyordum. Beni öptüğünde beni şok etmişti ve ben de bir pislik gibi tepki vermiştim. O an için bir yıldır bekliyordum. Onu tekrar nasıl öpeceğimi en ince ayrıntısına kadar planlamış ve düşünmüştüm. Ve yarattığım büyük planın hiçbir yerinde, bir kez daha yollarımızı ayırmadan önce bir hastanenin otoparkında ona hızlı bir öpücük vermeyi düşünmemiştim.

Belki de o zaman ona açılmalıydım. Ve kesinlikle başka bir öpücük için gitmeliydim. Ama öyle yapsaydım bile aramızda on eyalet mesafe olacaktı ve muhtemelen daha da emin olamayacaktık. Çünkü yapmamız gereken konuşmayı yapmak için doğru kafa yapısında değildim.

Son birkaç gündür mesajlaşmamız bok gibiydi. O hasta kuşlarla meşguldü, ben de babam için bakım ayarlamakla uğraşıyordum, bu yüzden tek iletişimimiz bu iki konu etrafında dönen hızlı kontrollerle sınırlıydı.

Bana martı ve penguenlerin test sonuçlarının negatif çıktığını söylediğinde rahatlamaktan neredeyse bayılacağıma yemin edebilirdim. Ama sonra Çavuş'un giderek daha da hastalandığını söylediğinde onu kendime çekip sarılabilmeyi diledim. Bu onun için gerçekten ağır bir yükü. Ama bununla başa çıkabilmesi için ona alan tanımak istedim ve bana ihtiyacı olduğunda onu dinlemek için burada olmaya gayret ettim.

Ayrıca, onunla ilgili duygularımı kısa mesaj yoluyla anlatamazdım. *Gözlerinin içine bakarak, kalbimi göğsümden çıkarıp ona uzatarak konuşmak* gibi bir şeydi bu.

"Bu beni dinlemek zorunda olmadığını düşündüğün anlamına mı geliyor?" Tom Wilson'ın sözleri beni şimdiki zamana geri döndürdü.

Onunla aramı düzeltmek. Amacım buydu.

"Efendim." Yutkundum. "Sizi dinlemem gerektiğini biliyorum ve benden daha fazla bilgi ve deneyime sahip olmanıza saygı duyuyorum."

Başını yana eğdi, dudakları hafifçe aralandı.

"Ama," diye devam ettim, dirseklerimi ziyaretçi koltuğunun kolçaklarına dayayıp parmaklarımı birbirine geçirerek, "bu iki yönlü bir yol."

Sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Tek elimi uzattım. "Lütfen açıklamama izin verin." Başını salladı.

"Beni duymanı istiyorum, bu da bağırmanı kesmem gerektiği anlamına geliyor. Anlıyorum. Eşek gibi davranmayı bırakmalıyım, çünkü kimse böyle bir insanı

Ciddiyim."

Kaşları artık neredeyse saç çizgisinin içindeydi.

"Bu sezon sakın olmaya çalışacağım ama aynı zamanda daha net iletişim kurmaya da çalışacağım."

Sadece Revs koçluk ekibiyle ve takımımınla değil, bu adamın kızıyla da. Boston'a döner dönmez en büyük önceliğim bu olacaktı.

"Bu bağlamda. Beni dinlemeni istiyorum. Babamla ilgilenmem için bana ayırdığınız zamana minnettarım. Kimsenin gitme ihtiyacımı sorgulamaması ve kimsenin benden aceleyle geri dönmemi beklememesi tahmin ettiğinizden çok daha anlamlı. Bu yüzden teşekkür ederim."

salladı ve parmaklarını önünde birleştirdi. "Bir değil. Ailenin her şeyden önce geldiğini biliyoruz."

"Şimdi," dedim, "size babamın durumunun stabil olduğunu ve bakımının yapıldığını söylüyorum. Ve bu takımın başarılı bir üyesi olabilmem için atış yapmaya başlamam gerekiyor. Ben hazırım."

Burnundan derin bir nefes çekmeden önce bana bir dakika boyunca ters baktı.

"Geçen yıl çok büyüdün. Bunu görüyorum. Geldiğinde kendini kontrol edemeyen bir asabiydin. Ama bugün burada oturan adam belli ki daha akıllıca seçimler yapan biri." Kollarını masaya . "Ve sen konuşurken dinlemek ve söylediklerini duymak için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ." Çenemi indirdim ve bıraktım. Uzun bir süre ikimiz de hareket etmedik.

Söyleyecek başka bir şeyim olup olmadığını merak ediyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Ama yoktu. Bir dakika sonra eliyle kapıyı işaret etti. "Eğer bugün oynayacaksan, ısınsan ve giyinsen iyi olur."

Neredeyse gülümseyecektim ama bunun yerine ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Teşekkürler, Koç."

İç çekti ama ayağa kalktı ve aldı. "Şimdi çıkarken kapıyı kapat."

Bunun üzerine içimden bir kahkaha yükseldi. Bazı şeyler muhtemelen asla değişmeyecekti.

Chris: İyi misin?

Ben: Evet

Chris: Gerçekten sessizsin

Ben: Sadece kuşlarla meşgulüm. Uzun bir üç hafta oldu ama sanırım sonunda kuş gribi sorununu kontrol altına aldık.

Chris: Hepsinin iyileşmesine sevindim, özellikle de Çavuş'un.

Ben: Ben de

Dün iyi bir maç çıkardın.

Chris:
Teşekkürler

New York'a vardın mı?

Chris: Evet, Pop'a giderken Uber'de

Herkese benim için sarılın.

Chris: Onlara sarılmamın garip olduğunu düşünürler. Ben sarılmam.

Ben: Sen bana
sarıl

Chris: Sen farklısın

Telefonumu yere koydum ve iç çektim. Evet, ben farklıydım. Ama bu onun için ne anlama geliyordu?

Onu öpmek büyük bir hataydı. O andan beri her şey tuhaftı. İkimiz de normal olmaya çalışıyorduk ama berbat bir iş çıkarıyorduk. Odadaki meşhur devede, konuşmalarımızı yapmacık ve garip hale getiriyordu, bu da daha az konuştuğumuz anlamına geliyordu.

İlişkimizi keşfetmek için bir fırsat olmasını umduğum şey tam tersi bir etki yaratmıştı. Onu öptüğüm anda Chris aramızdaki kapıyı kapattı. Bir süredir sinyaller gönderdiğine yemin edebilirdim. Belki o da benim gibi ilişkimizden daha fazlasını umuyordu. Ama verdiği tepki bunun tam tersiydi. Kafam karışmıştı ve eve döndüğünde yapacağımız "*bence arkadaş olmalıyız*" konuşması için heyecanlandığımı söyleyemezdim. Her şeyi nasıl bu kadar yanlış yorumladığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bebeğim, hâlâ erkek olmadığı için surat mı asıyorsun?"

Jana'ya ters ters baktım.

"Size söylüyorum, çözüm bende." Wren küçük masamdaki tabureye oturmuş, bacak bacak üstüne atmış ve ayağından bir stiletto sarkıyordu.

En iyi arkadaşlarım işten gelmişti, bu yüzden Wren yüksek belli pantolon ve dar beyaz düğmeli bir gömlekle mükemmel bir şekilde giyinmişti, Jana ve ben de kot pantolon giymiştik. Ama Jana sevimli bir kazak giyerken, ben bugün yıpranmış bir tişört giymiştim. En azından temizdi. Son birkaç haftadır, gribin yayılmasını durdurmak için çalışırken, iş yerinde duş alıyor ve dezenfekte oluyordum.

"Çok da kötü bir fikir değil." Jana omuz silkti ve kendini tezgâha yasladı.

"Biriyle çıkmak istemiyorum. Çıksam bile kiminle çıkacağım?"

Arkadaşlarım, var olan her kötü fikri denemek için bitmek bilmeyen arayışlarında, Chris'le olan sorunumun çözümünün başka bir adamla çıkmak olduğuna karar verdiler.

"O zaman neden Chris'le daha fazlasını denemek hakkında konuşmuyorsun?" Jana siyah tırnaklarını yanındaki granite vurdu. "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

"Ya alıştığım kişi olduğu için ona karşı böyle hissediyorsam? Aramızdaki şey kolay, evet, ama belki de birbirimizi çok iyi tanıdığımız içindir. Çünkü geçen yazdan beri tüm boş zamanlarımızı birlikte geçiriyoruz." Omuz silktim. "Ve biriyle çıkmak benim için her zaman göz korkutucu olmuştur. Bu yüzden kendimi o zamanki erkek arkadaşım bir kadında ne arıyorsa onun kalıbına girmeye zorlardım." Midem düğümlendi. "Belki de bir yıl daha ara vermeliyim. Açıkçası dışarıda rahat olmaya hiç yaklaşmadım."

Wren sert bir nefes verdi. "*Biriyle* çıkma fikrinden mi yoksa özellikle Chris'mi hoşlandığını öğrenmek istiyorsan, o zaman başka bir erkekle çık. Ne acıtacak? Ya Chris'le hissettiğin gibi hissedeceksin ya da tamamen farklı olacak. O zaman cevaplarınızı alırsınız."

"Ama onu öpmemi istemediğini açıkça belirttikten sonra bunun ne önemi var?"

"Ya onu hazırlıksız yakaladıysan?" Jana sordu. "Onunla gerçekten konuşmak muhtemelen sorunu çözmede uzun bir yol kat edecektir."

Aynı fikirde değildim ama bana iki kez yüz yüze konuşacağımızı söylemişti. Ve *ben de bu garip "hey, seninle arkadaş olmayı seviyorum ama hepsi bu kadar"* konuşmasını aceleye getirmeyecektim.

Kapının çalınmasıyla birlikte taburemden sıçrayıp kapıya yöneldim ve bu kesinti için şükrettim. Eğer bu konuşma çok uzadıysa

içlerinden biri bana ayarlayabileceği mükemmel bir arkadaşı olduğuna karar verirdi.

Kapıyı çektim ve yüzümde bir gülümseme belirdi. "Baba?" Kendimi onun kollarına atarak sordum. "Burada ne işin var?"

Tekrar geri adım attığımda ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Bugün geldim ve kızımı yemeğe götürmek istedim. Bu yanlış mı?"

Onu daireye götürdüm ve kapıyı sessizce kapattım. "Hayır ama Wren ve Jana burada. Onların da gelmesi sorun olur mu?"

"Ooh, bak. Bu büyük baba." Wren hala bir bistro taburesine tünemiş olduğu yerden babama sırtıttı.

Babam ona ters ters bakarken çenesi titriyordu. "Merhaba, Bay Wilson." Jana el salladı.

Ona hızlıca başını sallayıp küçük bir gülümseme verdikten sonra Wren'e kaşlarını çatı. "Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?"

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Çok daha az eğlenceli."

"Wren." İçimi çektim. "Babam yemeğe gitmek istiyor. Sen de gelebilirsin ama uslu durabilirsen."

Çenesini yumruğuna dayadı ve kirpiklerini kırıştırdı. "Uslu durabilirim. Scout'un onuru, Bay Wilson."

Babama bakamadım bile. Wren muhteşemdi ve eğer fark ederse kusabilirdim.

"Ben arabayı çekeyim o zaman," dedi babam geri geri giderken.

"Harika," diye cıvıldadım ve onu kapıya doğru yönlendirdim. O gittikten sonra mutfığa geri döndüm ve Wren'i işaret ettim. "Eğer akşam yemeğinde beni kusturursan, yemin ederim bu bizimle yediğin son yemek olur."

Kıkırdayarak sandalyeden kalktı. Sonra bir kolunu omzuma doladı. "İyi olacağım. Ve dürüst olacağım." Başını benimkinin üstüne yasladı. "Sorununun çözümü çok basit. Eğer Chris'le konuşursan, sanırım ikiniz de aynı şeyi istediğinizi fark edeceksiniz."

Belki, ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şimdilik Chris'le ilgili düşünceleri zihnimin gerisine itip yemeğin tadını çıkaracaktım.

Babamın en sevdiği bar olan O'Hannigan's, stadyumdan sadece birkaç blok ötedeydi, bu yüzden yolculuk kolaydı. Özellikle de Wren onu kızdırmaya çalışmayı bıraktığından beri. Mekâna girdiğimizde hemen yerimize oturduk.

"Avery, sana söylemeyi unuttum." İçkilerimiz getirildiğinde Wren el çırpı. "Yatak odanın duvarındaki Stonehenge baskısını biliyor musun? John Constable'inki mi?"

Başımı salladım ve biramı aldım. "Babamın en sevdiği." Başımı ona doğru eğdim.

Ben onun gibi sanatla . Ya da Wren gibi. O takıntılıydı, bu yüzden değerlendirme uzmanı olarak kariyer yaptı.

Biraz daha dik oturdu ve dikkatini babama çevirdi. Ve belki de tüm yetişkin hayatı boyunca ilk kez babamla diğer insanlarla konuştuğu gibi konuştu. "Gerçekten mi?"

Boğazını temizledi. "AAA'ya seçilmeden hemen önce İngiltere'yi gezmek için biraz zaman harcadım. Salisbury en sevdiğim duraklardan biriydi." Gözlerini barın genişliğine dikti, ifadesi çok uzaktaydı. "Stonehenge beni büyüledi ve o tabloya aşık oldum. Genel olarak Constable hayranıyım. Birkaç tane baskısı var bende."

Wren dirseklerini masaya dayadı ve ellerini çenesinin altına sıkıştırdı. "Senin hakkında bunu nasıl bilmezdim?" Başını salladı ve bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. "Her neyse, orijinali bugün müzayede evine teslim edildi."

"Bu MET'de değil mi?" Babam çenesini indirdi ve birasına odaklandı. Garip davranıyordu.

Gülümsedi. "Aile fiyatlandırılmasını istiyor. Satmak istediklerinden emin değiller ama..." Omuz silkti. "Kim bilir."

"Hmm." Babam hala kafasını kaldırmadı. Ta ki restoranın öbür ucunda adı söylenene kadar.

"Wilson." Uzun boylu, yakışıklı bir adam masamıza doğru ilerliyordu. Üzerinde gri kaşmir bir kazak ve ona mükemmel bir şekilde uyarlanmış bir pantolon vardı. Kahverengi saçları mükemmel bir şekilde yandan ayrılmıştı. Parlak bir kuruşa benziyordu. Arkası dönük şapkalı ve yırtık kot pantolonlu Chris'in neredeyse tam tersiydi.

"Jude." Babam ayağa kalktı ve adamla tokalaştı. Sonra bize döndü. "Jude, bu benim kızım Avery ve arkadaşları Wren ve Jana."

Elini sıkmak için uzattım, benimkini saran sıcak avucunu Chris'inkiyle karşılaştırmamaya çalışıyordum.

"Burada yanında biri var mı?" diye sordu babam.

"Hayır." Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Ben sadece barda yedim."

"Yemeğimizi beklerken bir şeyler içmek için bize katılmak ister misin?" Babam Wren'e daha yakın olmak için oturduğu yerin yanındaki sandalyeye kaydı ve Jude da benim yanımdakine oturdu.

Jana elini kaldırdı ve Jude ile babamın arasında salladı. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"*Boston Globe*'un spor editörüyüm." Jude durakladı ve sanki etkilenmemizi bekliyormuş gibi sırtarak masayı taradı. Otuzlu yaşlarında görünüyordu. Böyle prestijli bir iş için muhtemelen genç sayılırdı. Sanırım bu gurur duyulacak bir şeydi.

"Harika," dedi Jana sonunda.

"Bay Wilson'ın takıma koçluk yaptığını biliyor musunuz?" Wren'in yorumu tamamen alaycıydı.

Kıkırdadı ve bir elini kazağının önünde gezdirdi. "Gerçekten mi? Duymamıştım. Tıpkı Revs'in UConn'u kokladığını duymadığım gibi."

Babam kıkırdadı. "Bu gece iş konuşmak yok."

Jude başını salladı ve iki elini havaya kaldırdı.

"Duydum."

Garson hamburgerlerimizi getirdi ve Jude bir IPA sipariş etti. Sonra bana odaklandı ve ne iş yaptığımı sordu.

"Boston Hayvanat Bahçesi'nde veterinerim."

Hızlı bir nefes çekti. "Bu zor olmalı, en azından son zamanlarda."

Göz ucuyla ona baktım ve yüz ifadesinde gördüğüm ilgi karşısında şaşırdım.

"Instagram sayfanızı takip ediyorum ve son birkaç haftadır çok sayıda hasta kuşla uğraştığınızı gördüm. Wobbles için endişelendim."

Kar baykuşumuz iki haftasını hayvan hastanesinde geçirmişti.

"Evet, sosyal medyada insanlara Wobbles ve Sarge'ın iyi olduğuna dair güvence vermek için ne kadar zaman harcadığımı anlatamam." Jana başını salladı. "Bu benim tam zamanlı işim haline geldi."

"Boston onları seviyor." Jude güldü.

"İkisi de şimdi daha iyi." Bir patates kızartması aldım. "Aslında bugün Wobbles'ı sergisine geri götürdük."

"Gördüm." Gülümsedi. "Diğer hayvanlar için endişeleniyor musunuz?"

"Bunu internette söyleme." Jana ona bir çatal doğrulttu ve o da iki elini havaya kaldırdı.

"Neyse ki, diğerk hayvanlara yayılan bir türümüz yok, bu yüzden hepsinin iyi olması gerekir. Ve bu noktada hastalığı hemen hemen söndürmüş durumdayız."

Hepimiz hayvanat bahçesindeki kuşlar hakkında rahat bir sohbele daldık ve ne olduğunu anlamadan yemek bitti ve garson hesabı bıraktı.

"Ben hallederim," dedi Jude ve hesabı alıp ayağı kalktı.

"zorunda değilsin," diye ısrar etti babam ama Jude onu başından savdı.

"İstiyorum ama soyunma odasında sorularıma cevap vermeye hazır ol" diye şaka yaptı. Sonra bana döndü ve siyah bir kartvizit uzattı. "Ara beni, Avery. Senden haber almak isterim."

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Kulak misafiri olmadığında arkadaşlarım kıkırdamaya başladı.

"İşte bu senin sorunun için mükemmel bir çözüm." Wren kaşlarını bana doğru salladı.

"Ha?" diye sordum.

"Bu adam açıkça seni dışarı çıkarmak istiyor." Jana gözlerini devirdi.

"Ne?" Babam, ev sahibi standında sırtı bize dönük bir şekilde duran Jude'a kaşlarını çatarak baktı. "Çıkmıyorsunuz."

"Bir yıl oldu, koca baba." Wren sırtı ve elinin tersiyle onun üst koluna dokundu. "Zamana ayak uydur."

Bana doğru döndü. "Şimdiden mi? Bu çıkmama olayına yazın başladığını sanıyordum."

Başımı salladım. Açılış gününden önceki geceydi. Chris'in dairesinden eve yürürken. Bir yıl önce yarın.

Bu anı kalbimi sızlattı. Chris'i ve öpücüğüme verdiği tepkiyi düşününce. İçimi çektim ve çenemi ellerimin üzerine koyarak Jude'un kartvizitini okudum.

"Bir yıl oldu," diye onayladım. "Ama çıkmak istediğim kişinin o olduğundan emin değilim." İyi birine benziyordu. Ve konuşma kolay olmuştu. Ama-

"Denemezsen nasıl bileceksin?" Jana öne doğru eğilerek ve bana içten bir gülümseme vererek sordu.

"Ayrıca, dördümüzden başka kimse bilmeyecek. Eğer nefret edersen, o zaman sen bilirsin. Zarar yok, faul yok, değil mi?" Wren meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı.

"Sanırım." Omuzlarım çökmüştü, sanki o anın ağırlığı beni aşağı çekmekle tehdit ediyordu. Emin değildim ama kartı çantamın içine koydum.

Yine de cüzdan. Belki de haklıydılar. Belki de Chris olmayan biriyle çıkmanın nasıl bir his olduğunu görmeliydim. Bu fikirden nefret etsem bile.

İyi şanslar! Açılış günü büyük bir gün.

Ben: Teşekkürler. Geliyor musun?

Bu sefer olmaz. Benim bir şeyim var.

Ben: Ne tür bir şey?

Sarışın: Sadece bir akşam yemeği.

Ben: İş için mi?

Pek sayılmaz. Ama maçtan sonra mesaj at ve nasıl geçtiğini söyle.

Ben: Tabii, iyi eğlenceler

TELEFONUMA KAŞLARIMI ÇATTIM. Bu akşamki maça geleceğini düşündüğüm için aptalın tekiydim. Onu davet etmeliydim. Şimdi midem bulanıyordu ve kalbim onun burada olmayacağı haberiyle yumruklanmış gibi hissediyordu. Omuzlarımı geriye attım, zihinsel olarak kendimi çok fazla yorumladığım için azarladım. Geçen sezon sadece birkaç maça gelmişti. Ama açılış günüydü ve ben atıcıydım, bu yüzden gerçekten burada olmak isteyeceğini düşünmüştüm.

Homurdanarak telefonumu dolabın içine attım. Babam hâlâ iyileşme sürecindeydi ve eskisi gibi mesaj atmıyordu. En azından sık sık. O ve ben birkaç dakika önce konuşmuştuk, bu yüzden ondan bir daha haber alamayacaktım. Ve görünüşe göre, Avery'nin bir şeyi vardı.

Bana mı öyle geliyordu yoksa planlarının ne olduğu konusunda ketum mu davranıyordu? Detay istemek bana düşmezdi ama verdiği kısa cevaplar içimde bir düğüm oluşturdu. Beyaz katlanır sandalyeme çöktüm ve gözümü ortasındaki Revs logosuna diktim. Takım arkadaşlarımın çoğu alanı çevreleyen kanepelerde dinleniyordu ama benim sosyalleşmeye hiç niyetim yoktu.

Hastanedeki o aptalca vedalaşmadan beri Avery'yi görmemiştim çünkü New York'tan sadece birkaç saat önce dönmüştüm. Yolculuk başarılı geçmişti ve babam New York yakınlarında küçük bir daireye taşınacaktı.

ve burada rehabilitasyonunu tamamlıyor. Onu yakınımnda istedim ve ikimiz de Gianna'nın üzerindeki stresi biraz azaltmanın ona iyi geleceği konusunda hemfikirdik. Son bir aydır normalden daha kötü durumdaydı.

Yine de ma bittikten sonra Avery'yi görmeyi umuyordum. Takım odasında ona rastlamayı ve maçtan sonra takılmayı teklif etmeyi hayal etmiştim. Dört malık bir deplasmana gitmeden önce sadece bir gün daha buradaydık ama onunla yüz yüze konuşmaya çok ihtiyacım vardı.

"İyi misin, Damiano?"

Kafamı kaldırdım ve ofisinin kapısında duran, ellerini çerçevenin iki yanına dayamış olan Wilson'a . Beni tam olarak anlayamadığım bir temkinlilikle değerlendirdi. Haftalardır herhangi bir sorun yaşamadığımız gibi, bahar antrenmanları boyunca taraftarlarla ya da medyayla tek bir sorun bile yaşamamıştım. Sonunda onun iyi tarafını bulduğumu sanmıştım. Sezon boyunca ıslah olduğum şakası yapılıyordu. Hannah övgü almayı severdi. Hepsi aptalcaydı.

Boğazımı temizledim. "Her şey yolunda."

Uzun bir süre konuşmadan beni izledi. Sonra başını sallayarak döndü ve ofisinin girintilerinde kayboldu.

Tuhaf. Belki de değildi. Normalde bir rutinim vardı. Ve bugün, AirPods takılıyken telefonuma bakmıyordum. Öne doğru oturdum, dirseklerimi dizlerime dayadım ve ellerimi saçlarımda gezdirdim, beni yiyip bitiren endişenin gitmesini diledim, böylece ma için doğru kafa yapısına girebilecektim.

Price yanıma bir sandalye çekti ve bacaklarını iki yana açarak içine çöktü. "Kolun için endişeleniyor musun?"

Başımı salladım.

"Güzel." Omzumu sıvazlamak için uzandı ama kendini durdurdu. "Özür dilerim. Dokunmak yok." Kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı. "Stres yapma. Hızlı topun bu yıl daha da gelişti ve kaydırıcın da tam olması gerektiği yerde."

"Hayır, böyle iyiyim." Ayağa kalkarak dolabımdan AirPods'umu aldım ve kulağıma taktım. Sonra tekrar sandalyeye çöktüm ve gözlerimi kapattım. Bir alma listesi açmadım ama takım arkadaşlarımdan bunu bilmesine gerek yoktu. Normalde, yalnız kalmak ihtiyaç duydukları tek sinyal buydu.

Rockies'in sayı atmasını neredeyse engelleyemediğimiz, sıkıcı bir ilk devreyi yönettikten sonra Emerson yanımdaki yedek kulübesine kaydı.

"Sen korkuyorsun..." Duymadığından emin olmak ister gibi Wilson'a baktı, sonra başını eğdi. "Avery."

Yüzümü boş bir maske gibi tuttum ve sopanın başına geçen Eddie Martinez'e odaklandım. "Bilmiyorum. Sadece garip hissediyorum."

"Eminim öyledir." Emerson homurdandı.

Sopanın sesi stadyumda yankılandı ve Eddie'nin seken topu birinci ile ikinci arasında kayarak onu kolayca kaleye soktu.

Emerson başını kaşdı. "Onunla neden çıktığını anlamıyorum."

Sözcükler yavaşça algılandı ama algılandıklarında karnım yere düştü. Kalın bir macunun içinde ilerliyormuşum gibi hissederek arkadaşşıma döndüm. "Ne?"

Omuz silkti ve kaşlarını çattı, bu her zaman neşeli olan oda arkadaşım için garip bir ifadeydi. "Biliyorum. Bir yıl oldu, evet, ama açılış gününde biriyle çıkmak zorunda mıydı? Hadi ama. Wren bile bunun kafanı karıştıracağını fark etti, o yüzden sana göz kulak olmamı söyledi."

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Göz kırptım. Sonra tekrar yaptım. Etrafımdaki dünya bulanıklaştı ve aniden yüzümü hissedemez oldum.

Avery'nin, benim Avery'min, şu anda başka bir adamla randevuda olduğunu mu söylüyordu? Boğazımı temizleyip beynimde sormak için doğru kelimeleri ararken ellerim öyle şiddetli titriyordu ki onları kalçalarşıma bastırmak zorunda kaldım.

"Çıkıyor mu?" .

Döndü ve sonunda gerçekten bana baktı. Gözleri büyüdü ve biraz geriye kaydı. "Ben de öyle duydum." Parmak eklemlerini çatırdatarak -yıllar içinde öğrendiğim gergin bir alışkanlığıydı- döndü. "Streaks, buraya gel."

Kyle banktan aşağı kaydı. "Avery ve o dangalak muhabir yüzünden mi çıldırdın?"

Gözlerimi kırptım ve zaten çatlak olan kalbim ikiye bölündü. Benden başka herkes bunu biliyor muydu? Göğsümde bir tuhaflık vardı ve yüzümün yanı sıra ellerimin de uyuşmuş olabileceğini düşündüm. Ve göğsüm yanıyordu. Bir dakika. Nefes alıyor muydum? Sert bir nefes çektim.

"Ne kadar sürecek?" Hırıldadım.

Kyle başını yana eğdi ve Emerson yine kaşlarını çattı.

"Ne zamandır onunla çıkıyor?" Sıkılmış dişlerimi gıcırdatarak söyledim.

"Bilmiyor muydun?" Kyle iki elini kaldırdı ve Emerson'a ters ters baktı. "Neden ona *şimdi* söyledik?"

Emerson başını salladı. "Düşündüm ki-"

Bir sopa kırıldı ve stadyum çılgına döndü. Hayal meyal, Asher Price'ın vuruşunun sağ saha çitlerinin üzerinden geçtiğini fark ettim. Etrafımdaki çocuklar ayağa kalkmış, alkışlıyor ve bağırıyorlardı. Robot gibi ben de kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Asher yanımdan geçerken ona bir yumruk atma şansım vardı ama gerçekte, ikinci yarının başında kendimi nasıl tümseğin üzerinde bulduğumu bilmiyordum.

Ellerim hakem tarafından kontrol edildi ve adama onlara bir şey sürmediğim tekrar hatırlatıldı, çünkü tuhaftım. Ama konuştuğumu hatırlamıyordum.

Avery tüm düşüncelerimi bulandırdı. Onu hak etmeyen isimsiz, yüzsüz bir pisliğe gülümserkenki görüntüsü görebildiğim tek şeydi. Onu öldürmek istedim. Ama ya bu adamdan gerçekten hoşlandıysa? Ya onu mutlu ettiyse? Kalbim burkuldu, daha da parçalandı. Onun mutlu olmasını her şeyden çok istiyordum. Bunu nasıl mahvedebilirdim?

Asher'in bana verdiği işareti görmeden başımla onayladım.

Piç kurusu ona bir tanrıça gibi davransa iyi olur. Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu.

Sarıldım ve topu fırlattım. Top kalenin bir karış önündeki toprağa çarpıp deplasman takımının yedek kulübesine doğru sektiğinde irkilmedim bile.

Eğer ona saygılı davranmaz ve her gün her dakika şefkat göstermezse, onu öldürürüm. Ve lanet kuşlarına da iyi davransa iyi olur. Çünkü onları seviyordu. Erkek arkadaşı bunu fark etmeli ve desteklemeli.

Top eldivenime bir *şaplakla* çarptı. Eldivenimi yaklaştırdım ve Asher'a baktım, başımı salladım, ancak işareti kaydetmemiştim.

Belki de bu kadar kolay gitmesine izin vermemeliydim. Beni öptüğünde tam bir aptal gibi davranmıştım. Belki de beni seçmesini istediğimi fark etmedi.

Topu Asher'a attım.

Acı dolu bir inilti etrafımda yankılandı. "Lanet olsun."

Bu beni nihayet o ana geri getirdi. Sahada, vurucu bir çemberin içinde topallıyordu.

Asher tam boyunda duruyordu, maskesi kafasında yukarı doğru itilmişti. Sonra bana doğru koşmaya başladı.

"Ejderha, bunu aldın mı?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım. Bana bir top uzatıyordu ama topu almak yerine döndüm, belimden eğildim ve derin bir nefes aldım. Hayır. Buna sahip değildim. Kusacakmışım gibi hissettim.

Emerson geldi, yanıma çömeldi ve elini sırtıma koydu. "Şunu bir atlatalım. Sonra onunla konuşabilirsin, tamam mı?"

Eline vurdum ve ayağa kalktım.

"Damiano." Havlama sesi, etrafımda dönmeme neden olacak kadar derin ve sertti.

Wilson tümsekte kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde bir ifadeyle duruyordu.

Kalın bir yutkunmayla kendimi hazırladım. Bu adama sakın bir iletişim sözü vermiştim ve bunu ona borçluydum.

"Çek beni." Kelimeler dudaklarımdan kolayca döküldü.

Kaşları saç çizgisine sıçradı ve kolları iki yanına düştü. Dudaklarını büzdü ve sanki benimle konuşmaya hazırlanıyormuş gibi beni inceledi.

Bu gerçekleşmiyordu. "Beni çekmen gerek. Başımı." Yutkundum ve itiraf ettim. "Ve kalbimi. Onlar burada değil. Bu oyunu seviyorum ama hayatımdaki en önemli şeyi kaybediyor olabilirim." Gözlerimdeki acıyı bastırmak için gözlerimi kırptım. "Gidip bunu düzeltmeliyim. Yani evet." Başımı salladım. "Beni çekmen gerek."

"Beni yukarı çıkarmana GERÇEKTEN GEREK YOK." Asansörün düğmesine basıp kendi katıma çıktım.

"Beni bir içki içmeye davet edebileceğini umuyordum." Jude gülümsedi. "Özellikle de akşam yemeği kısa sürdüğü için."

Akşam yemeği kısa sürdü çünkü otuz dakikadan fazla geç geldi. Bir "iş " çıktı. Bir hikayenin değiştirilmesi falan gerekiyordu. Emin . Ayrıntıları geçiştirmiş, sonra da günümün nasıl geçtiğini sorarak konuyu değiştirmişti. O kadar uzun süre tek başıma oturduktan sonra garsonun beni ektiğini düşündüğünden emindim. Jude nihayet geldiğinde, yemek boyunca bizi acele ettirdi. Muhtemelen masayı ters çevirmek istediği içindi. Hızlı yemekten şikâyetçi olduğumdan değil.

Jude iyi bir adamdı. Konuştuğumda beni iyi dinledi ve biraz düşünceli sorular sordu. Ama aynı zamanda isteyip istemediğimi sormadan ya da önümde duran birayı fark etmeden bir şişe şarap sipariş etti. Sonra garsona tatlıyı atlayacağımızı söyledi. Yine bana sormadan. En sevdiğim Oreo cheesecake'i servis ettikleri için yemeği atlayıp sadece tatlı yemeyi tercih ederdim.

Bir yıl boyunca Chris bana Jude'un bu gece davrandığından daha iyi davranmıştı. Her gün düşünceli ve şefkatliydi. Yine de bir kez bile .

Yine de Chris bana nasıl davranılması gerektiği konusunda çıtayı belirlemişti. Ve bu adam, iyi ya da değil, yaklaşamadı.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açılırken elini sırtıma koydu ve beni paslanmaz elik kabine yönlendirdi. Dokunuşundan kurtulmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç duydum, ama kaba görünmek istemedim, bu yüzden içeri girdiğimizde döndüm ve duvara yaslandım. Bu şekilde belli etmeden ondan uzaklaşabilirdim.

"Belki başka zaman." Ya da olmaz. Dürüst olmak gerekirse, bunu onunla bir daha yapmakla ilgilenmiyordum. Chris'e mesaj atıp oyununun nasıl gittiğini öğrenmek için eve gitmek üzere sabırsızlanarak katımın düğmesine bastım. İçgüdülerime güvenip bu aptal yemek yerine maça gitmeliydim ama Jude tarihi ve saati önerdiğinde arkadaşlarım gitmem için ısrar etmişti. Sonunda ben de pes ettim.

"Bu Cumartesi meşgul müsün?" diye sordu.

"Bugün en iyi arkadaşımın doğum günü, o yüzden bunu yapacağız." Bir kulüpte ya da benzer bir yerde bir gece geçirme olasılığını kısaca tartışmıştık, ama bunu tekrar yapmamı engelleyecekse buna devam edecektim. Bu adama neden mesaj atmıştım ki?

Asansör sarsılarak durdu ve kapılar açıldı. Koridorun karşısında, sırtı benim kapıma dönük bir adam yerde oturuyordu. Onu gerçekten görmeden önce yırtık kot pantolon ve beyaz Nike ayakkabı giymiş uzun bacaklarını inceledim. Kambur duruyordu, dirseklerini dizlerine dayamıştı, başı öne eğikti ve eli bileğine vuruyordu.

"Chris?"

Sesimi duyunca başını kaldırdı ve bir anlığına içini bir rahatlama dalgası kapladı. Ama sonra bana baktı ve yüzü sertleşti.

"Sen mide gribi değil misin?" Jude'un sorusu beni şok etti. "Ne?"

Chris hasta mıydı? O iyi miydi ve ben bunu nasıl bilemedim? Boşver onu. Tabii ki bilmiyordum. Haftalardır onunla konuşmaktan kaçınıyor ve mesajlaşmalarımızı mümkün olduğunca kısa tutuyordum.

Kalbim göğsümde çarptı. Başka bir acil durum muydu? Bekle. Babası iyi miydi?

Jude yanıma geldi ve elini koluma koydu. Vücudumun onun dokunuşu karşısında geri çekilme isteğiyle savaşmak zorunda kaldım. Jude'un eline ters ters bakarken Chris'in çenesi duyulabilir bir şekilde tıkırdadı.

Jude'un elinden kurtuldum. "Baban mı?"

Chris başını salladı ve yanındaki beyzbol şapkasına uzandı.

"İkinci devrede neredeyse tümseğe kusacakken oyundan çıktı. Koç mide gribi olduğunu söyledi," diye açıkladı Jude.

Açıklamayı zar zor duydum. Dikkatim Chris'in şapkasının arkasından görünen bir tutam saça odaklanmıştı. Hasta görünmüyordu, sadece kızgındı.

"Bu gece bu yüzden bu kadar geç kaldım. Haberi yarınki baskıya hazırlamam ve birinci sayfada yer alacağı için bazı şeyleri değiştirmem gerekiyordu."

Chris ayağa kalktı. "Bana onu bir randevu için beklettiğini mi söylüyorsun?"

"Nasıl olduğunu bilirsin. Bazen iş-"

"Daha az önemli," diye bitirdi Chris başını sallayarak. "Siktir git buradan."

"Affedersiniz?"

Chris ona bir adım daha yaklaştı ve aylar önce çok meşhur olan anımsatan bir bakış fırlattı. "Arkanı dön. Düğmeye bas." Asansörü işaret etti. "Ve git. *Şimdi*." Alay etti. "Onun zamanına degecek biri onu beklemek için erkenden gelirdi."

Çok sinirli arkadaşımı tepeden tırnağa süzdüm. Saat beş gölgesiyle tozlanmış çenesi sımsıkı kilitlenmişti ve elleri iki yanında titriyordu. Sözleri kafamın içinde sekerken, onu hiç beklemek zorunda kalmadığımı fark ettim. Her zaman gelir ve sabırla işimi bitirmemi beklerdi ya da dışarı çıkmadan önce ben saçımı veya makyajımı bitirirken takılırdı. Eğer buluşacaksak, ben geldiğimde orada olurdu.

Arkamda asansörün sesini duydum ama Jude'un gidişini izlemek için dönmeye zahmet etmedim.

"İyi misin?" Chris'e doğru belli belirsiz bir adım atarak sordum.

Başını iki yana salladı. "Ben hasta değilim. Ama... Konuş." Sertçe yutkundu. "Konuşmamız gerek." Sesi göğsümü sızlatan bir çaresizlikle doluydu.

"Tamam."

"İçeri girebilir miyiz?" Başını benim kapıma doğru eğdi.

Doğru. Dairemin dışındaki koridor sohbet etmek için ideal bir yer değildi.

Başımı sallayarak anahtarlarımı çıkardım ve kapıma doğru adım , dizlerim titriyordu. Korku ve beklenti içimde birbirine karıştı. Acaba

onu öpmemem gerektiğini mi söyleyecek? Eğer durum böyle olsaydı benimle konuşmak için bu kadar çaresiz olmazdı, değil mi? Yine uzaklaştırma mı almıştı? Aylardır Hannah'yla o kadar sıkı çalışmıştı ama ayağı kaymış ve başını belaya mı sokmuştu? Haberlerde bununla ilgili haberleri izlemek zorunda kalır mıydım? Babam önümüzdeki bir buçuk hafta boyunca onun adına küfredecek miydi?

Arkamdan içeri girdi ve ben kapıyı kapatırken, aile odasına doğru yürüdü ve kanepenin arkasında volta attı. Avuçlarını yüzünde gezdirdi ve bana döndü. Kollarını iki yana açarak ellerini yumruk yaptı ve yüzümü taradı ama konuşmadı.

"Ne oldu?" Odaya girerek sordum. Nefes nefese kaldı. "Babandan beni çekmesini istedim."

"Ne?" kesildi. Bu onun sesine hiç benzemiyordu.

Hepsi.

Kaşları çatıldı, ellerini başının üzerine koydu, kollarını . "Evet, o ben de şok oldum."

Başımı salladım ve ceketimi çıkardım. Kanepenin arkasına bıraktım, sonra da dönüp ona baktım.

At kuyruğumdan başlayıp şal elbisemden aşağı, bacaklarıma ve ayağımdaki babetlere doğru ilerleyerek beni içine aldı. "Muhteşem görünüyorsun."

İltifat karşısında midem zıpladı. Chris'in bana ne kadar iltifat ettiğine hiç dikkat etmemiştim. Pek sayılmaz. Ama şu anda dikkatimi çekmişti. Özellikle de Jude nasıl görüldüğümle ilgili hiçbir şey söylemediği için, ki bu biraz boktan bir durumdu. Sanki fark etmeye zahmet etmemiş gibiydi.

Chris ile her zaman görüldüğümü hissettim.

"Teşekkürler." Gülümsedim ama yüzümdeki ifade anında kayboldu ve başımı salladım. "Chris, bekle. Ne oldu? Geçen sezonun tamamını bir maç bitiremediğin için kızgın bir şekilde geçirdin ve şimdi bana çekilmeyi istediğini mi söylüyorsun?"

Kaşlarını çatı. "Bazı şeyler beyzboldan daha önemlidir, Avery."

Kararlı bir maske takarak mesafeyi kapattı.

"Biriyle çıkıyordun." Kelimeleri ısırarak söyledi. "Bir adamla. Ve sen ondan hoşlanıp hoşlanmadığına karar vermeden önce bunu söylemek zorundaydım."

Tek parmağıyla çenemin çizgisini takip etti ve dokunuşunun içimde her zaman yarattığı kıvılcımı uyandırdı. Omurgamda yarışmakla tehdit eden titremeye savaştım.

Gözlerine bakamadım. Eğer yapsaydım, bu tepkiyi durdurmak mümkün olmazdı. Ve midemi ısıtan o vızıltının her zamanki gibi vuracağını biliyordum

Yüzünde şefkatli bir ifadeyle bana baktığında. Ve sonra daha fazlasını isterdim.

İnanılmaz derecede yaklaştı, gri Revs gömleği göğsünü sıkıca sarıyordu, *R* ve *S* harfleri göğüs kaslarının kabarıklıklarına yerleşmişti.

Umutsuzca uzanıp ellerimi göğsünde gezdirmek, başımı göğüs kafesine yaslamak istiyordum.

Dudaklarımı ıslattım. "Ne diyeceksin?" "Beni seç," diye fısıldadı.

Kalbim göğsümde yerinden fırladı ve başımı kaldırdım. "*Ne?*" Kelime bir nefesten daha fazlası değildi.

"Eğer çıkmaya hazırsan, eğer birini arıyorsan." Yanaklarımı avuçladı ve sonunda gözlerimle buluşmadan önce yüzümün her santimini içine aldı. "Ben buradayım. *Beni seç.*"

Yutkundum ve bileklerini kavradım. "*Ne?*" Belli ki beynim arızalanmıştı, çünkü kurabildiğim tek kelime buydu. Anlamamıştım. Haftalar önce onu öpmeye çalışmıştım ve o da sanki bu istediği son şeymiş gibi davranmıştı.

"Muhtemelen yine batırıyorum. Beni öptüğünde yaptığım gibi. O gün çok fena batırdım ve düzeltmek için çok uzun süre bekledim. Çünkü şimdi o ahmakla uğraşmak zorunda kalacağım." Kelimelerin üzerinde tökezledi. "Ama ben bir yıldır bekliyorum, Avery. *Bir yıldır.*" Gözleri parladı. "Ama eğer hazırsan." Nazik tutuşunu bıraktı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Beni seçmen için sana resmen yalvarıyorum."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. Nasıl olur da benim onu seçmez *miydin?*

Gözlerini sıkıca kapattı ve yüz hatlarını bir yenilgi ifadesi kapladı.

"Bekle." Onun duruşunu taklit ederek önüne çöktüm ve ellerimi göğsümde birleştirdim. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim ve bunu açıklayacak kelimeleri aradım. "Bunu istemediğini sanıyordum."

Gözlerini tekrar açtı ve çılgınca yüzümü aradı. "Seni öpmemi istemediğinde, düşündüm ki-"

"Avery." Tekrar yanağımlı okşadı. "Tanıştığımız geceden beri bunu istiyordum. Ne istediğini anlamam için sana zaman veriyordum. Kendine nasıl davranılmasını hak ettiğini öğrenmek için izin aldığını söylemiştin. Buna saygı duydum. Neye değer olduğunu bilmeni istedim, çünkü sen her şeye değersin."

Kalbim göğsümde acı içinde tekledi. Tanrım. Bana tam olarak böyle hissettirdi. Değerli. Hak ettiğimi. Umarım ben de ona böyle hissettirmişimdir.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Öpücüğüne verdiğim tepkiden nefret . Şaşırmıştım. Hepsi bu. Ve sersemlemiştim. O anı on bir ay boyunca hayal etmiştim." Dudaklarını burnumda gezdirdi, kalp atışlarım hızlandı ve nefes alış verişlerim hızlandı. "Dudaklarımı tekrar seninkilere bastıracağım o saniyeyi. Seni tekrar tadabileceğim zaman." Yanağımın üzerinde durdu, yavaşça kulağıma doğru ilerledi, konuşurken ağzı tenime değiyordu.

Dudaklarım aralandı ama nutkum tutulmuştu. Donmuş.

"Kollarını bana doladığın zaman." Dudaklarını kulağımın hemen altındaki boynuma bastırdı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve içimden bir inilti yükseldi.

"Şok oldum," dedi tenime karşı. "Ama sadece çok daha fazlasını istediğim için ve sen uzaklaşmak üzere olduğun için." Ağzıma yaklaşırken nefesi çenemde gezindi.

Dudaklarıma bir santimetreden fazla yaklaşmadan durakladığında kalbim küt küt atmaya başladı ve vücudum zonkladı. Tüylerim diken diken oldu.

"Chris." İnledim. Önümüzdeki on saniye içinde beni öpmezse patlayabilirdim.

"Beni tekrar öp, sarışın," diye fısıldadı.

Çekinmeden dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Hevesle karşılık verdi, ağzı benimkine doğru hareket etti. Omurgamdan aşağı bir elektrik akımı yayıldı ve ürperdim.

Onu öpmenin nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Ama tıpkı geçen seferki gibi, vücudumdaki her hücre canlandı. Dili ağzıma girip benimkine dolanırken inledi.

Daha da yaklaşarak kollarımı boynuna doladım. Elleri sırtımda geziniyordu, sonra belimdeydi ve beni sıkıca kendine çekiyordu. Vücudum onunkine kilitlenmişken, döndü. Birden sırtüstü yattım ve vücudu benimkini kaplamış, içime doğru bastırıyordu. Sert aletini kalçama dayadı ve bedenim ona doğru eğilerek karşılık verdi. Sırtını tırmaladım, kafasındaki şapkayı çıkardım, bir elimi saçlarında gezdirdim.

Nefes nefese geri çekildi. "Yavaşlamalıyız." Gözlerinde yüzen tutku beni alevlendirecek kadar güçlüydü.

Yavaşlamak istemiyordum. Bu adam tarafından sahiplenilmek istiyordum. Hükmetmek. Bir yıl olmuştu. Ve sonunda, daha fazlası için hazırdım. Daha fazlasına *ihtiyacım vardı*.

"Yeterince yavaş davrandık," dedim ağzımı onunkine yaklaştırarak.

Elini kalçamdan yukarı, göğüslerimin üzerinden geçirdi, sonra karnımdan aşağı inerek elbisemi yerinde tutan bağa ulaştı. Sert bir çekişle gevşedi ve sonra avucu çıplak tenimdeydi ve vücudum aydınlandı. Nasırlı elini kaburgalarımın üzerinde gezdirdi ve başparmağıyla göğsümün alt tarafını okşadı.

"Bu memelerin tadına tekrar bakmalıyım, sarışın." Ustalıkla sütyenimin ön kopçasını açtı, sonra geri çekildi. Gözlerinde ısı parladı ve sonra oradaydı, çakıllı meme ucumu yaladı ve sert bir şekilde çekti. Keşfine devam ederken çenesindeki pürüzlü kirli sakal içime yayılan karıncalanmalara neden oldu. Damarlarımı ve göbeğimi ısıtarak beni batırmaya ihtiyacı vardı. İnleyerek ona doğru eğildim ve göğüslerimi ona doğru bastırdım. Sırtımın altındaki zemin sertti ama acıdan zevk alıyordum. Bu sadece kalçalarımın arasındaki darbeyi arttırdı. Bu acıyı sadece o dindirebilirdi.

"Chris," diye soludum, kalçalarımı ona doğru ittim ama rahatlayamadım. "Lütfen."

Meme ucumu bıraktı ve kendini dizlerinin üzerine doğru itti. Bir eliyle tişörtünü başının üzerinden çekti. Sonra geri döndü, dudakları vücudumda geziniyordu. "Beni burada mı istiyorsun?" Göğsümün hemen altını öptü, sonra aşağıya doğru indi. "Yoksa burayı mı?" Karnıma öpücükler kondurdu, sonra burnuyla bir kalçamdan diğerine doğru bir çizgi çizdi, sıcak nefesi ileri geri bir yol çizdi. "Yoksa burası mı?" Daha da alçaldı ve bir anda dizlerimin bağı çözüldü. "Ya da belki de tam burada yaptığın pisliği temizlememi istiyorsundur." Dudaklarını amımı örten dantele bastırdı.

İnledim. "Evet, işte."

Sert bir nefes aldı, uyarılmışlığımı içine çekti. "Sırılsıklam olmuşsun ve buna bayılıyorum. Dilimle boşalmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum." Parmaklarını külotumun dantellerine geçirdi ve onları çıkardı, sonra geri döndü, kalçalarımın arasına yerleşti. Bir iniltiyle beni yaladı. "En sevdiğim tat." Hassas tenimi tekrar yaladı, giderken mırıldandı.

İnledim ve daha fazlası için çaresizce ağzına doğru sallandım.

Kıpırdamamı engellemek için ön kolunu karnımın üzerine koydu. "Sakin ol. Bunun için bir yıl bekledim. Acele etmeyeceğim ve tadını çıkaracağım."

her damlasını." Sonra işine geri döndü, ben daha fazla dayanamayana kadar yaladı, emdi, ısırdı.

Rekor bir sürede, içimden bir orgazm geçti ve dudaklarımda onun adıyla boşaldım.

Bana karşı uzun, yavaş bir tur atmadan önce beni serbest bıraktı. "Sen mükemmelsin. Bu güzel amcığın içinde olmak için sabırsızlanıyorum. Benim için nasıl damladığına bak." Geri çekildi, bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü ve yüzümü inceledi, dudaklarının bir tarafı biraz yukarı kalktı. "Seni becerebilir miyim sarışın?"

Tükenmiş ama daha fazlası için çaresiz bir halde avuçlarımı iki yanımda yere vurarak başımı salladım. "Evet. *Lütfen.*"

Kendini ayağa kaldırdı, pantolonunu indirdi ve bir hamlede hem pantolonunu hem de boxer'çıkarı. Sonra önümde diz çöktü, bir eliyle uzun sikini kavrarken bir yandan da pantolonunun cebini karıştırıyordu.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye ağzımdan kaçırđım.

Dondu kaldı ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı, dudakları aralandı ve göğsü kabardı. "Seni hissetmek istiyorum, Chris. Sadece seni. İyi olduğumu biliyorum."

Yutkundu ama aletini sertçe sıktı. "Uzun zamandır bu anın hayalini kuruyordum, elimi becerirken senmişsin gibi davranıyordum."

Beni düşünerek kendini tatmin ettiği görüntüler içimin zonklamasına neden oldu.

Bir avucunu başımın yanındaki zemine bastırdı ve sikinin ucunu amıma sürterek ıslaklığımla kendini kapladı. Başımı arkaya yatırdım, ucuyla klitorisimi okşarken vücudum çaresiz bir ihtiyaçla çarpıyordu.

"Lütfen." Ona doğru yükseldim.

"Ben de iyiyim. Daha önce hiç prezervatif kullanmamıştım. Ama emin misin sarışın?" Parmakları sanki bana çarpmamak için kendini fiziksel olarak tutmak zorundaymış gibi kalçamı ısırdı.

Başımı salladığımda kendini yavaşça içime bastırdı. "*Sikeyim.* Çok iyi hissediyorsun." Bir iniltiyle, tamamen birleşene kadar ileri doğru itti. Diğer elini bıraktı ve yüzünü boynumun gömdü, bana karşı inledi. "Hareket etmem gerek."

"Evet," diye yalvardım, bacaklarımı beline doladım ve onu kendime doğru daha sıkı çektim.

Geri çekildi ve tekrar tekrar içime girdi, bir yandan da kulağıma pis sözler mırıldanıyordu. Her seferinde daha hızlı ve daha çılgınca

beni daha da yükseğe çıkardı. Ona doğru eğildim, onu alabildiğim kadar derine alma ihtiyaı duydum, sonsuza kadar böyle kalmak istedim. Bu küçük hareketle, görüşümü bulanıklaştıran bir noktaya çarptı. Tekrar ve tekrar, bacaklarım titreyene ve unutulmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşana kadar devam etti.

"Benim için gel sarışın," diye kulağıma homurdandı.

Bu kelimeler, bu ses tonu her şeye yetti. Sanki bir emir almışçasına patladım, etrafında titreştim, onu sıktım.

Gırtlaktan bir inilti çıkardı ve yüzünü boynuma daha da gömdü. "Avery," diye homurdandı. "*Siktir.*" İçime boşalıırken kolları titriyordu. Nefesi boynuma çarpıyor ve vücudu artçı şoklarla titriyordu.

Sert bir nefes alarak bizi döndürdü, böylece sırt şt yatıyordu. Beni sıcak göğsüne yerleştirdi ve sıkıca sarıldı. "Sen mkemmelsin, Avery. Bunu en az on kez daha yapmak için sabırsızlanıyorum."

SÖNÜK IŞIK pencereden içeri süzülüyor, mavi çiçekli yatak örtüsünün üzerinde dans ediyordu. Saatin kaç olduğundan emin değildim ama sabah kesinlikle çok erken gelmişti. Bunun en büyük nedeni gecenin yarısını Avery'nin içinde geçirmiş olmamdı.

Gülümsememi engelleyemedim. Lanet olsun, güzel bir geceydi. Tekrarlamak için sabırsızlandığım bir gece. Lanet olsun. Neden bekleyelim ki? Şu anda tekrar yaşayabilirdik.

Yuvarlandım ve kolumu uzattım, tıpkı gecenin bir yarısı yaptığım gibi onu kendime çekmeye hazırdım. Ama onun yumuşak, sıcak bedeni yerine sadece soğuk çarşafları hissettim. Korku içimde düğümlendi. İmkânı yok. Burası onun dairesiydi. Beni tekrar hayaletle çevirmesine imkân yoktu. Yorganı geriye attım ve kaşınan gözlerimi ovuşturarak kıyafetlerimi bulmak için odayı taradım. Lanet olsun. Lenslerimle uyumuştum. Kıyafetlerimi oturma odasında bıraktığımı hatırlamam bir dakika sürdü.

Altımda yerde yatan Avery'nin görüntüleri aklımdan geçti ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Dudaklarımı yaladım, hâlâ onun tadını alabildiğime yemin ettim. Neredeydi o zaman?

"Sarışın?" Kendimi yataktan dışarı atarken seslendim. Cevap vermedi.

"Avery!"

Hala bir şey yok.

Oturma odasına girdim ve boxerımı yerden alıp içine girdim. Dairesi büyük değildi, o yüzden burada olmadığı belliydi. Ama bu sefer neden kaçsın ki? Kapı açılıp Avery görüldüğünde kot pantolonumu ve telefonumu çıkarıyordum.

Onu gördüğümde sert bir nefes aldım. Lanet olsun. Kalbim kontrolden çıkmıştı ve iyi bir şekilde atmıyordu.

Beni fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve birkaç tutamı dışarı taşmıştı; paltosunun altında pijama pantolonuna benzeyen bir şey ve UGG botları vardı.

"Oh, . Çoktan kalkmışsın." Kapıyı kapattı, sonra bir elinde taşıdığı kahverengi çantayı dengede tutarken boşta kalan kolunu sallayarak ceketini çıkarmaya çalıştı.

Ona doğru koştum ve çantayı elinden aldım. Sonra ceketini giymesine yardım ettim. Kırpılmış atleti bana kremsi teninin mükemmel görüntüsünü veriyordu. Dudaklarımı omzuna bastırmaktan kendimi alamadım.

Yanıt olarak mırıldandı ve titredi, bana daha iyi erişim sağlamak için başını eğdi.

Tenine karşı bir sırtışıla, boştaki kolumu beline doladım ve onu geri çektim, böylece sikimi kışına yaslayabildim. "Hmm. İşte sabahıma böyle başlamak istiyordum."

"Yine nasıl sertleşmiş olabilirsin? Zar zor uyuduk." Avery kıkırdadı ve kışını bana yasladı.

"Çünkü sana bakıyorum ve hem sikim hem de ben nereye ait olduğumuzu biliyoruz."

"Güzel, çünkü ikinizin de yanımda olması kesinlikle hoşuma gidiyor." Döndü ve bana hızlı bir öpücük verdi.

O anın doğallığı iliklerime kadar işlemediyse ne olayım. Çantayı elimden aldığımda hâlâ biraz afallamıştım ama kendime geldim ve ceketini astıktan sonra onu mutfığa kadar takip ettim.

"Nereye gittin?"

"Beni özledin mi?" Çantayı tezgâhın üzerine bırakırken çenesini yukarı kaldırdı.

Kendimi mutfak ile antre arasındaki kapı pervazına dayadım ve onun plastik kapları açmasını izledim. Bu noktadan sonra, daha iyi iletişim kurmamızı sağlayacaktım, bu yüzden her şeyi söyleyecektim, hatta

beni sinirlendirdi. "Aslında, şüphelerin olabileceğinden endişeleniyordum."

Durdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. Bir kalp boyunca beni öylece izledi. Sonra gözleri büyüdü ve kabı tezgâhın üzerine bırakıp bana doğru ilerledi. İki eliyle yüzümü kavradı. "Hiç." Yavaşça başını salladı. "Hiç şüphem yok, Chris."

Dudaklarımın kenarları yukarı kalktı. "Güzel." Belindeki çıplak teni gözden geçirdim, sonra eğilip kışını avuçladım ve sıktım.

"Beni birkaç kez boşaltmanı ne kadar istesem de açlıktan ölüyorum. Şimdi yemezsek omletin soğuyacak."

"Ah, sarışın. Mama P'den kahvaltı aldın mı?"

Gururla gülümsedi ve tezgâha doğru geri sıçradı. "Her zaman güzel şeyler yapıyorsun. Şimdi sıra bende." Tezgâhın üzerine koyduğu üç kabı aldı. "Kahve ve kapları getirebilir misin?"

Başımı sallayarak yaklaştım ve içecek tutucuyu çantadan çıkardım.

"Lang Field'da olman gerekmeden önce seni beslemek istedim."

Hatırlatma yüzüme bir tokat gibi çarptı. Lanet olsun. Öğleden önce stadyumda olmalıydım. Bu gece maçımız vardı, sonra da San Fran'a gece uçuşu.

"Ne zaman gitmen gerekiyor?"

Hay sikeyim. Onunla on iki saatten az zaman geçirmiştım ve şimdiden onu terk edip ülkenin öbür ucuna uçmak zorunda kalmıştım.

Sıkıntımı bir kenara ittim ve birlikte geçirdiğimiz kısa zamanın tadını çıkarmaya karar verdim. "Birkaç saatliğine olmaz."

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı ama bakışlarını kaçırdı. "Sorun nedir?"

Bir nefes aldı ve midem bulandı.

"Hiçbir şey," dedi sonunda, o güzel mavi gözlerini bana odaklayarak. "Sadece oraya vardığında ne olacağını düşünüyordum. Babamın sorular sorup sormayacağını. Ve oradan sonra işlerin karışabileceğinden endişeleniyorum. Biz biz olmaya vakit bulamadan onun ve eşyalarının her şeyi berbat etmesini istemiyorum."

"Olmayacak," diye söz verdim. "Hiçbir şeyin bunu izin vermeyeceğim. Ve bugün hiçbir şey söylememize gerek yok, Avery."

Bana göz kırptı, kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu. "İnsanların bizi bilmesini istemiyor musun?"

Kahveyi tezgâha koydum ve boynunu avuçladım. Avucumun altında nabızı hızla atıyordu. Bir an için ona bu şekilde dokunmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüm.

"Bebeğim." Alnına bir öpücük bıraktım. "Bunu çatıdan haykırırdım, sosyal medyada yayınlardım, tüm gezegene benim olduğunu söyledim."

Dudakları kalktı ve yanakları pembeleşti.

Ama onun bahsettiği sorunu kendime mal ederdim. "Tüm bunları söyledikten sonra, babanla pek de iyi olmayan bir geçmişimiz olduğunu anlıyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum. Bir de randevulaşmama kuralları var." Durakladı. "Bence bu haberi ona bugün vermemek bizim için en iyisi. Bunu birlikte yapalım ve onunla büyük, dramatik bir şey yapmadan konuşmanın bir yolunu bulalım. Bundan nefret edeceğini biliyorsun. Sen de istersen ben biraz bekleyebilirim."

Omuzlarındaki gerginlik azaldı ve gözlerinin etrafındaki endişe çizgileri düzeldi. "Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Dramadan nefret eder, Avery. O yüzden bunu yapmayalım. Yolculuktan sonra bununla ilgilenebiliriz." Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum.

Ağzıma karşı gülümsedi, sonra geri çekildi ve paket servis kaplarımızla birlikte kanepeye atladı.

Onu takip ettim ve kanepeye uzanışını izledim. Ben yaklaştıkça hareketlerimi takip etti, bakışları göğsümde geziniyordu. Aşağıya indiğinde dudaklarını ıslattı.

Göğsüm kabardı. Sevgilimi tahrik etmekten asla bıkmayacaktım.

Tam önünde durduğumda, hınzır bir sırıtişla parmaklarını yavaşça karın kaslarımda gezdirdi ve vücuduma kıvılcımlar gönderdi.

"Yine neredeyse gülümseyecek misin? Böyle devam edersen yanak kasların yıpranacak."

Kıkırdadım. Evet, gülümsüyordum. O benim her parçamı aydınlattı. Varlığımdaki her molekül rahatlamış ve mutlu olmuştu. Çünkü şimdiye kadar istediğim her şey şu anda önümdeydi. Karın kaslarımdan aşağı doğru inmeye başladı ve bu sefer sikim zıpladı.

Elini tuttum. "Devam edersen omletim soğuyacak ve o zaman tadını çıkaramayacaksın."

İçini çekti ama elini çekti, sonra sehpanın üzerindeki yiyeceklere döndü. O ilk kabı açarken ben de yanına çöktüm. Omletim. Sırada patateslerim vardı. En son kreplerini açtı ve

siyah kabın yanındaki kapağı açtı ve en alttaki keki dikkatlice çekip kapağın üzerine yerleştirdi. Bana uzattı ve ben de ona bir kahve uzattım.

Çatalını omletime saplayıp ilk ısırığını aldığı anda ben de kendiminkini almak için geri dönmüştüm. Kalbim daha önce hiç olmadığı kadar rahatladı. Her günüm böyle geçseydi, bir daha asla şikâyet edecek bir şeyim olmazdı. Her zamanki gibi üç ısırık aldı, sonra krem şantili kahvaltısına geri döndü. Uzaktan kumandaya uzandığında ilk lokmayı kürekle yiyordu.

Televizyon ESPN'e ayarlanmıştı ve ekranda benim tümsekte ikiye bükülmüş halimin görüntüsü vardı. Bir yorumcu mide gribi nedeniyle oyundan nasıl çıkarıldığımı anlatırken Emerson yanımda çömeliyordu.

Ekran karardı ve oda sessizliğe gömüldü.

"Özür dilerim." Yanımda, Avery'nin omuzları kamburlaşmıştı ve çatalını krepinin üstündeki krem şantide gezdirirken başı öne eğikti. "Onunla asla çıkmamalıydım," diye fısıldadı.

"Hey." Çenesinden tuttum ve bana bakması için başını çevirdim. Gözlerindeki hüznün kalbimi acıttı. "Başka bir adamın seni dışarı çıkarma şansına sahip olmasından nefret ediyorum," dedim yeni sloganıma sadık kalarak ve ona karşı açık davranarak. "Ama dün olanlar bana değerli bir ders verdi. Dün gecedен çok önce benim için ne kadar olduğunu sana açıkça ifade etmeliydim."

Yutkundu ama odağını bana kilitledi.

"Ve sana garanti ederim ki sarışın, şu andan itibaren senin hakkında ne hissettiğimi asla sorgulamayacaksın."

Gözleri buğulandı ve hızla kırıştırdı.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım, her kelimeye inanmasını istedim. Kollarımın arasında uysallaştı ve ağzıma doğru iç çekti. Dilimi dudaklarında gezdirince bana açıldı ve ben de krem şantiyle karışık doğal tatlılığının tadına bakarak içine daldım. Ellerimi beline attım ve onu kucağıma çektim. Sonra onu kendime doğru bastırdım ve kalçalarımı onun sıcak amına soktum.

Öpüşmeyi kesti. "Kahvaltı ne olacak?"

Bir elimi bel bandından geçirdim ve pantolonunun içine soktum. Kıcını avuçlayarak sıktım. Sonra parmaklarımı benim için zaten sıcak ve ıslak olan yarığı boyunca ilerleyene kadar aşağıya indim.

Yumuşak bir şekilde inledi.

"Sıcak omletini aldın bile. Yumurtalarımın soğuması umurumda değil." Kulağının hemen altındaki hassas deriyi emerken bir parmağımı içine soktum. "Ve tatmam gereken çok daha sıcak bir şey var."

Ona hınzırca sırtıtmak için geri çekildiğimde boynumu kavradı ve beni kendine çekti. Ve kendimi onun içinde kaybolmaya bıraktım, bunun her zaman olmam gereken yer olduğunu biliyordum.

Kapıyı çaldım ve hemen bir çift buz gibi mavi gözle karşılaştım. Otuz dakika üst katta kaldıktan sonra bir on beş dakika da eğitmenle birlikte "mide gribimi" atlatmaya çalıştıktan sonra, buraya rapor vermem için bir mesaj aldım.

Tom, "Kapıyı kapat," diye bağırdı.

Çenemi eğdim ve içeri girdim. Kahretsin. Bu konuşmayı Avery'yi işin içine katmadan yapabilme şansım neydi? Her ne kadar eninde sonunda babasıyla yüzleşmek zorunda olsak da, biraz zaman tanımak mantıklı geliyordu. Sadece babasına yakınlaşmak için onunla birlikte olan erkeklerle ilişki üstüne ilişki yaşamıştı. Şimdi de babasının kaçınılmaz olarak bir şeylere karışmasından önce ikimize yerleşmemiz için bir şans vermek istiyordu. Onunla olan bağlantısı benim için önemli değildi, ama adam benim koçumdu, bu yüzden istesek de istemesek de onun müdahalesinden kaçamazdık.

Ayrıca, dalgalara neden olmadan önce ilişkimize güven duyması için ona zaman vermek istedim.

"Otur."

Sandalyeye çöktüm, yarattığımız bu rutine alışmıştım. O bana havlıyordu. Ben nefret etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Ama adama bir özür borçluydum.

"Dünkü çılgınlığım hiç profesyonelce değildi ve beni koruduğun için sana minnettarım." Sandalyemde kıpırdandım.

İç çekti ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Biraz zaman aldı ama bunu kabullendim. Sen her zaman duygusal bir oyuncu olacaksın."

Gözlerimi kırptım ve geri çekildim. "Özür dilerim?"

Kaşlarını çattı ama başını salladı. "Bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum Damiano. Büyük şeyler hissediyorsun ve onlar hakkında tutkulusun." Bir süre arkamdaki bir şeye odaklandı ve nefesini bıraktı. "Ve ikimiz birçok açıdan birbirimize çok benzediğimiz için, daha az patlayıcılık, daha fazla analitik kontrol bekliyordum."

Yüzümü buruşturdum.

Bir elini kaldırdı. "Daha kontrollü olmaya çalışıyorsun ve buna saygı duyuyorum. Ayrıca benim normlarımdan farklı bir koçluk tarzına ihtiyacın olduğunu da öğrendim."

Kaşlarımı çattım, ciğerlerime hava girmesi için zorladım. Şu anda ne halter dönüyordu? "Ne?"

"Seni sıkıştırmaya çalıştım ama bu en iyi yaklaşım değildi. Çünkü tutkulu olmanı istiyorum. En azından bazı şeyler hakkında."

Biraz daha dik oturdum, bana söylediği her şeyi anlamaya çalışıyordum.

"Örneğin kazanmak. Takımın kazanmasını istiyorsunuz ve bunu başarmamıza yardımcı olmayacağınızı bilecek kadar da kendinizin farkındasınız. Kaydırıcın. Seni atman için zorlamanın yardımcı olacağını düşündüm ama atıştan kaçınıyordun. Orada olmadığını biliyordun."

"Sana bunu söylemiştim," diye mırıldandım.

Başından beri ona karşı dürüsttüm. Sadece kışında bir sopa vardı ve dinlemeyi reddetti. Bir yıl önce olsa bunu ona söylerdim. Bir yıl önce söyledim. Ama tüm yanlış yollarla.

Kıkırdadı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, altındaki deri gıcırdayordu. "Pek çok insan hatalarını kabul edecek kadar dürüst değildir ama sende böyle bir sorun yok. Zayıflığını fark ediyorsun ve daha iyi olmak için çalışıyorsun. O atışı sezon dışında saplantılı bir şekilde çalıştın ve bu belli oluyor. Her zamankinden daha güçlü. Her zaman inanmamış olsam da bu takım için bir değer olduğunu biliyorum."

"Teşekkürler."

Ellerini birbirine bastırdı ve parmak uçlarıyla çenesine vurdu, bir yandan da dikkatle beni izliyordu.

Yer değiştirmedim ya da göz temasını kesmedim. Sadece bekledim.

Sonunda burnundan bir nefes verdi. "Sen kontrol ve iletişim üzerinde çalışmaya devam et, ben de seni dinlemeye ve ihtiyacın olan koç olmaya çalışacağım." Avuçlarını masaya bıraktı ve ayağa kalktı. Sonra elini bana doğru uzattı.

Onu sallarken çenemi sıkıca kilitledim. O haklıydı. Sonuna kadar dürüsttüm ve şu anda ona kızını sevdiğimi ve ona sadece takım için bir değer olduğumu değil, ona benden daha iyi davranacak bir erkek bulamayacağını da kanıtlayacağımı söylemek istiyordum. Bunların hiçbirini söyleyemedim. Henüz söyleyemezdim. Havada asılı duran ihmal yalanıyla ofisten ayrılmak tedirgin ediciydi.

Uçakta mesaj alıyor musunuz bilmiyorum ama OREO CHEESECAKE? Az önce kapım çaldı ve bu beni bekliyordu.

Sarışın: Paket servis kutusunda dolu bir cheesecake

resmi Sarışın: Nasıl?? Paket servis yapmıyorlar.

Birincisi, bu Rev'in uçağı. Tabii ki Beckett'ın WI-FI'ı var. İkincisi, senin için her zaman bunu yapacağım sarışın. Ve kapıcınıza teşekkür edin. Karısıyla güzel bir yemek yediklerini ve tatlı götördüklerini duydum.

Sen benim en sevdiğim insansın.

: Bir gün kuşları yeneceğim

Blondie: Göz devirme GIF'i

Ben: Ne giyiyorsun?

Bir oyun oynamak üzere olduğumu biliyorsun, değil mi?

Önce sen sordun!

Jana ve Wren ile kulübe gidiyorsun. Ben bir bankta oturup beyzbol maçı izleyeceğim, bir yandan da sana asılan erkekleri hayal edeceğim.

Ben: Hayır. Jana ve Wren tüm dikkatleri üzerlerine çekecekler. İnsanlar beni fark etmez.

Güven bana sarışın, herkes seni görüyor. Çok güzelsin. İyi eğlenceler.

Sarışın: Kanepede, beni dilinle boşalttığın yerde oturuyorum ve seni umutsuzca özlüyorum.

Ben: Bu uçuşta babanın iki sıra arkasında oturuyorum. MESAJ ATMAK YOK

Üzgün bir yüz resmi.

Ben: Kaşlarını çatığında bile güzelsin, ama ben gülümsemeyi tercih ederim

Eve döndüğünde gülümseyeceğim.

Ben: Eve gidiyorum. Maçtan sonra, ayrı kaldığımız beş günü telafi etmek için benim evime gideriz.

Otuz beş numaraya gülümsemekten kendimi alamadım. Sırtı bana dönüktü ama manzaranın tadını çıkarıyordum. Kraliyet mavisi formasının geniş omuzlarını nasıl sardığını ve beyaz pantolonunun içinde kışının ne kadar mükemmel görüldüğünü. Televizyon ve FaceTime dışında onu günlerdir görmemiştim. Bu yüzden onu görebildiğim kadar uzun süre seyretmek istiyordum. Milli marş sona erdi ve hepimiz alkışlayarak kürek koltuklarımıza çöktük.

"Beyaz pantolon giymelerine bayılıyorum." Jana sırtıarak çizmeli ayaklarını önümüzdeki parmaklığa dayadı ve High Noon'unu yudumladı.

"İnce çizgilileri daha çok seviyorum. Kışlarını daha güzel gösteriyor. Ama bu dizilişten favori bir kış seçmek zor, değil mi?" Wren çenesini kaldırdı ve erkekleri taradı. "Avy için değil ama. Onun favorisi var."

Jana öne doğru eğildi ve kaşlarını bana doğru salladı. "Bize teşekkür etmeye hazır mısınız?"

Kaşlarımı çattım. Chris'in takımdaki tüm arkadaşlarına randevumdan bahsetmişlerdi ve bu durum beni hâlâ rahatsız ediyordu. Chris o gün perişan olmuştu ve onu görmekten nefret ediyordum. "İşe yaramış olması iyi bir fikir olduğu anlamına gelmez. İkiniz bir sürü soruna neden oldunuz."

"Ooh, belaya bayılırım." Cortney Miller'ın nişanlısı Dylan, sahibinin kutusunu bizimkinden ayıran parmaklığın üzerinden baktı. "Yardımcı olabilir miyim?" O bir

Kıvrıkcık saçlı ve parlak bir gülümsemesi olan muhteşem, kabarcıklı kızıl saçlı.

Liv Langfield onun yanında derin bir nefes aldı ve tuttu, sonra yavaşça üfledi. "Sorunun çözülmesine yardımcı olabilir mi demek istiyor, sorun çıkarabilir mi değil."

"Doğru," diye cıvıldadı Dylan. "Ben de tam olarak bunu kastetmiştim." Yine de dudaklarını büzüştürüp gözlerini devirmesi onu ele vermişti.

"Ateşböceği, kaosa neden olmak üzere misin?" Cortney Miller ince çizgili bir Revs forması giymiş ve elinde pembe bir bohça tutarak cam kapıdan çıktı.

"Aman Tanrım." . "Willow burada!"

Chris bana iki haftalık bebeğin fotoğraflarını göndermişti ama onunla henüz tanışmamıştım. Çok gururlu bir baba döndü ve dikkatlice öne eğildi, böylece etrafına bakarken onun büyük mavi gözlerini görebildik. Kıpırmızı saçları ve hayatımda gördüğüm en tombul yanakları vardı; o bir melekti.

"Onu tutabilir miyim?" Ben sordum.

Cortney kaşlarını çattı ve küçük bir adım geri attı, ama o sırada Dylan onun yanındaydı ve bebeği kollarından çekip aldı. "O camdan yapılmadı Samson. Başkalarının enerjisini deneyimlemesine izin ver, yoksa asla bizlerin çok yönlü bir üyesi olarak büyüyemez." Kızıl saçlarını savurarak döndü ve bebeği bana uzattı. "Ve Willow'un Avery'nin kanalize ettiği tüm o pembeleri deneyimlemesini gerçekten istiyoruz."

Kalın pembe battaniyeye sarılmış olsa bile, küçük kız kollarımda neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu. Bebek kokusunu iyice içime çekebilmek için başımı eğdim ve onu hafifçe sıktım. Tekrar kafamı kaldırdığımda Cortney yarım duvara doğru adım atmış, onu geri istiyordu. Onu nazikçe kollarına bırakırken aşırı korumacı babasına kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Kızını güvenli bir şekilde göğsüne yasladıktan sonra bir adım geri çekildi ve gözleri büyüdü. "Oh, vay canına." Sırıttı. "Seni ilk kez yirmi yıllık olmayan bir formayla görüyorum."

Kahretsin. Kalbim boğazımda düğümlenirken, kapüşonumun üzerine geçirdiğim mavi tişörtü çekiştirdim ve ayağımı kaydırarak Converse'lerimi yere sürttüm. Bir açıklama yapmayı düşünmemiştim ama birinin babamın 49 numarasını giymediğimi fark edip yorum yapacağını bilmeliydim. "Evet, ben-

"

"Bir iddiayı kaybettim." Wren elini havada sallayarak beni saçma sapan bir nedenle tökezlemekten kurtardı. "Doğum günümde en çok erkeğe içki ısmarlatan, kaybedenin formasını seçecekti." Sırıttı. "Neden doğum günü kızını yenebileceğini düşündü, hiçbir fikrim yok."

Ona gözlerimi devirmiştim. Onunla bahse girmemizi sağlamaya çalışmıştı ve ben direnmeme rağmen Cumartesi gecesi sarhoş kıcını eve sürükleyen ben olmuşum.

"Huh." Courtney sahaya baktı ve Chris'in tümseğe doğru yürüyüşünü izledi. "Willow'u içeri almalıyız. Burası çok soğuk. Hadi Dylan." Erkek topuzunu cam kapıya doğru eğdi ve ikisi Liv'in peşinden içeri girdiler.

Bir nefes verdim.

Wren'e "Bizi koruduğun için teşekkürler," dedim. "Yanımızdaki locada kimin oturacağını düşünmemiştim." Parmaklıklara yaslandım.

Chris tümseğin üzerinde duruyordu ama bana doğru bakıyordu. Bu ilgiden dolayı içimde bir heyecan oluştu. Yavaşça daire çizerek döndüm ve bahar antrenmanları başlamadan önce çekmeceme sakladığımı bilmediği formamı gösterdim. Ayağını tümseğin altındaki kuma sokarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Uzun bir süre beni izledi, sonra sağ elinin parmaklarını sol bileğine vurdu.

Kalbim göğsümde yerinden fırladı ve yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemedim.

"Ne?" Jana sordu.

"Yok bir şey." Tekrar oturdum ve kot eteğimi düzelttim.

Chris, Price'ın kendisine verdiği işareti başıyla onayladı, sonra da topa vurdu. Kolunu kaldırıp topu kaleye doğru gönderme şekli akıcıydı, koreografisi yapılmış bir dans gibiydi. Top o kadar hızlı ilerledi ki Asher'ın eldivenine çarpmadan öncesini görmek zordu.

"Vur!"

Stadyumdaki tüm Jumbotron'larda 105 sayısı gösterildi.

Ama Chris sol bileğine iki kez vurdu ve devam etti.

Adamım yanıyordu.

Topu havaya kaldırırken damarlarımda ADRENALİN PÜSKÜRDÜDokuzuncu devrenin başındaydık ve bir sonraki atış umarım oyunu bitirecekti. Omzum yanıyordu ama acıdan zevk alıyordum.

Bu benim büyük lig kariyerimdeki ilk tam maçım olacaktı.

Şu anda içimi kasıp kavuran heyecanın bir nedeni de buydu. Ama bu inanılmaz duygunun büyük bir kısmı tribündeki 35 numaralı sarışın kıza borçluydum.

Sık beni. Dönüp sırtındaki numarayı bana gösterdiği an hayatımın en güzel anlarından biri olarak tarihe geçecekti.

Eğildim ve Price'dan işareti aldım. Sonra ayağa kalktım ve topu parmaklarımın arasına . Sol bileğime tekrar vurdum. Avery muhtemelen bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı. Ama bu küçük hareket tamamen onun içindi. Bileğindeki o nokta ona dokunduğum ilk yerd.

Sarıldım ve topu fırlattım.

Top kalenin üzerinde mükemmel bir şekilde yükseldi ve vurucu vuruşunu yaptığında sadece havayı yakaladı.

"Vuruş."

Sahadan çıkarken takım arkadaşlarım etrafımda toplanmış, yanlarından geçerken bana yumruk atıyor ve başımı okşuyorlardı. Fiziksel temastan uzak durabilirim ama bugünkü gibi bir maçtan sonra en güvendiğim adamlarla yakınlaşmamak zordu. Bir sürü muhabir beni durdurdu ve ben de yoluma devam etmeden önce birkaç soruyu yanıtladım. Onlara zaman ayırmama rağmen, gerçekten görmek istediğim tek bir kişi vardı. Ruhuma sahip olan mavi formalı bir sarışın. Soyunma odasına doğru ilerlerken çocuklar gürültülüydü ve ben geri çekilip boş antrenman odasına girdiğimde kimse fark etmedi. Bir dakika kadar bekledikten sonra yan kapıdan gizlice çıkıp koridora geri döndüm.

Sonunda işim gereği içeri girip soyunma odasını dolduran ve sezonun ilk tam maçını çıkarmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek isteyen muhabirlerle konuşmam gerekti.

Güzel. Cevap buydu. Gözlerini devirir ve kelimelerimin yetersizliği hakkında yorumlar yaparlardı. Ama ben böyle hissediyordum. Güzeldi.

Avery, Wren ve Jana koridorda dans edip gülmeye başlamadan önce sadece birkaç dakika beklemem gerekti. Onları daha görmeden duymuştum.

"Sarışın."

Lakabını duyunca döndü ve beni görünce yüzü aydınlandı. Arkadaşlarına bir şeyler mırıldandıktan sonra bana doğru koşmaya başladı.

Yanımdaki dolabın kapısını açıp onu içeri çektim ve daha ikimiz de tek kelime etmeden dudaklarım onunkilerin üzerindeydi.

Sonunda hava almaya çıktık. "Formamın içinde olman en iyi merhaba türüdür," diye mırıldandım ağzına karşı.

"Seni özledim," diye fısıldadı.

Bir iniltiyle onu duvara doğru ittim ve tekrar ağzına yapıştım.

Gülümserken dudakları benimkilere değdi. Lanet olsun. Bu kadını formamın içinde görmek, ona sahip olmak için derin bir ihtiyaç doğurdu. Bir elimi kot eteğinin altından kalçasına doğru uzattım. Sıcak, ıslak hedefimi bulduğumda bir iniltiyi tutamadım.

"Mmm, biri benim kadar hevesli."

"Seni özledim." İnledi. "Lütfen benimle alay etme. Dokun bana." Bana yalvarırken nefesi dudaklarımda geziniyordu. Ve lanet olsun, onun isteğini yerine getirmeye fazlasıyla istekliydim.

Parmaklarımı külotunun altından geçirdim, yarığıyla alay ettim, sonra içine kaydım. Amcığı beni içine çekti, bana karşı sallanırken parmaklarımı sıkıca kavradı.

Aletim kuşağımdaki kabın içinde zonkluyor, dünyadaki en sevdiği yere gitmek için çırpınıyordu.

"Tanrım, bu kadar ıslak olduğum için utanmalıyım."

"Asla," dedim vücudum daha da ısınırken. "Benim için sırlıslık olmana bayılıyorum sarışın."

Ellerimi ondan çektim ve o da itiraz ederek inledi. Ama sikimi pantolonumdan ve atletimden kurtarmak için ikisine de ihtiyacım vardı. Onları çabucak hallettim, sonra elini kavradım ve kendime getirdim.

"Bunu hisset. Beni ne kadar sertleştirdiğini gör." Kulağına doğru inledim. "Ben zerre kadar utanmıyorum, sen de utanmamalısın."

O beni tekrar tekrar okşarken, eli sertleşmiş uzunluğumda sıcak ve yumuşaktı, eteğinin kenarını beline kadar çektim. Sonra ellerimi kalçalarının etrafından ve kıcının altından geçirdim, böylece onu yukarı kaldıradım. Bacaklarını belime doladığında alnımı onunkine yasladım ve titrek bir nefes verdim.

"O çıplak amcığın sikimi sağdığını hissetmeliyim."

İnleyerek aramıza uzandı ve külotunu bir tarafa kaydırdı. Sikimi amcığıyla aynı hizaya getirdiğinde, içine soktum. İçine tamamen oturduğum anda ikimiz de inledik.

Gözlerim onunkilere kilitlenmişti, çekip tekrar içine girdim ve ruhunun derinliklerini görebildiğime yemin ettim. Her itişimde, küçük bir parçam bedenimden ayrılıp onunkinin içine giriyordu. Sanki birbirimize o kadar derinden dokunuyorduk ki, onun nerede başladığını ve benim nerede durduğumu söylemek sonsuza dek imkânsız olacaktı. Onu sertçe duvara bastırdım, daha derin bir bağlantı için çaresizce ona çarpıyordum. Kanımdaki çarpma basıncı arttıkça ve ihtiyaç içimde hızla ilerledikçe, nefesim daha hızlı geliyordu.

"Durma," dedi. "Daha sert, Chris. Lütfen."

Dudaklarım dudaklarının üzerindeyken, kendimi tekrar tekrar gidebildiğim kadar derine gömdüğümde, sonunda sıkı amcığı etrafımda titreşene kadar seslerini susturdum. İçinin derinliklerinden gelen iniltiyi yuttum. Bu ses ve kollarımda titremesi beni çılgına çevirdi. Coşku beni sarana kadar daha hızlı ve daha sert ittim. O kadar büyük bir güçle vurdu ki, bizi dik tutmak için dizlerimi kilitlemek zorunda kaldım.

"Avery." Adı dudaklarımdan bir dua gibi döküldü. Daha fazla desteğe ihtiyaç duyduğum için onu duvara yasladım. Yüzümü boynuna gömüp pastanın ve onun o cennet gibi kokusunu içime çekerken kollarım titriyordu. İkimiz de uzun süre hareket etmedik. Birbirimize sarılmış halde kaldık, zor nefes alıyorduk,

O anı olabildiğince uzun süre içimize çekti. Göğsümde sık sık hissettiğim o sert çekiş beni içine çekti. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyordum.

"Ben hiçbir şey duymadım." Emerson'ın sesi zevk sersemliğimi dağıttı. "Dolapta birinin olduğundan çok şüpheliyim."

Hay sikeyim. O zaman yeni bir tür adrenalin başladı. Belki de düşündüğümünden daha gürültülüydük.

Kalın bir şekilde yutkundum, onu tutmaya ve bizi sabit tutmaya odaklandım. Avery gözlerini kocaman açarak bana baktı ve bacaklarını belimden kurtardı. Yavaşça, ses çıkarmaması için onu ayağa kaldırdım ama göğsüme bastırmaya devam ettim.

"Bazen burada fareler oluyor. Ama onları kaçırmakta iyiyimdir. Kontrol edeceğim."

"Dragon'u gördünüz mü?" diye sordu yardımcı koçlardan biri. "Dolabında değil ve Koç çok kızgın."

"Hayır, dostum. Onu görmedim," diye seslendi Emerson kapının hemen dışından. "Eğer görürsem, dolabına gitmesi gerektiğini ve muhabirlerin onu beklediğini söylerim."

"Tüm tünel ışıkları kapalıyken neden buradasın?" Adamın sesi de daha yakından geliyordu.

Avery'nin vücudu kollarımda daha da sertleşti. Ama endişelenmiyordum. Takım arkadaşlarım beni koruyacaktı. Bütün sezon korudular.

"Karanlıkta olmayı seviyorum dostum. Burası serin ve sessiz. Zen'ime yardımcı oluyor." Uzun bir duraklama oldu, sonra, "Yerinde olsam pantolonumu giyer ve soyunma odasına girerdim, Dragon. O salağı fare olduğuna ikna edebilirim ama Wilson salak değil."

Oda arkadaşşıma başımı salladım ama kıkırdamadan da edemedim. Avery yüzünü göğsüme gömdü ve kıkırdadı. "Gitsen iyi olur."

Dudaklarına yavaşça bir öpücük daha kondurduktan sonra pantolonumu yukarı çektim ve kuşağımı düzelttim. "Emerson'ın temiz olduğunda sana haber vermesini sağlayacağım."

Ve yüzüme yapışmış bir gülümsemeyle kapıdan çıktım. Bugün mükemmel bir gündü.

Yatağın kenarına doğru kaymaya ÇALIŞTIM ama dolanan ağır kol beni arkamdaki sert göğse doğru çekti.

"Hayır," diye mırıldandı Chris boynuma doğru. "Beş dakika daha." "Bunu zaten üç kez söyledin."

"Döneli dört gün oldu ve ilk kez saat yedide stadyumda olmam gerekmiyor. Bu pürüzsüz tenin tadını çıkarmam için bana birkaç dakika daha ver." Yüzünü saçlarıma gömdü ve bir elini karnımın çıplak teninde gezdirdi.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Öğle yemeği için babamla buluşmadan önce birkaç saat çalışmam gerekiyor."

Bugün babamla konuşacağımı düşününce içimi bir korku kapladı. Bir oyuncuyla çıkma konusundaki kuralını çiğnediğim için kızacaktı ama umudum bunun bir kaçamak olmadığına ve ne onun ne de Revs için bir drama neden olmayacağına dair güvence verdiğimde bunu anlayışla karşılayacağıydı.

"Sen bir gün izinli olabilirsin ama ben o kadar şanslı değilim," diye hatırlattım ona.

Kaşlarını çattı ama eğildi ve bana hızlı bir öpücük verdi. "Tamam. Kalkacağız."

Nihayet yataktan kalktığımda, yerden onun bir çift eşofmanını aşırıdım. "Bir gömlek çalışıyorum."

"İyi şanslar. Bugün çamaşır günü. Burada tek bir temiz gömleğim olduğundan emin değilim." En-suite banyoya doğru giderken güldü.

Tiştir çekmecesini çekip açtım ama tamamen boş olduğunu gördüm. Tekrar kapatıp devam ettim. Üst çekmeceyi açtığımda karnım guruldadı ve donakaldım. İç çamaşırı ve cüzdanıyla doluydu. Ayrıca bugünlerde her zaman taşıdığı pembe altın Sharpie'lerden üç kutu vardı. Ve kutunun yanında katlanmış bir kadın gömleğine benzeyen bir şey vardı.

Bu da neydi böyle?

Titreyen ellerimle onu aldım ve önüme uzattım. Mavi bir atletti. Ve altındaki çekmecedeydi? Dantel bir tanga. Bir yıl önce birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlamam sadece bir saniye sürdü. O gece bunları giymiştim ve buradan çıkmak için acele ederken arkamda bırakmıştım. Birbirimizle tekrar karşılaşmamızın üzerinden aylar geçmişti ve o yine de bunları saklamış mıydı?

Tanganın altında beyaz bir kağıt parçası vardı. Hayır. Bu bir peçeteydi.

Hayatta olmaz. Yavaşça çıkardım ve şifonyerin üzerine koydum. Bu benim korkunç çizimimdi. En sevdiğim yerlerin haritasını yapmıştım. En iyi badem sütlü vanilyalı latteyi yapan kahve dükkânı. Arti'nin meşhur Perşembe spesiyali-Kuzey Yakası bifteği. Cuma günleri North End pizzası yapan favori Hawaii pizzacı. Ve Mama P'nin muzlu krepleri. Sağ üst köşede başka bir çizim vardı. Bir çift muhabbet kuşu ve altında *Blondie* yazıyordu. Haritanın bir anaokulu öğrencisinin çizdiği gibi görünmeyen tek parçasıydı.

Sert bir kolun belime dolanmasıyla irkildim.

"Bu aptal çizimi sakladın mı?" Başımı omzuna yaslayarak sordum.

"Aptalca değil." Yanağını şakağıma bastırdı. "Bir süreliğine sana dair sahip olduğum tek şey buydu ve sonra seni gördüğümü fark etmene nasıl yardımcı olabileceğime dair bir içgörü oldu."

Gözlerim büyüdü. Bana bir yıl beklediğini söylemişti ve ben de ona inanmıştım. Ama her gün, ilk günden beri ne kadar ciddi olduğunu gösteren küçük ipuçlarıyla beni şaşırtıyordu. Gözlerim mavi ve gümüş renkli çizimin üzerinde gezindi.

"O gece senden pembe altın rengi bir Sharpie istemiştim." Kutuları inceledim.

Başını salladı. "Ve şu anda yanımda sadece bu var, çünkü eğer bir daha bir tane istersen, yanımda olacaktı."

Bu duygu göğsümün sıkışmasına neden oldu. Dönüp dudaklarımı onunkilere bastırdım ve dilimi ağzına soktum. Tadı dış macunu, kendisi ve bana sadece onun verebileceği bir gelecek gibiydi. Her ne kadar ulaşılamaz gibi gelse de hep hayalini kurduğum bir gelecek. En azından Chris hayatıma girene kadar. Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim.

"Sarışın." İnleyerek kığımın hemen altından kavradı ve bacaklarımı beline dolayabilmem için beni kaldırdı. "Eğer benimle dalga geçiyorsan, şimdi dursan iyi edersin."

Dolgun dudaklarına karşı gülümsedim. "Sanırım yeterince zamanımız var."

"Tabii ki." Kığımın hızlıca sıkarak beni yatağa geri taşıdı.

Baba: Zaman benden tamamen uzaklaştı. Üzgünüm, Avy, ama yapmam gerek
Öğle yemeğini iptal et. Hâlâ UConn'dayım ve akşama kadar dönmeyeceğim.

Mesajı görünce iç çektim. Buna alışmıştım. Beyzbol sezonu boyunca hayatı telaşlıydı. Revs, UConn'dan yirmi iki yaşında, birinci harikalar yaratan bir son sınıf öğrencisinin peşindeydi. Ama babam Courtney'le birlikte bugün saat bire kadar döneceklerine söz vermişti. Her zamanki gibi beyzbol onun hayatını ele geçirmişti. Ona ihtiyaç duyduğum şeyler için her zaman yanımdaydı ama çoğu zaman, eğer bir gereklilik değilse, buna ayıracak zamanı olmuyordu. Muhtemelen önemli bir şey hakkında konuşmak istediğimi vurgulamalıyım. O zaman bunu gerçekleştirirdi. Ama yüz yüze gelene kadar sorulara cevap vermek istememişim, bu yüzden öğle yemeğine yanımda birini getireceğimden bahsetmemiştim bile.

Ben: Tamam. Pazar sabahı kahvaltı yapabilir miyiz? Seninle gerçekten konuşmak istiyorum.

Takımın Cumartesi günü çift kale maçı vardı ve Pazar öğleden sonra Seattle'a gidiyorlardı. Babamla konuşmadan bir haftanın daha geçmesini istemiyordum. Chris onun söz konusu olduğunda liderliği bana bırakırdı ama açık ve dürüst bir adamdı. Sır saklamaktan hoşlanmazdı ve her şeyi açıklığa kavuşturabilirsek bu onun sinirlerini yatıştırıracaktı. Gergin olan bendim ama zamanının geldiğini de biliyordum.

Baba: Her şey yolunda mı, Avy?

Ben: Sorun değil. Ama arayı kapatmak istiyorum, bu yüzden iptal etmeme maddemizi yürürlüğe koyuyorum.

Masamdan kalktım ve Chris'le buluşacağım Puffin Penguen evine doğru yola çıktım. Oraya vardığımda serginin içinde Puff ile takılıyordu. Yırtık kotunun kuş pisliğine bulanmaması için bir havlunun üzerinde oturuyordu.

Bir bileğini dizlerine dayamış, başını öne eğmiş, kuşuyla konuşuyordu. "Gagandaki renkler geri geldiğine göre yine keskin görünüyorsun. Şuradaki Puffette sana bakıp duruyor. Sanırım hamleni yapmanın zamanı geldi." Dişi kuşa bir göz attı. "Çok fazla bekleme. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki, eğer başka birine bakmaya başlarsa pişman olursun."

Chris bir parmağını kaldırıp döndürdü ve buna karşılık olarak Puff onun oturduğu yerin yanındaki kayanın üzerinde döndü. Kuş durduğunda, paytak paytak Chris'in yanına gitti ve dizini dürttü.

"Ödülünü istiyor," dedim, Chris'in hiç yanında getirmediği küçük kovayla onlara doğru ilerlerken.

Puff'ın kafası bir anda havaya kalktı ve ben Chris'e ulaşmadan omzuma tünedi.

"Onu ödülün peşinden gitmeye ikna etmeye çalışıyorum." Chris başını pembe bantlı dişi martıya doğru eğdi. Yol boyunca bir yerlerde Chris onun Puff'ın eşi olduğuna karar vermişti. Puff'ın tamamen aynı fikirde olup olmadığını zaman gösterecekti. Ayağa kalktı ve benden birkaç adım uzaklaştı. Sırada ne olduğunu biliyordu ve çok yakınımda durmamayı tercih etti.

Başımı sallayarak kovadan küçük bir balık aldım. Sonra onu havaya fırlattım. Puff omzumdan fırladı, onu gagasıyla yakaladı ve suya daldı. Birkaç saniye içinde odadaki yirmi kuşun hepsi ayaklarına doluştu. Chris ve ben onları öğle yemeklerinin tadını çıkarmaları için bırakmadan önce hepsine birkaç balık attım.

Ellerimizi yıkadıktan sonra Chris benimkine uzandı. "Gergin misin?" "İptal etti," diye itiraf ettim.

Beni durdurdu ve kaşlarını çatı. "Kızıyla görüşmeyi iptal edecek kadar önemli ne işi var?"

Omuz silktim. Önemli bir şey değildi. "Acil bir durum dışında, ona gerçekten ihtiyacım olduğunu özellikle söylemediğim sürece, Şubat'tan Kasım'a kadar beyzbol her şeyden önce gelir."

Chris bir elini yüzünde gezdirdi ve başındaki ters şapka hafifçe kaydı. Sarktım, birden kendimi ağırışmış hissettim. "Özür dilerim."

Şapkasını kafasından çıkardı, sonra yeniden yerleştirdi. "Hayır. Üzülme. Bizim için stres yaratmayacak." Kolunu bana dolayarak beni kendi tarafına çekti ve dudaklarını başımın tepesine yaklaştırdı. "Söz veriyorum."

Belki *bizim* için değil ama ilişkimizi gizli tutmak Chris'i yiyip bitiriyordu.

"Pazar günü kahvaltı için yeniden plan yaptık. İptal edemeyeceğini açıkça belirttim, böylece bunun önemli olduğunu anladı."

Başını sallarken çenesi başımın tepesine çarptı. "Beklenmedik bir şekilde boş bir öğleden sonramız olduğuna göre, ne yapmak istersin?"

"Boston'da Mart ayı, şehrin yarısını kapatan depresyon dışında pek bir şey olmuyor." Kollarından ayrıldım ve ofisime döndüm. "Eşyalarımı alayım, sonra bir şeyler düşünürüz."

Yanımda yürüyen Chris telefonunu çıkardı. Serin bahar öğleden sonrası için kapıyı açtı ama dikkati hala cihazındaydı. Ofisinden eşyalarımı topladıktan sonra hayvanat bahçesinin çıkışından Boston sokaklarına doğru yola çıktık.

"O'Hannigan'da hâlâ rezervasyonumuz olduğuna göre, orada yemek ister misin? Yeşil T hattına binebiliriz. Buradan iki durak ötede."

"Elbette." Chris başını salladı, başparmakları telefon ekranının üzerinde uçuşuyordu.

En alt basamağa geldiğimizde telefonu cebine koydu ve ikimiz için de kartını okuttu. Trene binene kadar telefonu geri çıkardı ve sonra bir kez daha tıklamaya başladı.

"Bunun başka bir adı var mı?" diye sordu kaydırarak. Bir of çekti, sonra başka bir şey yazdı.

"Ne için?"

Bana baktı. "Bu depresyon festivali ya da etkinliği ya da her neyse. Hakkında hiçbir bilgi bulamıyorum."

Kaşlarımı çattım, kendimi kaybetmişim. Sözlerini anlamam tam on saniye sürdü ve sonra bir kıkırdamayı ısırmak zorunda kaldım. Çok tatlıydı. "Gerçekten depresyon festivalini mi araştırıyorsun?"

Yanımda biraz daha dik oturdu ve yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Gitmek istemiyor musun?"

Bu kez içimden fıskıran kahkahayı durdurmak mümkün değildi. "Şaka yapıyordum. Boston'da Mart ayı soğuk, kasvetli ve *sıkıcıdır*. Depresyonla kastettiğim buydu. Herkesin kış hüznü vardır."

"Oh." Kaşları çatıldı, sanki hâlâ neden bahsettiğimi anlamaya çalışıyormuş gibiydi.

Bir kahkahayı daha bastırmak için elimi ağzıma kapattım. "Kusura bakmayın, bir depresyon festivalinin neye benzeyeceğini merak etmeden duramıyorum."

"Kapa çeneni, sarışın." Yaklaştı ve yan tarafımı gıdıkladı.

Sarsılarak uzaklaşmak yerine ona doğru atıldım.

Başını eğdi ve önce beni hızla öptü. "Muhtemelen bunu henüz herkesin içinde yapmamalıyız."

Haklıydı. Kasketi düşük olsa bile insanlar onu tanıyordu. Bu beni babama haberi vermek için daha da heveslendirdi.

"EJDERHA."

İsmimi duyunca Avery ile aramızdaki mesajlaşmadan çıktım ve telefonumu cebime attım. Arkamı döndüğümde, üç gazetecinin dolabımın üzerine çullandığını gördüm. Ortalama bir maç çıkarmıştım. Geçen haftaki gibi birkaç hızlı topun saatte 105 mile bir maç değildi. Bugün o hıza ulaşamamıştım.

Avery'ye burada olmadığı için zor anlar yaşatmayı düşündüm, sanki onun yokluğu benim eksikliklerimin sebebiymiş gibi. Ama bunu yaparsam, muhtemelen bir maç daha kaçıramayacağına karar verirdi. Ve onun işi de en az benimki kadar önemliydi. Bu gece hayvanat bahçesindeki bir bağış etkinliğine katılacaktı ve bu kesinlikle tribünde oturup beni izlemekten daha önemliydi.

Yine de onu formamın içinde, benim ve takımın geri kalanı için tezahürat yaparken görmek beni ateşledi. Tom'la yarınki kahvaltı yeterince hızlı gelemezdi. Etrafta gizlice dolaşmaktan bıkmıştım. Tabii bu sinsilik yine bir depo dolabında seks yapmaktan ibaret değilse. O ne zaman buna hazırsa, ben de hazırdım.

Sırıttım.

"Bugünkü maç iyiydi ama beşinci maç nasıldı?" ESPN'den bir adam mikrofonu suratıma tuttu.

Gözlerimi dikip bakma eğilimimle savaştım ve bunun yerine yüzüme neredeyse bir gülümseme yerleştirdim. Atıcı olarak, muhabirlerden her zaman bok yiyordum. O devrede verdiğim iki sayılık homer hakkında ne söyleyeceğimi düşünüyorlardı?

Benim için oyunun en iyi anı. Sorduğun için teşekkürler.

Gözlerimi devirmek istedim. Ama Hannah'yı gururlandıracak ve Tom'u kızdırmayacaktım. Kahretsin hayır, kızıyla çıktığımı söylemeyi planladığım günden bir gün önce onu üzmeyecektim.

"Muhtemelen bu sezon slider üzerinde çok fazla zaman harcadım. Eminim Wilson ve Price önümüzdeki birkaç hafta boyunca beni mafsalsal konu konusunda sıkıştıracaklardır. Neyse ki Martinez'in yakalayışı ve hızlı ikili oyun bizi o atıştan çabuk kurtardı."

"Bu sezon daha mutlu görünüyorsun."

Garip soruyu soran adama doğru döndüm ve ona odaklandığımda midem düğümlendi. Avery'nin çıktığı adamdı. O gece asansörden indikleri andan itibaren kim olduğunu anlamıştım. Ama o bir muhabir değildi. Bu adam *Globe*'un spor editörüydü. Peki neden buradaydı?

Soğukkanlılığımı koruyarak bir nefes aldım. "Sezon iyi başladı. Hepiniz babamın ben bahar antrenmanındayken kalp krizi geçirdiğini biliyorsunuz. O zamandan beri kendini çok geliştirdi ve bu benim için büyük bir destek oldu."

Kaşlarını kaldırdı. "Başka bir şey yok mu?"

Kalbim göğsümde daha sert çarpmaya başladı ama ima ettiği şey hoşuma gitmese de soğukkanlılığımı korudum. Genelde muhabirler kişisel hayatlarımızı soyunma odası röportajlarının dışında tutarlardı.

"Hayat genel olarak güzel." Bu şekilde bırakarak ondan uzaklaştım ve oyunla ilgili birkaç soruyu memnuniyetle yanıtladım. Onlara yeteri kadar zaman verdikten sonra çenemi eğdim. "Pekâlâ çocuklar. Ben duşa gireceğim."

Grup oradan dağıldı. Jude hariç hepsi. Hay sikeyim.

"Eve gitmek için acelen mi var?"

Bu sefer kendime engel olamadım. Ona bir sırtıma gönderdim. "Eve döneceğin biri olsaydı sen de öyle olmaz mıydın?"

Bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı, böylece sonraki sözleri sadece aramızda kalacaktı. "Siz ikiniz ne zamandır takılıyorsunuz?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Omuz silktim ve dolabıma geri döndüm, bu adamın ipucunu anlamasını ve buradan gitmesini umuyordum.

"Hadi ama. En azından erkek ol," diye kışkırttı.

Formamın düğmelerini açarken, diğer muhabirlerin başka bir yere odaklandığından emin olmak için etrafımızdaki alanı taradım. "Alana saygı göster, dostum. Burada özel iş konuşmuyoruz. Bu oda beyzbol için." Formamı çıkardım ve sandalyemin üzerine attım.

"Bu bana onaylama gibi geldi." Sırıttı. "Nasıl istersen öyle anla."

Jude seslenirken odağını bana kilitledi. "Koç."

Kalbim tekledi ve battı. Kahretsin. Bundan sonra söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğinden hiç şüphem yoktu. Avery'ye drama olmayacağına dair söz vermişim ve bu soyunma odası dramasının tanımıydı.

Neredeyse ağır çekimde, Tom döndü ve bize doğru yaklaştı.

Jude sonunda Tom yanında dururken göz temasını kesti. Sonra da bombayı patlattı. "Kızının senin sorunlu taşkafanla çıkması hakkında ne düşünüyorsun?"

Her zaman kontrollü olan Tom ifadesini dengede tuttu. Sinirlendiğini gösteren tek işaret çenesinin neredeyse fark edilmeyecek şekilde titremesiydi. Dikkati Jude'dan bana kaydı. Bana bakışı bir dağlama demiri gibi yakıcıydı. "Görünüşe göre bu onu biraz sakinleştirmiş." Çenesi tekrar gerildi. "Affedersiniz."

Bununla birlikte, ofisine doğru yürüdü ve kapıyı kapattı. Boku yemiştim.

TELEVİZYONA BAKTIM, kulaklarımdaki kan hücumundan yorumcuların söylediklerini zar zor duyuyordum.

"Bu biraz sessiz bir çift maç için dramatik bir son oldu. Tom Wilson bugünden önce kızının flört durumundan haberdar değilse bile artık kesinlikle haberdardır." Soyunma odasındaki yayın kesildikten sonra yorumcu rahatsız bir şekilde güldü.

Chris'in bu sezonki tavrının değişmesinde ilişkimizin payı olup olamayacağı ve babamın tepkisinin bir ilişkinin varlığının teyidi olarak değerlendirilip değerlendirilemeyeceği hakkında konuşmaya devam ettiler.

İşte tam da bu yüzden babam oyuncularıyla çıkmamı istemiyordu. Artık haberler ortaya çıktığına göre, medya maçla ilgili haber yapması gerekirken Chris'le olan bağlantımdan bahsedecekti.

Ama Chris çıktığım bir adamdan daha fazlasıydı.

Kalbim göğsümde öyle şiddetli çarpıyordu ki ağrıyı hafifletmek için bir elimi göğüs kafesime bastırdım. Chris babama haberi vermek için bu kadar uzun süre beklemek istememişti. Ya bu inşa ettiğimiz şeyi mahvederse?

Başımı salladım. Hayır. Olamazdı. Buna izin veremezdim. O benim için çok önemliydi.

Anlatacak bir hikâyem olduğunda ilk konuşmak istediğim kişi oydu ve sarılmaya ihtiyacım olduğunda onun kollarına sarılmak istedim. Kanepeye sarılıp film izlemek istediğimde. Yatağa girdiğimde. Nefesimi çaldı ve beni güldürdü, özellikle de huysuz biriymiş gibi davrandığında. Sormama gerek kalmadan tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilen adam. Beni kimsenin anlayamayacağı bir seviyede anlardı.

O sadece erkek arkadaşım ya da en iyi arkadaşım değildi; o benim insanımdı. Benim diğer yarım. Babam bunu anlamak zorundaydı. Christian Damiano'ya hayatımda daha önce hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım vardı.

Tezgâhtan anahtarlarımı aldım ve kapının yanında bıraktığım bir çift ayakkabının içine girdim. Şu anda olabileceğim tek bir yer vardı ve o da ev değildi.

Stadyuma giderken yol boyunca kendime rahatlamam gerektiğini hatırlattım. Chris ve ben iyiydik. Babamın bunu bozmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ama... Ya Chris'i takas ederse? Bir oyuncuyla çıkmama karşı koyduğu kural konusunda o kadar da ciddi değildi, değil mi? Revs için çalışmıyordum, bu yüzden ilişkimiz arkadaşlık olarak değerlendirilemezdi, ama ya Beckett Langfield'in sormadığım daha belirgin politikaları varsa? Ya onlardan biri gitmek zorundaydı? Chris ya da babam. Babamın kurallarının ötesinde ne gibi sonuçlar doğurabileceğini hiç düşünmemiştim.

Kalbim küt küt atıyordu ve park ederken gözyaşlarımı tutabilmek için gözlerimi kırptırdım. Zorlukla kendimi tutarak stadyuma koştum. Babamın bana verdiği rozeti gösterdim, ardından güvenliği geçip beton tünellerden aşağıya, Chris'in olmasını umduğum takım odasına koştum.

Biraz dolu olan koridorun köşesini tam zamanında döndüğümde Chris'in babamın ofisinden çıktığını gördüm.

"Chris," diye bağırdım ve kendimi ona doğru fırlattım.

Beni yakaladı ve sert bir şekilde kucakladı. "Avery, burada ne işin var?" Beni kol uzunluğunda tutarak yüzümü taradı. "Neyin var?"

Bunu nasıl sorabilir?

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve tüm çabalarım rağmen gözyaşlarım aktı. "Seni Minnesota'ya takas ederlerse, ben de geliyorum. Sen neredeyse ben de orada olmak istiyorum." Boynunun kıvrımlarına gömüldüm. "Biz birlikte olmak için yaratılmışız," diye bağırdım, kelimelerim boğuklaşmıştı. "Sen benim insanımsın ve seni kuşlarımdan bile daha çok seviyorum."

Bir an için vücudu kaskatı kesildi ama sonra bana olan bağıını sıkılaştırdı.

"Ben de seni seviyorum sarışın." Başımın tepesini öptü. Kolumu kavrayarak aramızda tuttu ve göğsüne bastırdı. Kulağıma fısıldarken bileğime iki kez dokundu. "Blon-die." Kelimeyi tekrarladı, hecelerle aynı anda vurdu.

Onu inceleyebilmek için geri çekildim ama geri çekilmedim.

"Üzgün, kızgın ya da kontrolden çıkmış hissettiğimde, adın ve ilk bağlandığımız anı hatırlatman beni sakinleştiriyor. Olmamı istediğin kişi olmak için çalışmam gerektiğini hatırlatıyor."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve içimi bir sevgi seli kapladı. Son bir yıl içinde bunu yaptığını birçok kez görmüştüm. Ve bunca zamandır beni mi düşünüyordu?

"Bu iş bizde," dedi. "İlişkimizi koruyacağım. Bundan şüphenez olmasın."

"Damiano," diye homurdandı babam arkamızdan. "Yemin ederim bu konuşmayı daha yeni yapmıştık."

Chris derin bir iç çekti, omuzları çöktü.

Kollarından kurtuldum. "Sana söylemeye çalıştık ama-" "Ofisim," diye tersledi ve ikimize de içeri girmemiz için el salladı.

Chris'in eline uzandım, o da benimkini sıktı. Sadece bu bağ bile korkularımı hafifletti. Ve onun gözlerine baktığımda, içimi bir rahatlama kapladı. Bu adam beni seviyordu, ben de onu seviyordum. Önemli olan tek şey buydu. Ve bundan sonra ne olursa olsun üstesinden gelebilirdik.

Babamın ofisinde Cortney duvara yaslanmış, Beckett ise bir bileğini dizinin üzerine çaprazlamış bir şekilde kanepede oturuyordu. Her iki adam da takım elbise giymiş ve ciddi ifadeler takınmışlardı.

Kapı kapandığı anda, "Eğer onu takas ederseniz, ben de onunla giderim" dedim.

Babam kızgın olmaktan ziyade kafası karışmış gibi kaşlarını çatı.

"Onu takas etmeyeceğim." Beckett alay etti. "Kaç kişi saatte 105 mil hızla isabetli top atabilir biliyor musun?"

"Uh?" Bir adamdan diğerine bakarken zihnim bir şeyler yakalamaya çalıştı. Yukarı.

"Hemen hemen sadece erkek arkadaşın." Cortney kıkırdadı ve el salladı Chris.

Beckett, "Eğer biri gidecekse, o da babandır," dedi.

Midem bulandı. "Bekle." Elimi kaldırdım. Bunun olmasını istememiştim.

"Komik değil," diye tersledi Chris, yaklaşıp sırtımı okşayarak. "Kimse kovulmuyor ya da takas edilmiyor."

Babam içini çekti ve masasının arkasındaki sandalyeye çöktü. "Bir maçın ortasında babası için neredeyse gözyaşları içinde aradığından beri ikinizin arasında bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum."

"Ve Chris 'mide rahatsızlığının' ertesi günü bana geldiğinden beri durumun farkındayım." Cortney son iki kelimedede tırnak işareti kullandı.

Beckett, "Sana geldiğini yüzüne vurmaya devam et, Man Bun," diye homurdandı. "Ona söyledin mi?" Chris'e döndüm, gömleğinin önünü tutuyordum.

"Bana güvenerek geldi. Baban ve tüm ekiple birlikte ikinizin de korunacağını açıklığa kavuşturmak istedi. Size zarar verebilecek herhangi bir serpinti olmayacağından emin olmak için," diye açıkladı Cortney.

Chris'in dudakları hafifçe yukarı çekildi. "Sana sürekli söylüyorum sarışın. Seni ve ilişkimizi her zaman koruyacağım."

"Yani kimsenin başı dertte değil," diye onayladı Cortney.

"Drama olmayacağını teyit etmek için buradaydık." Beckett güldü. "Sen kendini ona atıp takas edileceğini ima etmeden hemen önce, koridorun ortasında yaklaşık yirmi beş muhabirin ve takımın çoğunun önünde aşkını ilan ettiğinde başarmıştık."

Maçtan sonra Chris ve babamın klibini izlediğim anda midemde oluşan düğümler daha da sıkılaştı.

Chris kolunu bana doladı ve ters ters baktı. "Bu hayatımın en güzel anıydı, o yüzden dalga geçme."

Beckett iki elini de kaldırdı.

"Tamam." Babam masaya vurdu. "Takım işi bitti. Şimdi kızım ile konuşmak istiyorum." Gözlerime baktı, kaşları biraz olsun çatılmıştı. "Ve erkek arkadaşıyla."

Kabul birinci adımdı.

"Pekâlâ, Man Bun, buradaki işimiz bitti." Beckett ayağa kalktı. Ama Chris'in yanında durakladı. "Şaka bir yana, hayatı yaşamaya değer kılan o anlara sınıksız sarılın. Herkes onları hayatının bu kadar erken döneminde bulacak kadar şanslı değildir. Bazılarımız için onları deneyimlemek kırk yılımızı alıyor."

Chris'in kolunu okşadı ve Chris irkilmemeye çalışarak olduğu yerde donup kalınca Beckett kıkırdadı. Sonra da adımlarını hızlandırarak kapıdan çıktı.

"İyi şanslar." Cortney gülümseyerek kapıyı kapattı.

"Otur," diye bağırdı babam, çenesini masasının önündeki sandalyelere doğru eğerek. Babam oyuncularıyla bu şekilde konuşurdu ama uzun zaman önce onunla aramda bir çizgi çekmiştim. Benimle aynı şekilde konuşamazdı.

Chris oturmak için hamle yaptı ama onu durdurmak için elini çektim ve başımı salladım.

Babam gözlerini kapadı ve burnundan bir nefes verdi. Gözlerini tekrar açtığında yüz hatları yumuşamıştı. "Özür dilerim." Boğazını temizledi. "Oturup bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

Chris bu büyük değişim karşısında neredeyse geri çekiliyordu.

"Babam ailesiyle oyuncularıyla konuştuğu gibi konuşmaz," diye açıkladım Chris'i sandalyelere doğru çekiştirirken.

"Soyunma odasında neler olup bittiğinden bihaber değilim." Babam kaşlarını çattı. "Bir yıldır, atıcımı düğümleyen bu kız hakkında bir şeyler duyuyorum. Genelde konuşmalar pek iyi olmaz."

Chris çenesini bir o yana bir bu yana çevirdi ama konuşmadı.

"Ama çocuklar Chris'in kızı hakkında konuşurken ses tonu tamamen farklıydı." Babam dirseklerini masasına dayadı ve ellerini kavuşturdu. "Onun için bir koruma ve saygı düzeyi talep etti. Takım arkadaşlarının kendisiyle alay etmesini sorun etmiyordu ama bu kıza saygı duysalar iyi olur." İç çekerek önce tavana, sonra bize baktı. "Herkesin bahsettiği kızın sen olduğunu Ocak ayına kadar fark etmemiştim."

Chris'in elini tekrar tuttum ve nazikçe sıktım.

Babam devam etmeden önce bir süre bağlantıya baktı.

"Senin için hep en iyisini hayal ettim. Asabi, patlamaya hazır bir büyükler ligi beyzbol oyuncusunun senin sahip olmanı umduğum geleceğe uyabileceğini hayal ettiğimi söyleyemem." Babam başını salladı. "Ama Christian bana bakıp onu çekmemi söylediğinde, en iyi erkeği bulduğunu anladım." Başını eğerek kalın kalın yutkundu. "Çünkü onun için sen bir beyzbol maçından daha önemliydin."

Chris koltuğunun kenarına kayarak, "Her zaman öyle olacak," dedi.

Dudaklarını düz bir çizgi halinde bastıran babam bana baktı. "O seni seviyor. Ve yanılmıyorsam sen de az önce buraya koşup onu kuşlardan daha çok sevdiğini söyledin."

Chris yanımda bir kahkaha attı ve birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürdü. "Mutlu ve iyi muamele görüyorsun. Senin için istediğim tek şey bu."

Babam ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak durdu. "Ve Christian Damiano'da bunu bulduysanız, o zaman şanslı bir adamdır."

Kalbim boğazıma düğümlenerek ayağa fırladım ve kollarımı babamın beline doladım. Her ne kadar onun onayına ihtiyacım olmasa da, bunu duymak güzeldi.

"Ancak," dedi babam geri adım atarken. "Bu noktadan , tüm ilişki dramaları evde, soyunma odamda ve stadyumda kalacaktır."

"Evet, efendim." Chris başını salladı.

"Hannah zaten tüm bunları düzeltmek için çalışıyor"-Babam elini salladı
- "Gecenin karmaşası. Ama bu sürekli bir sorun *olmayacak*. Anlaşıldı mı? Bugünkü serpintiyi temizlemek bir şeydir, ancak bunu bir alışkanlık haline getirmek gibi bir niyetimiz yok."

Babam kurallardan falan bahsetmeye devam etti ama ben sadece Chris'e gülümsedim. Ona baktığımda, geçen yılın ardından hayal edebildiğim tek şey sonsuza dek mutlu bir yaşamdı.

CHRISTIAN

Haziran

"Kuru." Avery yaltaklanmamak için elinden geleni yapıyordu. "Ne yaptın ona?" Tabağındaki tavuğu itip kaktı.

Onunla aynı fikirde rağmen bunu asla kabul etmedim ve her lokmayı çoktan yemiştim.

"Ne *yapmaktan* bahsediyorsun?" Tom çatalını bir parçaya saplayarak sordu. "Pişirdim."

"Biraz kötü." Avery kaşlarını çatı. "Nutella var mı? Yardımı dokunabilir."

Midem bulandı ve bir ürpertiyle savaştım. Avery'nin yemek seçimleri her zaman biraz tuhaftı.

"Pişmiş tavuğuna fıstık ezmesi mi koyacaksın yani?"

"Fındık ezmesi." Avery sandalyesinden sıçradı ve mutfığa doğru .

Tom kendi tabağından benimkine baktı. "Gerçekten o kadar kötü müydü?"

"Hiç de değil," diye yalan söyledim.

Kız arkadaşımın babasının evinde bir misafir olarak benim görevim susmak ve yemek yemektir. Son birkaç aydır burada birkaç kez yemek yemiştik ama Tom'a berbat bir aşçı olduğunu söyleyecek kadar rahat hissetmem yıllar alacaktı. Ya da belki hiç söyleyemeyecektim.

Sahada ve soyunma odasında açık ve dürüst bir ilişkimiz vardı. Evdeyken, onun kışını öptüm. Ve bu iyiydi.

Avery fındık ezmesiyle birlikte neredeyse zıplayarak odaya geri döndü. Telefonu tabağının yanındaki masada çaldığında kapağı daha yeni kapatmıştı.

Mesajı okuduğunda hepimiz donup kaldık.

"Vakit geldi!" diye bağırdı. "Yumurtadan çıkıyorlar." Bıçağını bıraktı ve tekrar ayağa fırladı. "Geliyor musun baba?"

"Evet." İç çektim. "Gidip şu lanet kuşları göreceğim." Adam sinirlenmiş gibi davranıyordu ama gizliden gizliye Avery'nin kuşlarını en az benim kadar seviyordu. Koçlar da dahil olmak üzere takımda Puff'ın büyük hayranı olmayan tek bir kişi bile yoktu.

"Ben sürerim." Avery ayakkabılarını giyerken ben de kapının yanındaki masadan anahtarları aldım.

"Gianna'ya mesaj atıyorum. O ve baban da gelmek isteyecektir," dedi Avery, çoktan mesajlarını göndermeye başlamıştı.

İçimi çektim.

Babam Nisan ayında tedavisini tamamlamak için dünyanın en iyi kardiyo rehabilitasyon merkezi olan Boston'daki Conran Center'a taşınmıştı. Ona bu ayın sonunda bitecek olan bir daire tutacaktım ve o şehirde kalacaktı. Zor oldu ama Gianna ve ben sonunda Long Island'daki evi satmasını sağladık. Puff da bunun bir parçasıydı.

Avery sonunda telefonu yere bıraktı. "Emerson'a da söyledim. Mason ve Kyle'a da."

Oh, eğlenceli. Fıstık galerisi de katılırdı.

Yirmi dakika sonra Boston Hayvanat Bahçesi'ndeki martı evindeydik ve personel için kurulmuş olan televizyon ekranındaki görüntülerden etkilenmiştik. Üç yumurtadan ikisi hafifçe sallanıyordu. Hafif siyah benekli beyazımsı kabuklardan birindeki çatlağı seçebiliyordum.

"Çok yakın." Avery ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, avuçlarını kalbinin üzerinde birleştiriyor ve parmaklarını birbirine vuruyordu. "Puff baba olacak, Chris."

"Puffette'in onun sevgilisi olduğunu biliyordum." Her zaman pembe bantlı kuş olacaktı. Puff ona baktı ve anladı. Anlamıştım.

Avery gözlerini devirdi.

"Selam millet." Dean ortaya çıktı ve Avery bakmıyorken bana gizli bir gülümsemeyle vurdu.

Sessiz sorusuna cevap olarak başımı salladım ve böylece tekrar uzaklaştı.

"Gösterinin tadını çıkarın," dedi .

"Kaçırdık mı?" Babamın sesini duyunca döndüm. Gianna ve Emerson vardı ama yine de yardım etmek için ona doğru yöneldim. Ama hemen elini uzattı. "Sana doğru yürüyebilirim. Bu ikisine de aynı şeyi söyledim. Yardıma ihtiyacım yok."

Son birkaç aydır biraz çaresiz olmak babam için zordu. Ama her geçen gün normale dönmeye biraz daha yaklaşıyordu. Artık daha kolay hareket edebildiği ve yardım almadan duş alabildiği için kendi kendine yetebileceği bir daireye yerleştirilmişti.

"Dumpty ve Bosco da yoldalar." Emerson gülümsedi. "Heyecan verici değil mi?"

"Bu kadar hoplayıp zıpladığına bakarsan bebeğin olduğunu sanırsın." Gianna gözlerini devirdi.

Emerson yaklaştı ve onun bakışlarını kaçırmamasına neden olan bir şey fısıldadı. Avery ile birlikte yaşadığım için Gianna birkaç haftadır benim evimde kalıyordu ve Emerson ile aralarında bir şeyler varmış gibi görünüyordu.

İkisini de izledim. Gi yan çizmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve Emerson şimdi onu da görmezden geliyordu. Gerçi belki de bunun nedeni televizyon ekranındaki yumurtalara odaklanmış olmasıydı. Tam olarak neyin ters gittiğini anlayamıyordum ama en iyi arkadaşıma kız kardeşime bulaşmayacağı konusunda güveniyordum, bu yüzden her ne olursa olsun bu konuda stres yapmayacaktım.

"Hey." Avery koluma dokundu. "Ben geri dönüp onları kontrol edeceğim." Yuva yapan kuşlar daha rahat etmeleri için serginin dışına taşınmıştı, bu yüzden hepsi arka taraftaydı. "Hazır mısınız, büyükbaba ve büyük büyükbabalar?"

Tom ve ben inledik.

Babam ise gülümsedi ve ellerini çırpı. "Kesinlikle."

Yanıtlarımız Avery'nin gülümsemesini inanılmaz derecede parlaklaştırdı. Topuklarının üzerinde dönerek güldü ve sadece çalışanların girebildiği alana doğru yöneldi.

At kuyruğu sallanıyordu. O gözden kaybolduğunda sergiye açılan kapı açıldı ve Dean kayanın üzerine çıktı. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde etrafı aç kuşlarla çevrilmişti. Puffı oradan tek başına çıkarmak kolay bir iş değildi. Hele Dean'ın tüm martıların dikkatini çektiği bir ortamda.

Tom boğazını temizledi. "Gergin misin?" Planımı biliyordu çünkü geçen hafta maçtan eve dönerken onun evine uğramıştım.

"Bir kuşa güveniyor. Tabii ki öyle." Gianna gözlerini devirdi. Bu noktada, bugün neler olduğunu bilmeyen tek kişinin Avery olduğundan oldukça emindim.

"Puff her şeyi etmez. Ona güveniyorum." Omuz silktim. Tom başını salladı. "Lanet kuş onu yiyebilir."
"Torunumuz bundan daha akıllıdır," diye şaka yaptı babam.

İrkildim. Bunu neden düşünmemiştim ki? Artık çok geçti, çünkü Dean yanında Puffla geri dönmüştü. Boynundaki beyaz kurdele ve her şey yerli yerindeydi.

Beni fark eder etmez Puff omzuma atladı.

"Bunu tut, iyi olacaksın." Dean koşum takımını bana uzattı. "Yumurtadan çıktıklarında onu geri getireceğimi sanıyor."

Sanki bir işaretmiş gibi, ekrandaki yumurtalardan biri sallandı ve yumurta çatlayarak küçük siyah bir gagayı ortaya çıkardı.

"İçeri girsen iyi olur," dedi Dean.

Kurşunu elimin etrafına sardım ve sonra alışkanlığımdan dolayı bileğime iki kez vurdum. Gergin miydim? Hayır. Avery benim için öyleydi ve o da aynı şeyi hissediyordu. Ama şu oyun öncesi gerginliği vuruyordu.

Ben uzaklaşırken arkamdan bir iyi şanslar korosu yankılandı. Dean sadece çalışanların girebildiği kapıyı açtı ve Puffla birlikte içeri girdik.

Oda tamamen beyazdı ve altı adet yarım duvar vardı. Sadece birkaçında gerçek kuş yuvaları vardı. Avery kapıya en uzak olan yarım duvara yaslanmıştı.

Puff, muhtemelen onu fark ederek ciyakladı, beni biraz ürküttü ve kalp atış hızımı daha da artırdı.

"Şşşt," diye fısıldadı. Yuvaya geri dönmeden önce bize zar zor baktı.

Yanına yerleştim ve bir kolumu beline doladım. İki dakika sonra, ince, benekli bir kabuktaki delik, puffling'in kafasının içeri girebileceği kadar büyüktü. Minik yaratık gıcırdıyordu ve

ciyaklamaya başladı bile. Puffette onun üzerine eğildi ve bebeğini anında sakinleştirdi. "Tebrikler Puff," diye mırıldandı Avery. "Artık resmen Puff Daddy'sin."

"Ve bu arada," diye kulağına fısıldadım. "Puff'ın senin için bir şeyi var."

Beline hafifçe bastırarak Avery'yi yüzümüze bakacak şekilde döndürdüm. Başını eğdi, kaşları çatıldı ve Puffette ile pufpufuna baktı.

"Artık büyükanne ve büyükbaba olduğumuza göre, bizi resmen bir aile yapmanın zamanı geldi diye düşündüm." Çeneme vurdum ve Puff başını geriye doğru eğerek gagasıyla tavanı işaret etti.

Bu hareket, Puff'ın boynundaki beyaz kurdeleden sarkan elmas yüzüğü ortaya çıkardı.

Avery'nin gözleri büyüdü ama olduğu yerde donup kaldı. Puff'ı itmemeye dikkat ederek tek dizimin üzerine çöktüm.

Avery kendi ciyaklamasıyla güzel pembe dudaklarını iki eliyle kapattı.

"Ne diyorsun sarışın? Benimle evlenir misin?"

Gözlerinde yaşlar birikirken sertçe gözlerini kırptırdı ama başıyla onayladı. Omzumdaki Puff da bu hareketi taklit etti.

"Evet," diye fısıldadı, beni ayağa kaldırmak için elimi çekti. "Evet," dedi tekrar, bu sefer avuçlarını yüzüme bastırmış ve dudakları dudaklarıma değiyordu.

Puff'ın boynundaki ipi çıkardım ve yüzüğü parmağına geçirdim. Sonra Puff'ı koşumundan çıkardım.

Doğruca Puffette'in üzerine uçtu ve yuvanın hemen arkasına kondu.

"Bir sürgünün iki mükemmel ailenin kurulmasına yol açması çılgınca." Avery elini önümüzdeki yarım duvarda benimkinin üzerine koydu.

Parmağındaki yüzüğümü görünce göğsümde havai fişekler patladı. Bir elimi karnına bastırdım ve göğsüme yaslanması için onu geri çektim. "Yine de serpintiden şikayet edemem. Çünkü Puff da ben de çok şanslı adamlarız."

Emerson ve Gianna birlikte yaşarken neler olduğunu merak edin...

Emerson'ın hikayesini [buradan](#) ön sipariş verin

DEAR READER

Öncelikle kocaman bir TEŞEKKÜR etmeme izin verin! The Fall Out'u okuduğunuz için teşekkür ederim, özellikle de bu ikili sizi gerçekten bir gezintiye çıkardığı için. Evet, hepimiz Avery'nin aptal muhabirle çıkmasına kızmıştık. Ama her şey tam da kitap evreninin istediği gibi gelişti. Ve kim daha fazla Cortney ve Beckett görmeyi sevmeyi ki, bu ikisi her hikayeye atlamayı ve gösteriyi çalmaya çalışmayı seviyor. Ama ciddeten, beni desteklediğiniz için TEŞEKKÜR EDERİM. Sadece okuyucular var olduğu için yazarlar hayallerini yaşayabiliyorlar.

Bazı kitaplar zordur, bazıları ise kolaydır ama Christian ve Avery'nin hikâyesi akıp gitti ve umarım siz de onları ve Puff'ı benim kadar seversiniz.

Ve daha gelecek çok beyzbol eğlencesi var! Evet, Emerson bir sonraki.... O tek boynuzlu mutluluk atının kafasında neler olup bittiğini görmek için kim sabırsızlanıyor, ha? Umarım tüm Boston Revs yolculuğunda bana katılırsınız çünkü bu yıl daha gidecek çok yolumuz var!

Gracie York'taki (AJ Ranney ile takma adım) Mason'ın Hikayesine göz atın 1 Mayıs'ta Yeniden Birlikte. Sonra Emerson bu yaz The Fall Out'ta. Sonbaharı Kyle Bosco'yla geçirin, oyun çocuğu sonunda düşer ve sonra tatilden önce Koç Wilson ve biriyle kar yağar...

Son olarak, unutmayın: Kendi dünyanda yaşa, benim dünyamda aşık ol.

Jenni

ACKNOWLEDGMENTS

"Bir saniye, annem yazıyor." cümlesini duymak zorunda kalan çocuklarıma kocaman bir teşekkür. Ya da "Bu hafta sonu bir imza günüm daha var." Siz büyük çocuklar hayatımın sürekli bebek bakıcıları oldunuz ve ben imza günlerindeyken kendi başınızın çaresine bakmayı öğrenen yöneticiler oldunuz ama bir sonraki kitap çıktığında hepiniz benden daha heyecanlı oluyorsunuz. Dördünüze de çok minnettarım!

Her zaman yaptığım her şeyde beni destekleyen aileme teşekkür ederim. Sizler olmadan hayatımı sürdüremezdim. Yardım, destek ya da teşvik için her zaman ikinize de güvenebilmek en güzel hediye. Çocuklarıma örnek olmaya çalıştığınız ve gelmiş geçmiş en iyi büyükanne ve büyükbabalar olduğunuz için teşekkür ederim.

Beth, kendin olduğun için teşekkür ederim. Detaylı ve düzenli çünkü ben değilim. Ve seri kitapçıların harika. Sen benim arkadaşım ve inanılmaz bir destekçimsin. Seni yakında tekrar göreceğim için çok heyecanlıyım. Seni bulmak başıma gelen en güzel şeydi! Çatıdan sana övgüler yağdırmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Kendinizden şüphe etmeyin çünkü işinizde harikasınız ve bunu hepimiz biliyoruz! Böyle harika bir insan olduğun için teşekkür ederim.

Becca ve Yazar ajansının geri kalanı, hepiniz en iyisisiniz. Bana ayak uyduruyorsunuz ve her şeyi kontrol altında tutuyorsunuz. Ben bir kaosun içindeyim ve eminim ki sürekli size gönderdiğim "Bekle, kapak ne zaman çıkacak?" mesajlarıyla sizi çıldırtıyorum.

Sara, zaten dolup taşan tabağına beni de eklediğin için teşekkür ederim. Çünkü seni seviyorum. Sadece PA olarak değil, her ne kadar muhteşem olsan ve iş ahlakınla kıyaslanamaz olsan da, beni gülümsetmeni ve benimle birlikte gülmeni seviyorum. Ve içinde bulunduğumuz bu çılgın, saçma ve aşırı yoğun macerada eğleniyoruz. Dostluğunuz ve desteğiniz için tahmin edemeyeceğiniz minnettarım. Grafikleriniz her zaman hayal edebileceğimden daha iyi ve fikirleriniz mükemmel. Tasarım ve detay gözün

inanılmaz, bana ilham veriyor. Yarattığınız bu muhteşem işle gurur duyuyorum ve uçmaya devam etmenizi izlemek için sabırsızlanıyorum.

Jeff, her şeyin mükemmel emin olmak için son titiz kontrolü yaptığın için teşekkür ederim. Romantizm okuyucusu olmak yapılacaklar listende yoktu, ama yine de yaptığın için minnettarım!

Britt, adanmışlığın geri kalanı... sadece onu ilk aradığın için değil, çünkü aradın, ama her zaman ilk olduğun için. İkimize de yardımcı olacak yeni harika fikrini ilk paylaşan sensin. Beni her yere yanında sürükleyen ilk kişi. Beni ilk neşelendiren. Fikir konusunda bana ilk yardım eden. Hemen hemen her gün bana ilk mesaj atan. Yani istediğin bir şey varsa her seferinde senin olduğunu biliyorsun. Seni tanımadan önce yıllar olduğunu düşünmek çılgınca çünkü şimdi milyonlarca kez konuşmadığımız bir gün geçmiyor. Ne zaman birlikte olsak kahkahalarımızın hiç durmamasını seviyorum. Bu hikâyenin ortaya çıkmasındaki tüm yardımların ve sana attığım her şeyi kendi hikâyene kattığın için teşekkür ederim. Mükemmel hikâyeyi ve karakterleri yaratma yeteneğiniz beni hayrete düşürüyor. Bu yazarlık işini her gün sallıyorsunuz ve ne kadar sıkı çalıştığınız konusunda bana ilham veriyorsunuz. Başarınızı görmeyi seviyorum!

Daphne, sadece en iyi arkadaşlarımdan biri değil, aynı zamanda öğretmenim olduğun için teşekkür ederim. Verdiğiniz bilgi ve içgörü miktarı, sonsuza dek minnettar olduğum bir şey. Ve arkadaşlığınız onsuz yapmak istemediğim bir şey. Ne kadar meşgul olursanız olun ve kendi hayatınız ne kadar çılgın olursa olsun, her zaman beni kontrol ediyorsunuz çünkü siz en iyisisiniz. Herkes Daphne Elliot'ın Lovewell Oduncuları kitabına göz atmalı çünkü bu kadın her okuyucu tarafından bilinmeyecek kadar çok yeteneğe sahip.

Amy, organize olan, bizi yolumuzda tutan ve işlerimizi halletmemizi sağlayan kişi olduğun için teşekkür ederim. Benim kaosuma ve bir sonraki 'eğlenceli' şeyime katlandığın için. Sana en iyi arkadaşlarımdan biri diyebildiğim için çok şanslıyım.

Amy Jo, bir arkadaş ve inanılmaz yetenekli bir ürün üreticisi olduğun için teşekkür ederim! Her zaman kitap terapisi yapmaya istekli olmanızı seviyorum, bu da bana sohbet etmem gerektiğini hatırlatıyor....Her zaman bir şeye ihtiyacım olur olmaz atlıyorsunuz ve harika anahtarlık, bilezikler, mini ve daha fazlasıyla postada bir paket var! Ve senin

Sürprizler en iyisidir. Sürüşlerimi organize ediyor ve tiktok ekiplerinin sorunsuz çalışmasını sağlıyorsunuz.

Jess, Britt'in seni Salem'de bizimle buluşturması şimdiye kadarki en iyi şeydi çünkü yeni ve harika bir arkadaş edindim. Desteğinle her zaman yanımda olmanı ve işlerimle ilgili çatıdan ateş etmeni seviyorum. Bir amigo kıza sahip olmak harikadır, ancak amigo kız kitaplardan daha fazla sohbet edecek ve ne zaman ararsan orada olacak bir arkadaş olduğunda inanılmazdır. Birlikte daha eğlenceli zaman geçirmek ve senden tüm Revs hakkında daha fazla düşünce almak için sabırsızlanıyorum!

Anna harika bir arkadaş olduğun ve ne zaman beta okuyucuya ihtiyacım olsa yardım ettiğin için teşekkür ederim. Ve bu kitapta hayvanat bahçesi eşyalarımın takip edildiğinden emin olduğun için. Takip edemeyeceğim kadar çok TikTok hesabına sahip olduğun ve dünyaya kitaplarımı okumaları için bağırdığın için. Desteğiniz ve dostluğunuz için minnettarım.

Tüm yazar arkadaşlarıma ve beta okuyucularıma, destekleyici ve ilham verici yazarlar oldukları için teşekkür ederim. Haley Cook, AJ Ranney, Kristin Lee, Alexandra Hale, Amanda Zook, Kat Long, Bethany Monaco Smith, Elyse Kelly ve çok daha fazlası.

Teşvik ve geri bildirimleriyle bana yardımcı olan diğer arkadaşlarıma ve aileme de çok teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum ve desteğiniz için çok minnettarım.

ALSO BY JENNI BARA

Daha fazla Boston Revs Beyzbolu ister misiniz?

Cortney Miller

[*Anne Yapıcı*](#)

Christian Damiano

[*Düşüş \(The Boston Revs Üç Çıkış Kitap 1\)*](#) .

Emerson Knight

[*Sahte Çıkış \(Boston Revs Üç Çıkış Kitap 2\)*](#) .

Kyle Bosco

[*The Foul Out \(Boston Revs Üç Çıkış Kitap 3\)*](#) .

Koç Wilson

[*Finding Out \(Boston Revs Üç Çıkış Kitap 4\)*](#) .

NY Metros'un beyzbolcularını merak ediyorum [NY](#)

[Metros](#) Beyzbol

Oyundan Daha Fazlası Bir

Hikayeden Daha Fazlası

Daha Fazlasını İstemek

[Gracie York olarak yazılmış romantik komediler](#)

Goldilocks ve Huysuz Ayı

Yuvarlanırken Kız Geldi

Peter Pumpkined Out

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.